

6

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
DE
**CLERICO
DEBITORE**

QVAM

DEO T. O. M. ANNVENTE
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPE AC DOMINO
DOMINO CAROLO

PRINCIPE BORVSSIAE MARCHIONE

BRANDENBURG. RELIQA

IN REGIA FRIDERICIANA

EX DECRETO ET AVCTORITATE ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS

MODERANTE

DN. IVSTO HENNING. BOEHMERO

ICTO, COMITE PALAT. CAESAR. REGIAE MAI. BORVSS.

CONSILIARIO AVLICO ET PROFESSORE IVRIS ORDIN.

PRO GRADV DOCTORALI

SVMMISQVE IN VTROQVE IVRE HONORIBVS ET PR-

VILEGIIS RITE CAPESSENDIS

AD DIEM XXX. NOVEMBR. MDCCXV.

IN AVDITORIO MAIORI

HORIS ANTE-ET POMERIDIANIS

PLACIDAE ERVDITORVM DISQVITIONI SVBMITTIT

AVCTOR

IACOBVS ECK

COLON. AD RHEN.

HALAE MAGDEBVRGICAE

TYPIS IOANNIS FRIDERICI GRVNERTI ACAD. ET SENAT. TYPOGR.

RECUSA MDCCXXXV.

(14)

DESSERTATIO UNIVERSALIS IURIDICA
DE
CLERICO
DEFECTORE

OVAM
DEO T. O. M. ANNUNTANTE
RECTORE MAGNIFICENTISSIMO
SERENISSIMO PRINCIPIS DOMINO
DOMINO CAROLO

PRINCIPIS BORVSSIAE MARCHIONIS
FRANCOBURG. BELLOV.
IN REGIA FRIDERICIANA
EX DECRETO ET AUCTORITATE ILLUSTRIS ICTORUM ORDINIS
MODERANTE

DIIVSTO HENNING. BOEHMERO
ICTO. COMITE PALAT. CAESAR. REGIAE MAI. BORVSS.
CONSILIARIO AVLICO ET PROFESSORE IURIS ORDIN.

PRO GRADU DOCTORALII
SUMMISSE IN VIROQUE IURE HONORIBUS ET PRI.

VILLEGIS RITE CAPESSENTIS
AD DIEM XXX. NOVEMBER. MDCCXV.
IN AUDITORIO MAIORI
HORA NITE ET POMERIDIANIS
ELACIDAE ERADITIONUM DISQUISITIONI SUBMITTIT

ACTOR
IACOBVS ECK

COLON. AD RHEN.

PRINCEPS MAGNIFICENTISSIMO
1775 HONORIS FRIDERICI GRVNERII ACAD. ET SENAT. TYPOGR.
REGIA MDCCXXV.
(4)

L. B. S.

*S*olue, quod debes, æquissima vox est, ipso iure gentium commendata, recte ait SENECA de benef. L. III. c. 14. Quid mirum inde, clericis, ex contractu alioque negotio licito debitoribus, eandem sapissime cantilenam creditores occinuisse? Non enim in ea viuimus amplius ætate, vbi (vbi tempore Regis SALOMONIS illud contigisse testantur sacræ literæ 1. Regum cap. 10. vs. 27.) *argentum redditum est, vt lapides*; cum potius, & clericos, & laicos durissimo paupertatis iugo oppressos lugere, nostrumque æuum verissime in tempora seculi ferrei poetarum incidisse, experientia nã nimium! comprobet. Æquissimum inde reuera fuit, quod miseris debitoribus diuersimode a legibus & doctoribus

ribus solamen præstitum sit: ne scilicet afflictis adderetur afflictio, auarique creditores inde malitiæ suæ promouendæ occasionem arriperent. Idcirco eadem in legibus Imperii passim, præsertim vero in *Rec. nouiss. 1654. §. Nachdem auch in dem Friedens-Schluß. & Instrum. pac. Westphal. art. VIII. §. de indaganda*, repetita videntur. Sed vtut hæc in genere expedita, & clericis & laicis communia sint; maxima tamen, circa iura & priuilegia *clerici debitoris* determinanda, enascitur difficultas; adeo vt, consideratis mire variantibus Dd. opinionibus & eorum nimio quandoque partium studio, hic merito vetus illud dicterium applicetur: *hic Rhodus, hic salta*. Ideo est, quod in præsentī dissertatione inaugurali in veram *clerici debitoris* indolem, eiusque peculiaria iura & immunitates, (quatenus ex iure, tam ciuili quam canonico, probari queunt, ac nostrarum ecclesiarum statui conformia sunt) inquirere constituerim. In quo assequendo, vtrum bene, an male steterim, tui erit B. L. iudicare. Iudicium vero ab affectibus & studio partium vacuum exopto, quo casu mihi firmissime polliceor, fore, vt veritati assensum præbens, mecum eandem vltèrius promouere cupias. Vale.

DISSERTATIO IVRIDICA INAVGVRALIS
DE
CLERICO DEBITORE

Caput I. præliminare.

*De origine & progressu præroga-
tiuarum clericalium.*

§. I.

Quemadmodum plerisque quondam gentibus maxima cultus diuini reuerentia: ita & sacerdotum, qui huius inprimis curam gerebant, peculiaris inde existimatio. Quæ etiam si alibi maior, alibi minor, vbique tamen insignis existit a). Quando enim sacerdotes, singulare cum Diis com-

Autoritas sacerdotum apud gentiles

maximis abusus an-
sam præbuit.

In specie apud Vandalos.

Aegyptios.

Romanos.

hinc ipsi imperantes sacerdotium assumerant.

§. I. a) Apud Vandalos tanto in honore sacerdotes fuisse, ut regibus æquipararentur, obseruat HELMOLD. L. 1. c. 6. & 37. & L. 2. c. 2. Apud Aegyptios secundum a rege obtinebant locum. DIODORVS Sicul. L. 1. c. 73. Romani vero præcipue summa veneratione sacerdotes suos prosecuti fuere. Cuius rei locupletissimum adfert testimonium lex Auguralis, quæ extat apud CICER. L. 2. de LL. huiusmodi: Interpretes Iouis optimi maximi, publici augures signis & auspiciis postea vidento: disciplinam tenento: sacerdotes vineta, virgetaque, & salutem populi auguranto, quique agent rem duelli, quique popolare auspiciu præmouento: oblique obtemperanto: diuorumque iras prouidento, iisque parento: coeli-que fulgura regionibus ratis temperanto: urbemque, & agros, & templa liberata, & effata habento: quæque augur iniusta, nefasta, vitiosa, dira dixerit, irrita, infectaque sunt: quique non paruerit, capitale esto. De moribus aliarum gentium vid. ELVVER. L. 1. Antiqu. German. c. 24. ALEX. ab ALEX. Gen. Dier. L. 2. c. 8. ut & in specie de maioribus nostris ARNKIEL.

commercium sibi intercedere simulantes, quæ Deorum esset voluntas, sæpius monerent, rudior plebecula, *specioso pietatis colore* capta, ab ipsorum potius quam ducum nutu pendere maluit. Vnde etiam priuatas suas altercationes illorum arbitrio, tanquam æquiori, sæpius submittebant b). Eisdem denique sacerdotibus Deos aut fauentes, aut iratos *pro lubitu* præstantibus res illuc peruenit, vt expediendis maxime arduis reipublicæ negotiis sacrificuli tantum non omne momentum afferrent, nec quid tuto sine eis agi, aut intermitti posse, persuasum esset c). Quamobrem vsitatissimum esse cœpit, vt

Cimbrische Heyden-Religion. c. 32. Add. DVAREN. Comment. de Sacr. eccl. min. L. 7. c. 10. p. 386.

Apud Gallos.

b) De Gallis testatur IULIUS CAESAR *de bello Gall. lib. 6.* apud eos iudicia a Druidibus exercita fuisse.

Pontifices apud Romanos omnia fere poterant.

c) Apud Romanos *pontificum auctoritas* illud testatur, quæ certe maxima in plerisque, etiam civilibus, causis cerni potuit. vid. ALEX. *ab ALEX. alleg. l.* Vnde etiam in Orat. pro domo sua pontifices ita alloquitur: *Cam multa diuinitus pontificibus a maioribus nostris inuenta atque instituta sunt, tum nihil præclarior, quam quod vos eosdem, & religionibus Deorum immortalium, & summæ Reip. præesse voluerunt, vt amplissimi & clarissimi ciues rempublicam bene gerendo, pontifices religionem sapienter administrando, rempublicam conseruarent. Quod si vlllo tempore magna causa in sacerdotum populi Romani iudicio ac potestate versata est: hæc profecto tantæ est, vt OMNIS REIPUBLICAE DIGNITAS, OMNIUM SALVS, VITA, LIBERTAS, ARAE, FOCI, DII PENATES, BONA FORTVNÆ, DOMICILIA, VESTRAE SAPIENTIAE, FIDEI, POTESTATIQUE COMMISSA & credita esse videantur, vid. ROSIN. Antiq. Roman. L. III. c. 22.* Non infringunt dicta, quod sacerdotes in Rep. Iudaica æque magnam circa administrationem Reip. potestatem habuerint: quoniam hanc rempublicam Deus peculiari prorsus ratione per sacerdotes dirigebat, qui vice sua iudicia legis exercerent, ita vt necessario

Idem in Rep. Iudaica, sed alia ex ratione, obtinuit.

ad

ut ipsi summi imperantes eminentissimo sacerdotii munere defungerentur d), atque hoc modo, quod, ut principes, obtinere non poterant, tanquam voluntatis divinae interpretes metu Numinis a populo consequerentur.

§. II. Si ergo apud ethnicos sacerdotalis dignitas tanti semper habita fuit, quid mirum, in primitiva Christianorum ecclesia verbi divini ministros singulari non minus veneratione exceptos fuisse? Ex quo enim ius docendi & sacramenta administrandi ordinis gratia eis speciatim demandatum fuerat e), veteris sacerdotii simulacrum petentim referre coeperunt, pristinam, si non maiorem, illius potestatem reducere anhelantes f). Accedebat opinio

Inde clericorum veneratione apud Christianos,

nio

ad expedienda negotia civilia concurrere debuerint. vid. Excell. DN. BOEHMER. orig. iur. eccl. Cap. XIII. §. 1. & c. Conf. ARNKIEL. c. l. §. 20.

d) NUMA POMPILIUS eius rei apud Romanos autor fuit. vid. ROSIN. d. l. Aliud illustre exemplum exhibet Melchisedec, Rex Schalemi, qui dicitur fuisse sacerdos Deo forti, excelsus. GENES. XIV. v. 18. AUGUSTUS quoque alique insequentibus Imperatores nec pontificium munus recusarunt, uti ex numismatibus, SVETONIO, TACITO, aliisque autoribus constat. vid. ZOSIMVS in Gratian. & Theodos. fol. 761. SELDENVS de Synedr. L. I. cap. 10. Aegyptios quondam non nisi ex sacerdotibus sibi regem elegisse observat ex ROSSEO P. XV. de Relig. mund. q. penult. p. 682. ARNKIEL. d. l. §. 6. Conf. GVTHERSVS de vet. iur. pontif. SAMUEL PITISCVS in Lexic. antiq. Roman. voc. Pontifex maximus, & voce sacerdos.

Exempla regum, qui sacerdotii munere quoque inclaruere,

§. II. e) HILARIUS in Comment. ad Ephes. IV. vid. DN. BOEHMER in iur. Eccl. L. I. tit. XXXII. §. 29.

f) Quantum opinio de continuato hoc sacerdotio Christianae ecclesiae damnum dederit, vix dici potest. Inde enim independentia cleri, eiusque exorbitans dignitas, excellentiaque in primis deducta. Conf. omnino ANDR. de SAVSSAY in panoplia sacerdotali, seu de venerando sacerdot. habitu, eorum multiplici munere ac officio in ecclesia Dei. DN. BOEHMER. orig. iur. eccl. c. XIII. VITRINGA de synagog. in prolegom. p. 69. vbi seq. p. 70. elegan-

Vetus sacerdotium Christianis haud convenit.

pietatis præ-
sumptione
captos.

nio pietatis, sanctitatis & integritatis morum, qua præ cæteris inclaruerunt, ut laici se lubentes illorum directioni submiserint. Vnde tum lugente adhuc sub Imperatoribus ethnicis ecclesia, tum sub christianis Imperatoribus floreante, ad controuersias inter priuatos exortas componendas iudicia ecclesiastica g) exercebant; quo ipso insignis accessio ad eorum autoritatem fiebat, illorumque ambitio commodiorem se exferendi occasionem nanciscebatur h).

§. III.

eleganter tradit, quatenus sacerdotum nomen clericis Christianis accommodari possit. Add. ZIEGLER. de episcop. Lib. I. cap. I. §. 5. & seq.

Origo iudicio-
rum ecclesia-
sticorum.

g) De quibus NICEPHORVS Lib. VI. Histor. eccles. c. 46. hanc in modum loquitur: Cum odia & contentiones gliscerent inter eos, in quibus minime oportebat, indignumque videretur omnibus, Christianos coram ethnicis litigare, moniti sunt, ut relicto paganorum foro paterno præsulum iudicio acquiescerent. Idem iam modo PAVLVS I. Cor. VI. v. 1. Corinthiis inculcarat, cuius rei seriem peculiari dissertatione explicuit SAM. BASNAGE de eccles. tribunali. Conf. etiam DN. BOEHMER. orig. iur. eccl. cap. IV. §. 5 -- 9. & cap. XX. EIVSD. dissert. iur. eccl. antiq. tertia ad Plin. SEC. DN. LVDOVICI Consistorial-Proceß cap. I. §. 16. NÆVII Priester-Recht cap. VI. §. 4. ZIEGL. alleg. tr. L. III. c. 30. §. XXV. -- XXXIII.

Ambitio cle-
ricorum.

h) Ab hoc enim in primis tempore dignitatem suam regiam longe exsuperare, clerici contenderunt. Hinc est, quod AVCTOR Epist. ad Smyrneos, (quæ IGNATII nomine circumfertur, sed ab humilitate huius sanctissimi viri aliena videtur) scribat: Honora, fili, Deum & regem. Ego vero dico, honora Deum, ut omnium autorem & dominum, episcopum autem ut principem sacerdotum, imaginem Dei referentem; Dei quidem propter principatum; Christi vero propter sacerdotium. ET CHRYSOST. Homil. III. in cap. VI. Esaie ita loquitur: Si vis videre, quantum absit rex a sacerdote, expende modum potestatis utrique tradita, & videbis sacerdotem multo sublimius rege sedentem: admirandus videtur thronus regius, sed rerum terrenarum administrationem sortitus est; sacerdotis thronus in cælo collocatus, de cælestibus negotiis habet pronunciandi autoritatem. Alia loca, quæ huc spectant, adducit DN. BOEHMER. in iur. eccles. Protest. L. I. tit. XXXI. de Off. Iud. Ord. §. 31.

§. III. i)

§. III. Quanquam vero, CONSTANTINO M. sese fidei Christianæ adiungente, ecclesia sub tutela secularis imperii esse cœpisset, ideoque clericorum status plurimum fuisset immutandus; cum nimirum nulla iam amplius adesset necessitas, episcoporum arbitrio omnia in ecclesiasticis permittendi, ubi principes ipsi summam ecclesiæ curam gerere poterant i): Attamen Constantinus, eiusque successores Christiani, nimio religionis favore, aut potius rationibus politicis ad id inducti, clericorum directioni plerasque res ecclesiasticas reliquere k); illos præterea insignibus privilegiis, multaque præ laicis prærogatiua donantes l). Neque animaduvertebant, quantum aliquando reipublicæ, imo & successoribus suis detrimentum ex tali conniuentia, totque cum clero communicatis iuribus & privilegiis exoriturum esset m). Siquidem inde

Imp. Christiani clericis plura concesserunt privilegia.

Quibus clerici deinde in præiudicium Impp. abusi fuerunt.

§. III. i) Vid. DN. BOEHMER *alleg. l. §. 31.*

k) Primo enim *puncta fidei controuersa* ecclesiasticis examinanda & decidenda commiserunt; 2) nimia præterea in *matrimonialibus* & ex *communicatione* ipsis concessa potestas; 3) *episcopalis* denique *audientia* in usu remansit, quæ iurisdictioni ecclesiasticæ deinde ansam dedit. Vid. PUFFENDORFF. *Einleitung zur Historie. Tom. 1. Cap. XVIII. §. 12. & c.*

Quid clerici sub primis Christianis Impp. potuerint.

l) Exstant huius rei plurima in codice repetitæ prælectionis vestigia, quæ separatim consignauit CORVINVS ABELDEREN in libro, cui titulus, *Iustinianus Catholicus*. Add. ZIEGLER. *de Episcop. Lib. III. cap. 30. §. XXXIV. & c.*

m) Inde est, quod Imperatores Christiani, in primis vero CONSTANTINVS M. apud plurimos ob intempestiuam, & nimiam liberalitatem suam male audiant. CONSTANTINVM M. enim independentiæ clericorum fundamenta posuisse volunt, quando eos in Concilio Nicæno ita allocutus est: *Deus constituit vos sacerdotes. Vos a nemine iudicari potestis, quia solius Dei iudicio reseruamini, dii etenim vocati estis, & idcirco non potestis ab hominibus iudicari.* Enim vero in hoc puncto Cæsarem

Constantinus M. independentiæ clericorum fundamenta iecit.

Quod quidem
plerique ege-
runt.

Nimia cleri-
corum benefi-
cia hierar-
chiam pepe-
rerunt.

inde n) hic occasionem arripuit, potentiae suae limites latius extendendi, ipsorumque Imperatorum, benefactorum suorum, iura collabefactandi: quamuis summa rerum nihilo minus penes Imperatores salua adhuc remanserit. o) §. IV. Sicuti vero ambitio hominum nullis sese constringi terminis patitur; ita illud corrupta iam ecclesia, praecipue in clero animaduertere licuit. Imperantes enim ubi iura

excusationem mereri, aliis persuasum est, PUFFEND. alleg. cap. XVIII. §. 12. Sed vid. illustr. DN. THOMASIVS in Obseruat. ibid. Conf. c. continua §. & c. sacerdotibus 41. C. XI. Qu. 1. Item c. futurorum. 15. C. XII. Qu. 1. ZIEGLER. cit. cap. 30. §. XLI.

n) Florentissimis enim rebus conuersa fuere in amplissimas dignitates ecclesiae ministeria, factique ad hierarchiarum imperium & honorum aucupia gradus, postquam accensa & continuata cupiditas largo vbereque prouentu ex profusionibus immodicis principum, & prodiga credulitate fuerat. SPANHEIM de christianismo degenerare. Ea de causa clericos, ut ingratos, accusat MONZAMBANO de Stat. Imp. Germ. Cap. III. §. 12. inquiens: Enimuero, procul id genus hominum Imperii in alios auidissimum, ceterorum in se potestatem agerrime suevit ferre; ita hoc unum ad perfectam felicitatem deesse videbatur, quod in imperatoris manu foret, tam luculenta beneficia distribuere, cui eam ob causam peculiariter obstricti cgebantur viuere. Ni sanctissimi ordinis reuerentia obstaret, improbissimos mortaliu dicerem, qui munificentia imperatorum, uti euentus ostendit, valde inconsulta, ad destruendum fastigium imperatorium sunt abusi. Nec libertate dignum putauerim, qui manumissorem in patroni locum colere aspernatur. Conf. etiam DN. BOEHMER. obseru. sel. ad P. de Marca de C. 8. & I. lib. IV. C. 2. §. 1. p. 96.

o) Huc pertinet elegans locus apud GEBHARD. THEODOR. MEYER. histor. relat. de canon. collect. §. 2. ubi ita: Ex quo ecclesia sub Christianis imperatoribus hospitari, & iam sub Constantini imperio respirare & c. coepit, nescio, qui factum, ut luxus & superbia, vanitates & defectus, alii eam infestarent, & mirum quantum vexarent. Praui isti mores multa de rebus canonicis peperere decreta, & sanctiones, quarum magna pars a synodis au-

tori-

iura sua admodum negligenter penitus fere dimiserant, plebs autem incauta in clericorum partes facile secesserat, episcopi tandem se supra reges & principes extollere an-
nisi sunt p). Inter hos post longas altercationes episcopus Romanus primatum q) demum obtinuit, & ultra fines sa-
cerdo-

In primis vera
episcopus Ro-
manus,

toritatem canonica, ab IMPERATORIBVS VIM LEGVM obtinuisse legitur.

§. IV. p) DN. BOEHMER in I. E. Diff. praelim. §. XVI. alibique pas-
sim. De temporibus Cyrilli conquerens SOCRATES lib. VII. histor. ec-
cles. c. 7. ait: *Ex eo tempore episcopos Alexandrinos sacerdotalem gradum
atque ordinem supergressos, principatum quendam obtinere, & pro imperio
agere cœpisse.* ARCADIUM imperatorem INNOCENTIUS P. R. a sacra
communione commouit, quia censenserat, ut Ioannes Chrysost. a sua
sede pelleretur can. duo sunt 10. distinct. 96. AMBROS. quoque Valenti-
niano Iun. satis audacter obiiicere non erubuit: *independenter iuris-
dictionem se tenere; imo in causis fidei episcopos solere de imperatoribus,
non imperatores de episcopis iudicare, prout ex epistol. eius ad dictum impera-
torem patet.* Quæ sequioribus temporibus imperatores a pontificibus per-
pessi, omnes eius aui historici referunt, vid. etiam infr. §. V. in not. lit. h.

Episcopi Im-
perium secu-
laris potestatis
recusant, po-
tius ipsimet
regnare cu-
piunt.

q) Arcanas artes, quibus ad illam auctoritatem, & enormem po-
tentiam, qua nunc pollet, episcopus Romanus peruenit, egregie dete-
gunt MORNAEVS in mysterio iniquitatis, HEIDEGGERI historia papatus, alii-
que. vid. ZIEGLER. de episcopis lib. I. cap. VI. Quæ autem iura sibi ex
hoc suprematu vniuersali vindicet, recenset DN. BOEHMER I. E. Lib. I.
tit. XXXI. §. 18. p. 720. Originem huius primatus tradit ONVPHRIVS
PANVINIVS ad Platin. sub BONIFAC. VIII. fol. 86. Processu temporis, in-
quit, & praesertim post Photium patriarcham Constantinopolitanum, utra-
que parte conueniente, illud vsurpari cœptum, ut ambo episcopi, scil. Ro-
manus & Constantinopolitanus, oecumenici, i. e. vniuersales appellarentur;
hic quidem vniuersalis patriarcha & c. ille vero VNIVERSALIS PAPA. Au-
ditumque, ut papæ nomen solus Romanus pontifex, cum ante commune
esset omnibus episcopis, retineret, quo vno & papæ tantum, particulari no-
mine potestatis eius dignitas & supra ceteras ecclesias vetus prerogatiua de-
signaretur.

Origo & arca-
na primatus
Romani.

cerdotii progressus in dominationem degeneravit r). Qui, ut eo felicius incautis imponeret, vicariatum Dei in his terris affectans, se ipsum cum Omnipotente comparare cupiit s), ne ullam in posterum auctoritatem secularis potestas in eum exercere auderet, factum hinc, ut omnes magistratus, singulasque gentes iuxta leges suas vivere debere edixerit, etiamsi iugum imponant, quod vix ferendum t). Ad firmandam autem hierarchiam pontificum quam maxime intererat, dignitatem clericalem u) quovis modo promovere,

Dum privilegia cleri adauxit.

Pontificis imperium universale, & emittens.

Impudentia Glossa.

Dogma de transubstantiatione cleri auxit existimationem.

r) SOCRAT. cit. l. cap. IX. Conf. DN. BOEHMER. orig. iur. eccles. C. VII. ZIEGLER alleg. cap. VI.

s) Vid. can. 7. & 9. distinct. 96. Add. c. 4. 5. & 10. ead. distinct. Vix incredibile vero est, quanta in hoc passu fuerit pontificum Romanorum arrogantia. Non solum enim differentiam tantam inter se & reges intercedere censuerunt, quanta inter solem & lunam conspicitur iuxta C. 6. X. de maior. & obed. Sed & imperium in omnes creaturas sibi arrogare ausi fuere. Quorsum pertinet, quod BONIF. VIII. in c. 1. Extravag. comm. de maior. & obed. ait: Subesse Rom. pontifici omnem creaturam humanam declaramus, dicimus, definimus, & id omnino esse de salutis necessitate pronunciamus. Glossa autem impiissime papam DOMINVM DEVM NOSTRVM appellare haud erubuit. Cui plura hac de re perspicere lubet, add. illustr. DN. THOMAS. dissert. de cler. foro compet. C. 1. §. 13. & c. DN. BOEHMER. sep. cit. iur. eccl. Lib. I. tit. XV. §. 13. & c. DN. LUDOV. Consistorial Process c. 1. §. 19. NAEVII Priester Recht. c. 1. & 11. M. A. de DOMINIS lib. VI. de repub. eccl. cap. III. §. 59. ubi contra SVARESIVM vicariatum pontificis defendentem egregie disputat.

t) Can. 3. & 4. Distinct. XIX.

u) Clericorum existimatio tum praecipue maxima esse coepit, postquam doctrina de Transubstantiatione ecclesiam inuasit. Cuius inuentionem nouitiam demonstrat CASAVB. ad BARONII annales exere. XVI. th. 28. p. m. 443. Vid. TILLOTSON. Traite contre la Transubst. & illustr. DN. THOMAS. cautel. Tom. I. c. XIX. §. 9. & 15. Tom. II. cap. XV. §. 14. Conf. Cathol. veter. consensus Art. VII. cap. 2. & 3. Illuc quoque referenda,

nere, tantamque clericis praeerogatiuam prae laicis tribuere, ut inde seculari potestati nihil fere in ipsos autoritatis remaneret, atque singuli laici in seruitutem quandam tantum non detruderentur. Idcirco clerum, tanquam *sortem & hereditatem Dei* x), ab omni potestate civili exemit, solisque iudicibus ecclesiasticis, submisit y). Inde est, (1) quod clerici ab onere tutelae, aliisque muneribus personalibus sint immunes z); (2) quod peculium quasi castrense ipsis concessum a); (3) quod personae eorum in speciali praesidio & tutela legum constitutae b); neque (4) ciuitatum necessitatibus, etiamsi laicorum facultates haud suppetant, inconsulto pontifice subuenire teneantur c). Ut alia reticeam priuilegia, quae passim in corpore iuris canonici clericis indulta reperiuntur, & a canonistis

Expressa in iure canonico.

ferenda, quae CASAL. de sacris Christianorum ritibus P. II. c. XXVII. p. 153. habet. *Magna, inquit, est sacerdotis dignitas, potentia magna: dignitas supra regiam, potentia supra angelicam: cum ad sacerdotis verba, & pane & vino caro Christi & sanguis statuuntur in altari: ante enim prolationem verborum Christi erat panis & vinum: ut primum consecratoria verba sacerdos protulit, non iam panis & vinum, sed corpus Christi est. Quasi sacerdotis voluntati obsequatur Deus, & se sistat ad imperium eius.*

x) Can. 1. Dist. XXI. cap. 16. X. de praebend.

y) Vid. infra cap. II. §. 2. & 3.

z) Can. 40. C. xv. Q. 1. Can. 4. C. XXI. Qu. 3. Add. Nou. 123. §. Deo autem. Auth. Presbyteros C. de Episc. & Cler.

a) L. sacrosanctae 34. C. de Episc. & Cler. vid. GVDLIN. de iur. nouiss. lib. VI. cap. 7. §. aliud priuilegium.

b) Can. si quis suadente. 29. XVII. Qu. 4. usque adeo, ut is quoque excommunicationis reus iudicetur, qui percussione clericum tantum

Excommunicatur, qui clericum percussione ratihabet.

ratihabet. cap. 23. de sentent. excomm. in 6. GVDLIN. cit. l.

c) Cap. 7. de immunit. eccles.

B 3

d) Vid.

Et contrariæ
consuetudi-
nes annulla-
tæ.

nistis admodum aucta sunt d). Ad eneruandas vero leges ciuiles pontificum in hoc puncto intentioni contrarias, expresse in decretalibus e) statutum, vt omnes inutiles habeantur consuetudines, quæ aliquo pacto *libertatem* & *immunitatem* ecclesiasticam violant, id est, quæ principibus laicis potestatem quandam in res aut personas ecclesiasticas indulgent: quia cum rerum spiritualium tractandarum habeantur incapaces, ratione destituta censetur consuetudo, quæ rerum conditionem euertit: ideoque nullo tempore, etiam immemoriali, vires obtinere potest, vti docent plerique iuris canonici interpretes f).

§. V. Qualis ergo, introducto in fora & scholas iure ciuili & canonico, status in Imperio nostro fuerit, facile ex dictis colligi potest. *Magnam in primis Germanicis rebus mutationem attulit ius canonicum: quippe quod multum recessit ab antiquis ecclesiasticis legibus vsque ad secul. XIII. vsitatis, ac pontificis dignitatem in immensum extulit, nouum & longum iudiciorum ordinem, comperendinationum & procrastinationum vberem campum, pro simplice maiorum iuridici processus formula obtrusit, multitudine, varietate & obscuritate legum & clero & aliis crucem fixit, superstitiosos hominum animos in rem publicam armauit, clerum ac populum perpetuo collisit, denique litibus Germaniam repleuit, & emunxit argento, vt verba CONRINGII g) mea faciam,*

d) Vid. c. 8. *Distinct. XXXVII. cap. 2. X. ne Cler. vel Monach. cap. 29. de sentent. excomm. c. 8. X. de iud. c. 17. c. XI. Q. X. Conf. NICOL. de GRASSIS de effectibus clericatus.*

e) Cit. cap. 8. X. de iud. cap. 14. de elect. c. 3. & 5. X. de elect. & el. pot. Cap. 7. de prescription.

f) Vid. P. de MARCA alleg. tr. de concord. sacerdot. & Imper. Lib. III. Cap. 9. p. m. 254.

§. V. g) de orig. iur. Germ. Cap. XXVI. in f.

h) Mi-

faciam. Quamuis vero enormis illa clericorum potentia ac praerogativa pessimam Germaniae peperit confusionem, Imperatores tamen nequidem contra hiscere ausi fuere h): cum pontifex artibus variis maiorem saepius, quam imperator, in imperio exerceret potestatem. Et si dicendum, quod res est, imperatores ipsi demum penitus clericos a foro seculari eximere coacti sunt, vnde tandem in *causis ecclesiasticis* vix quidpiam potestatis civilis dispositioni relictum fuit i).

Ab ipsis etiam
Impp. ex post
confirmatae.

§. VI. Lugebat ita Germania sub hoc intolerabili iugo, quando Lutherus, aliique reformatores, puncta fidei non solum sed & *statum ecclesiasticum* emendare, ac pristinae simpli-

Per reforma-
tionem haec
iura valde im-
minuta.

h) Miseram Germaniae hisce temporibus conditionem medii aevi historia nimium comprobat. Imperatores enim maiestatem suam contra attentata papalia tueri volentes, mox contrarias factiones & fulgur excommunicationis sentiebant. Propterea, inquit ARNISAEVUS de subiect. & exempt. Cleric. Cap. VIII. §. 9. primus Henricus IV. expertus est tyrannidem pontificiam, quae ut semel viam sibi facere ausa fuit, instar rapidi torrentis, in successores quoscunque grassari perrexit, alios ad tempus saltem demergens, alios prorsus voragine infida absorbens. Ita enim tractati & excepti sunt Fridericus I. ab Adriano IV. & Alexandro III. Henricus V. a Paschali II. Fridericus II. a Gregorio IX. & Innocentio IV. Conradus IV. ab eodem: Ludouicus IV. a Clemente & Ioanne XXII.

Miser imperii
hoc aevi sta-
tus.

i) Vid. AVTH. statuimus C. de episc. & cler. BRUNNEM. iur. eccl. Lib. III. cap. I. §. 12. Add. Concordata nationis Germanicae, & SCHILTER. in not. ibid. Interim in comitiis de tollendis huiusmodi abusibus saepius deliberatum fuit. Vnde in Rec. Imp. de Anno 1500. §. wie man mit dem Pabst handeln soll. 43. legatio ad Papam decreta, mit seiner Heiligkeit der concordata, und anderer Beschwerde halben, so der Deutschen nation vom Stul zu Rom, mannigfaltiglich auffgeleget worden und begegnen, ernstlich zu handeln, alles nach laut einer instruction, so unser verordnet Regiment in vollkommlicher Form wohl wird wissen nothdurfftiglich zu stellen.

Cam clerici
plane exempti
essent.

De quo status
imperii con-
questi.

§. VI. k)

Attamen plu-
ra adhuc su-
per sunt.

simplicitati restituere conabantur k). Quod aliter fieri haud potuit, quin ingentibus cleri priuilegiis plurimum simul detraheretur. Autoritate enim pontificis (cuius ratio status, vt §. *præc. IV.* vidimus, exigebat, vt ordo clericalis præ cæteriis variis abundaret beneficiis) collapsa, illius conditio quoque intra limites restringi debuit. Optandum autem quam maxime, hoc ita factum fuisse, prout illud, & sacris litteris, & primitiuæ ecclesiæ institutis conueniebat. Ast quod in quacunque repentina mutatione contingere solet, & hic euenisse dolendum: scil. *principia* enormium abusuum hinc inde tantum *sublata* fuisse, pluribus inde propullulantibus *conclusionibus relictis* l). Huius rei non minima fuit causa, quod ius canonicum etiam apud Euangelicos in viridi remanserit obseruantia m), ex quo deinde plurimi pontifici-

Per Aug. Conf.
principes ius
episcopale
summum ac-
ceperant.

Quid iuris
apud Refor-
matus.

§. VI. k) Ab initio reformationis tam formidanda episcoporum, totiusque cleri erat potentia, vt *principes veteri persuasione nihil audent, sed euentum specularentur*, vt ait SECKENDORF. *Histor. Lutheran. lib. I. §. 130. & 134.* Oblata deinde Aug. Confessione munus episcopale potestati ciuili subiectum fuit. Vid. *Aug. Conf. Art. XXVIII.* Reformata quoque ecclesiæ vno ore inculcant, iura ministrorum Dei vnice in administratione verbi diuini, & sacramentorum, vt & potestate clauium; non vero in dignitate eminenti, & potestate seculari consistere. Vid. *expositio fidei Christi. communi consensu fidelium in Heluetia, Hungaria, Scotia & Geneua edit. cap. XVII. & XVIII. Conf. Heluet. §. XV. & seq. Gallican. §. XXX. & c. Add. Acta Synod. Dordrac. §. XXII. & XXX. XXXI.*

l) Illustr. DN. THOMAS. *cautel. iurispr. eccles. cap. XXII. §. 15. B. I. S. STRYK. dissert. de orig. iurisd. eccl. C. II. §. 1. Conf. DN. BOEHMER. diff. prælim. SCHILT. Institut. iur. Canon. præmiss. §. II. 12. vbi promore erudite ostendit, qua ratione, pugnantibus inter se principibus religionis euangelicæ, & conclusionibus ex iure canon. prouenientibus, procedendum sit.*

m) Illustr. DN. THOMAS. *alleg. cap. XXII. per tot. Vid. BRUNNEM. I. E. lib. I. c. III. §. 4. ibique B. STRYK. in Addition.*

n) Non

tificiorum nœniæ in foris relicta fuerunt n). Ad nœuos ^{Exempla re-} illos inter alia pertinet, quod causas ecclesiasticas *separatim* ^{feruntur.} tractare continuatum fuerit o): quod principi ius circa sacra tanquam *episcopo* tribuatur, cum illud *ex indole summe potestatis* potius desumendum sit p): quod clerici in exercitio officii sui *independentes* haberi desiderent, princeps ipse quoque consistorio obnoxius *esse dicatur* q). &c. Mirandum certe est, tot ex Protestantibus adhuc repertos fu-

n) Non defuerunt, qui ideo ius canonicum in totum abolendum ^{An ius cano-} censuere. Vid. TITII *Probe des Teutschen geistlichen Rechts.* ^{nicum abo-} l. 1. c. 11. §. 63. & seq. DN. LVDOV. *Consistorial-Proceß* ^{lendum?} cap. VII. §. 19. quorsum collineat LVTHERI iudicium de libris iuris canonici in genere Lutheri iudi- latum: *Quod si, inquit, in illis etiam aliquid boni inesset, quod de decretis* ^{ciura.} *fateri cogor, totum tamen eo detortum est, ut noceat, & Papam in sua anti-* christiana & impia tyrannide confirmet. Tom. II. Opp. Ien. lat. fol. 334. Add. ZIEGLER. *Diss. de orig. & increm. iur. Canon.* §. LXVI. in f.

o) Ex erroneo illo fundamento, quasi duplex esset iurisdictio, ^{An duplex sit} *secularis & ecclesiastica.* Vid. sæp. laudat. DN. BOEHMER. *I. E. lib. 1. tit.* ^{iurisdictio?} *XXVIII. §. 11. & mult. seqq.* DN. LVDOV. *alleg. 1. Cap. 2. §. 3. 4. B. I. S.* STRYK. *cit. dissert. cap. II. §. 2. Add. infra cap. II. §. 9. & seq.*

p) Communis alias fuit opinio, principes euangelicos duplicem ^{An in prin-} *sustinere personam, principis & episcopi,* vid. REINKING. *de regim. se-* ^{cipe?} *cul. & eccles. lib. III. class. 1. c. 10. num. 1. &c.* CARPZ. *Iurispr. Consistor.* lib. 1. def. XI. num. 14. 15. eamque in ipsa pace relig. in *Rec. Imp. 1555.* §. damit auch fundatam existimarunt. Enimuero, cum principes euangelici ex *doctrina religionis suæ* iurisdictionem ecclesiasticam sibi vindicauerint, illaque, ut pars superioritatis territorialis excellentior, ipsis in *Instr. Pac. Westph. Art. V. §. 16.* confirmata sit, verius ad illos ex iure maiestatico pertinet. Vid. LVDOLPH HUGO *de stat. Region. Germ. cap. 3. §. 28.* DN. BOEHMER. *iur. eccl. l. 1. tit. 31. §. 19. usque ad fin. tit.* ubi hæc controuersia solidissimis argumentis plenius excutitur. Add. WUST. AVTOR *Meditat. ad Instr. Pac. Art. V. §. 29. p. 709. 710.*

q) Hanc sententiam fouet MYLER. ab EHRENBACH. in *Gamolog.* ^{cap.}

fuisse r), qui, nescio an ex nimia cleri veneratione; an ex præiudicio autoritatis tantam clericis asseruerint immunitatem. Cur enim laici in inferiorem ordinem reiiciendi? sumus etenim omnes tam clerici, quam laici vnius reipublicæ membra, nec constituit clerus amplius specialem politiam, vt *Leuitarum* iura sibi adhuc adscribere queat s). Longissime tamen hic a me absit, vt dignitati aut specialibus priuilegiis, ordini clericali a summa in republica potestate concessis t), quid detraham, quandoquidem saltem demonstrare volui, clerum a potestate ciuili *dependere*, nec eius priuilegia *iuris diuini* esse, adeoque quæ iura & priuilegia illis a principibus concessa, pro lubitu iterum aut ampliari, aut restringi posse, quippe a quibus illa acceperunt u). Alias enim verbi diuini ministros, munus suum fideliter exsequentes, reuera dignissimos censeo, qui a quocunque omni debita reuerentia excipiantur, præmiisque afficiantur. Id quod inter nostrates sæpe etiam optantum, desiderandumque est v).

§. VII.

cap. VIII. §. 8. ideo merito reprehensus a B. I. S. STRYK. *cit. Dissert. C. II. §. 5. 6.*

r) Latum eorum catalogum exhibet DN. BOEHMER. *alleg. l. §. 19.*

s) Conf. IOSEPH van der CRAFT. *Het. lieftaalige Aangezicht. der Biscoppen ofte Geestelyken cap. IV.* vbi demonstrat, distinctionem inter clericos & laicos apud protestantes reuera reliquias ex papatu esse.

t) Quibus cæterum priuilegiis ac immunitatibus clerici apud protestantes plerosque fruuntur, exponit NÆVIVS *Priester = Recht cap. VII.*

u) Hoc egregie ostendit peculiari tractatu CELSVS ANTISTIVS *CONSTANS de iure ecclesiastico*, quo negat, immunitates & prærogatiuas clericis iure diuino esse concessas. Ipsum autorem quidam VELTHVYSENIUM esse contendunt. Quem tamen alii BENED. SPINOZAM fuisse autumant. Vid. GRONINGI *Historie der heutigen Religionen. cap. VII. §. 20.*

v) Conf. ill. DN. THOMAS. *diff. de officio principis in augend. salar. & honor. ministror. eccles.*

§. VII.

§. VII. Actum haecenus de praerogatiuis & priuile- Transitio
giis clericorum in genere, illorumque origo ac vicissitu-
dines consideratae: propius nunc ad thema propositum
accedendum. Postquam enim clericis tam insignes praerogati-
uae in quibuscunque causis & iuribus attributae
sunt, illis quoque, qui aere alieno obstricti sunt, varias im-
munitates concessas esse contenderunt. Quocirca ani-
mum induxi, ea in praesenti dissertatione inaugurali spe-
ciatim exponendi priuilegia, quae *ordini clericali* w) con-
cessa, si aliquem *ex causa licita & civili obaeratum* esse conti-
gerit. Id quod ut eo distinctius fiat, hac methodo uten- Conspectus
dum existimaui, ut 1) *de foro clericorum debitorum speciali*: thematicis.
2) *de aliis iuribus clericis debitoribus competentibus, non habita*
ratione, utrum soluendo sint nec ne: speciatim autem 3) *de*
clericis obaeratis, non soluendo existentibus, dispiciam: simul-
que ostendam, quibus clericis haec priuilegia competant.

Caput II.

De foro Clericorum debitorum speciali.

§. I.

Forum speciale siue priuilegiatum, iure singulari intro- Fori specialis
ductum, certae professioni, vel vitae generi indultum est x), definitio.
& in duas partes dispesci potest. Vel enim ex spe- Diuersitas.
ciali principis gratia ob benemerita, aliamque ob
causam peculiarem conceditur, & κατ' ἐξοχήν priuilegiatum
dicitur y): vel in iure communi iam quibusdam personis
con-

§. VII. w) i. e. eiusmodi personis, quae ad sacra ministeria, seu Clericorum
functiones ecclesiasticas obeundas legitime sunt constitutae. Vid. c. 1. definitio.
Distinct. XXI.

Cap. II. §. I. x) Vid. STRAVCH. dissert. de competentia fori.

y) Quorsum pertinet B. I. S. STRYKII dissert. de foris Germania
singularibus.

Quibus fori
priuilegium
competat?

Origo fori
priuilegiati.

concessum est, quod in oppositione ad prius, *forum priuilegiatum in corpore iuris clausum*, appellandum esset z). Hoc in specie tribuitur (1) professoribus & studiosis a); (2) militibus b); (3) senatoribus, clarissimis, illustribus c); ac (4) demum clericis.

§. II. Clericorum forum *speciale* deriuandum a iudiciis ecclesiasticis, & inde nata *audientia episcopali* d). Quamvis enim hæc speciem iurisdictionis ab initio vix constituerit, sed magis ex *arbitrio*, atque *compromisso* disceptantium processerit e); paulatim tamen f), inprimis postquam iudicia synodalia, temporibus Imperatorum Christianorum publicam auctoritatem accepissent, æqualem, *si non maiorem*, cum iurisdictione seculari vim ac potestatem

z) Eiusd. *dissert. de foro ministror. principis cap. 1. §. 5.*

a) *Auth. habita. C. ne fil. pro patre.*

b) *l. 6. C. de iurisd.*

c) *tot. tit. C. ubi senator. Add. alleg. dissert. de foro ministr. C. 1. §. 16. STRVV. Syntagm. Iur. Ciu. Exerc. IX. th. 59.*

§. II. d) Vid. AVGVSTIN. *lib. III. ad BONIFAC. C. 5. & sermon. 49. de diuersis. 335. ESPEN. iur. eccles. Part. III. tit. 1. cap. III. §. 3. & seq. & §. 11. Conf. tot. tit. C. de Episcop. aud. & supra cap. I. §. 3. in not. lit. k.) Et vtut hæc audientia postmodum fere in vsu esse desierit, quoad clericorum causas tamen continuo remansit. DN. BOEHMER. *orig. iur. eccl. cap. XX. §. 6. Add. IDEM Dissert. III. ad Plin. II.**

e) Illustr. DN. THOMAS. *Diss. de foro compet. cler. C. II. §. 8.*

Origo iuris-
dictionis ec-
clesiasticæ.

f) Præualente episcoporum auctoritate in iudiciis ecclesiasticis illorum facies immutata fuit, adeo, vt, accedente abusu iuris clauium, officium episcopale *magistratus ecclesiasticus* dici cœperit, vt non obscure colligitur ex ORIGENE *lib. II. contr. Cels. in f.* vbi asserit, quod recepti post factam exomologesin excludantur in posterum *ab omnibus dignitatibus & magistratibus ecclesiasticis*. DN. THOMAS. *Cautel. Iurisprud. eccles. c. XII. §. 7. & in not. ibid. & cap. XIII. §. 2.* DN. BOEHMER. *dissert. III. ad Plin. II. §. 65. vsque ad fin. fere dissert. B. I. S. STRYK. Dissert. de orig. iurisd. eccl. c. I. §. 10. 11. 12.*

g) DN.

tem etiam in causis *civilibus* obtinuit g). Quippe CONSTANTINVS eiusque filius CONSTANTIVS h), permiserant, a quocumque posse adiri episcopos loco iudicum secularium, eorundemque sententiis dederunt *vim rei iudicatæ*. Speciatim autem patres in concilio Carthaginensi a. 397. aliisque i) sanxerunt, clericum, qui, episcopo, etiam in causis *civilibus*, relicto, iudicem secularem adiret, etiamsi causa vinceret, aut loco suo excidere, aut eo, quod in iudicio illo fuerat adeptus. Ast quia subsequentes Imperatores præter causas religionis clericis forum separatum vix concederent, facultate solum partibus relicta, episcopi, si vellent, arbitrium expetendi k), ingens de *episcopali iudicio* coepit esse contentio. Inde IVSTINIANVS, cui indecorum videbatur, ut iudi-

g) DN. LVDOVICI *Consistorial-Proceß* c. 1, §. 16.

h) De Constantino M. SOZOMENVS *lib. I. Histor. c. 9.* ita: *Permisit* Constitutio Constantinus litigantibus, ut ad episcoporum iudicium prouocarent, si magistratus civiles reiicere vellent: eorum autem sententia rata esset, aliorumque iudicum sententiis prævaleret, perinde ac si ab ipso Imperatore Constantini M. & Constantii. data fuisset; utque res ab episcopis iudicatas rectores prouinciarum, eorumque officiales executioni mandarent. Postremo, ut conciliorum decreta firma & inconcussa essent. Constitutio Constantii exstat in l. 12. C. Theod. de Episc. Circumfertur etiam constitutio Constantini, qua cuius permissum, litem, etiamsi modo coram iudice seculari pendentem, ut & altera parte oblucente, ad episcopum deferre. Edidit eam SIRMOND. in *append. Cæd. Theod. L. I.* Sed IACOBVS GOTHOFR. tum ex collatione cum aliis constitutionibus, tum ex variis dicendi formulis eam ut spuriam reiecit. Vid. ZIEGLER. *de episc. lib. III. c. 30. §. XL.* Conf. THOMASSIN. *de vet. & nou. eccl. discipl. part. II. C. 102. n. 2. & c.*

i) THOMASSIN. *alleg. l. ZIEGLER. c. C. 30. §. 52.* Vid. c. placuit. C. XI. Qu. 1. qui canon tamen additamentum recepit, quod sine dubio a glossatore aliquo ad marginem adscriptum fuit. Add. C. 12. X. de for. tempet. & GONZALEZ. in not. *ibid.*

k) ZIEGLER. *alleg. l. §. 46. & seq.* Vbi circa hanc materiam latæ ab imperatoribus leges distincte recensentur, immixtis suo loco conciliorum decretis,

Per reforma-
tionem im-
mutatur.

Forum cleri-
corum catho-
licorum in
prima instan-
tia.

1) Apud epi-
scopos.

iudices seculares in monasteriis tribunalia erigerent, in gratiam monachorum & sanctimonialium A. 539. constituit l), vt quæuis monachorum causæ non iudicis secularis, sed episcopi decisioni relinquuntur. Hanc constitutionem mox alia m) excepit, quæ forum priuilegiatum ad omnes clericos extendit: constituta tamen differentia inter causas pecuniarias & criminales n). Variam deinceps fortunam causa hæc habuit o), donec FRIDERICVS I. sanxerit, ne quis personam ecclesiasticam in ciuili quæstione ad iudicium seculare trahere præsumeret p). Quoniam vero reformatione exorta episcoporum in exercenda iurisdictione potestas plurimum labefactata, atque forum clericorum varias expertum fuerit mutationes, inde diuersa hodie est praxis Catholicorum, & Protestantium.

§. III. Apud Catholicos clerici in vniuersum subiacent episcopis, in quorum diœcesi existunt q): ita vt lites ex causa ciuili ad metropolitanos non nisi per viam *appellationis*, aut in casu *protractæ* siue *denegatæ* iustitiæ deferre possint r). Exercent hanc iurisdictionem episcopi vel per se, vel,

l) Nouell. LXXIX.

m) Nouell. LXXIII. Conf. l. 29. C. de Episc. aud. Nouell. CXXXIII. c. 10. CORVIN. Iustin. cathol. tit. LII.

n) Alleg. Nouell. LXXXIII. ZIEGLER. c. l. §. 72. &c. Quid in criminalibus causis circa forum priuilegiatum obseruetur, peculiari disert. exposuit HILLIGER. dissert. de foro clerici delinquentis.

o) Vid. THOMASSIN. cit. part. II. lib. III. cap. 103 -- 114.

p) Auth. statuimus, C. de SS. Eccles.

§. III. q) C. 1. 4. 13. X. de for. compet. c. 1. X. de offic. iud. ord. c. 15. 38. & 45. C. XI. q. 1. Quo ipso tamen non destructa distinctio inter forum domicilii contractus &c. quæ in foro ecclesiastico, æque ac in foro ciuili, viget. Vid. c. 3. & f. X. de for. compet. ENGEL. Coll. iur. can. lib. II. tit. II. P. 1. §. 1 -- 5. & lib. I. tit. XXXIII. §. 4. inf.

r) C. pastoralis II. X. de offic. ordin. c. 7. de sent. excom. in 6. ENGEL. alleg. tit. XXXIII. §. 31.

s) COR-

vel, quod hodie frequentius, per suos *vicarios*, seu officiales s). Sed & aliquando præter episcopum alii inferioris ordinis prælati de causis clericorum debitorum in prima instantia cognoscere possunt: vel virtute privilegii papalis, vel consuetudinis aut præscriptionis immemorialis. Ita *archidiaconi* t), item *abbates* u) quandam exercere iurisdictionem dicuntur, quam ab initio quidem ex delegatione ab episcopis facta obtinuerunt, sed ex postfacto tanquam *ordinariam* sibi vindicare præsumpserunt x).

2) Apud inferiores prælatos.

§. IV. Præterea clerici etiam forum competens habent in *prima instantia* apud *pontificem*, seu curiam Romanam. Nam circa seculum nonum, publicatis per PSEVDONISIDORVM spuriiis ac famosis epistolis decretalibus primorum pontificum y), in frequentem usum deductæ sunt
appel-

3) Apud pontificem.

s) CORVIN. *iur. canon. lib. I. tit. XVIII. §. 3.* DN. LVDOVICI *Consistorial Process c. 1. §. 21.* Vid. DN. BOEHMER *I. E. l. 1. t. 28. §. 2.* BARBOS. *collectan. ad c. 1. X. de off. vicar.* DESSEL. *erotem. iur. can. l. 1. tit. 28.* Ut vero vicarii & officialis nomina sæpissime promiscue sumantur; ea tamen probe de moribus distinguenda esse, censet ESPEN. *iur. eccl. P. 1. tit. XII. C. V. §. 1. & seq.* ex hac scil. ratione, quod vicarii plerumque iurisdictionem voluntariam exerceant, & negotia iudicialia officialis examini relinquere teneantur. Conf. ENGEL. *alleg. l. I. tit. XXXIII. §. 3.*

Vicarii & officialis, an idem officium?

t) C. 7. X. *de off. Archid.* ibique PITHOEVS in not. CORVIN. *cit. lib. 1. tit. XIX. §. 13.*

u) GVDLIN. *de iure nouiss. lib. VI. c. X. §. reliqua.* vid. c. *si diligenti X. de for. compet.* ENGEL. *tr. de privileg. & iurib. monast. privileg. XLVIII.* De modo iudicandi abbatum in conuentibus Gallicanis testatur P. de MARCA *de concord. sacerdot. & Imp. lib. VI. c. XXV. n. 4. & 5.* Abbates Gallicani iudicant.

x) ESPEN. *alleg. tom. I. P. III. tit. V. n. 16. 17. 18.* Add. IDEM *part. 1. tit. XII. c. 1. tit. XVIII. c. 2.* Sub medium sec. XII. iam inter iudices ecclesiasticos *ordinarios* relatos fuisse *archidiaconos*, *abbates*, aliosque ecclesiarum *prelatos*, probatur ex *synodo Remensi*, sub EVGEN. III. ann. 1148. habita, e qua id refert ANT. AVGVSTIN. *tit. de iudic. c. 11.* Abbates &c. sunt iudices ordinarii.

§. IV. y) Fragmenta illorum relata c. 11. *Qu. VI.*

z) Vid.

appellationes ad Papam, & hac occasione causarum in prima instantia cognitionem curia Romana sæpius quoque sibi arrogavit z). De quo seculo XII. patres grauissimas deposuisse querelas legimus a). Inde LEO pontifex in *concil. Lateran. 1515.* celebrato, remedium confusione iurisdictionum adferre studuit b), quod in *Concilio Tridentino* c) vltius declaratum fuit. Et hæc est ratio, cur Papa iudex totius orbis Christiani, & ordinarius ordinariorum a Doctoribus appellari, eique concurrens cum quolibet inferiori ordinario iurdictio attribui soleat d). §. V.

Causarum ad
sedem Ro-
manam dela-
tio taxatur.

z) Vid. c. 17. & 21. C. IX. Q. III. Add. C. 7. X. de appellat.

a) Querelas Bernhardi, & Hildeberti Turonensis hac de re exhibet ESPEN. cit. tit. IX. n. 9. Ast hos & alios quam plures nunquam summæ sedis Romanæ iuri & potestati oblectandum sibi existimasse, solum abusu concerpisse, obseruat THOMASSIN. P. I. l. 1. c. 6. vbi §. 14. inquit: *Non licite pontifex citra utilitatem & necessitatem ecclesiæ, omnem ad se episcoporum iurisdictionem transferret. Sed quando necessitati obsecutus & utilitati, excellentiorum quorundam ex suis membris partes explere adgressus est, nemo illi vnquam de potestate controuersiam fecit.*

b) Vid. GONZAL. ad cap. 1. X. de off. Leg. n. 3. Hocce concilium commentario illustrauit CHOKIER. tom. II. p. 1. de iurisdictione ordinariarum in exemptos.

Concil. Tri-
dentini dis-
positio.

c) Verba eius session. XXIV. de reformat. cap. 20. hæc sunt: *Causæ omnes ad forum ecclesiasticum quomodolibet pertinentes, -- in prima instantia coram ordinariis locorum duntaxat cognoscantur, -- atque terminentur. -- Ab his excipiantur causæ, quæ iuxta canonicas sanctiones apud sedem apostolicam sunt tractandæ; vel quas ex urgenti, rationabilique causa iudicauerit summus Romanus Pontifex per speciale rescriptum signature sanctitatis suæ, manu propria subscribendum, committere aut auocare.*

Papa iudex
vniuersalis.

d) ENGEL. coll. iur. can. lib. 1. tit. XXXIII. §. 1. n. 3. & lib. V. tit. XXIII. §. 4. n. 34. CORVIN. iur. can. lib. 1. tit. III. n. 6. Hinc est, quod INNOCENTIUS III. PELAGIO, episcopo Albanensi, lib. XIV. Epist. 104. seq. scribat: *Dominum IESVM CHRISTVM sedem apostolicam instituisse to-*
tius

§. V. Ne vero nimium litigantibus afferretur incommodum, si e locis remotissimis, sapissime ex malitia actorum, Romam euocati, ibidem comparere, ac causas suas agere tenerentur; a seculo inde XII. & XIII. *iudices delegati in partibus*, ut loquuntur, a pontificibus dari consueverunt, qui in eis locis, ubi controuersia coepta, & probationes haberi possunt, vice pontificis lites componere debent e). Quamuis neque hoc remedio omnes statim inconuenientiae sublatae fuerint f). Distinguuntur adhuc ab his delegatis suo modo *legati* g), quos communiter triplicis esse generis notant h); coram quibus, siquidem cum iurisdictione missi sint, clerici olim

4) Apud delegatos pontificis.

5) Apud legatos.

tius Christianitatis caput & magistrum, a qua panis intellectus & vitae ad alias procedat ecclesias. Pontificem Romanum portare onera graua cum plenitudine potestatis. Vid. P. de MARCA de C. S. & I. lib. V. c. XLVII. §. 5. Et hanc papae potestatem quoque describit GVDLIN. alleg. lib. VI. cap. II. §. 4. quando inquit: Cum Romanus pontifex reuera sit caput & princeps ecclesiae uniuersalis, consentaneum est, ut, quaecunque potest princeps profanus in republica profana, eorundem omnium potestatem in ecclesia rebusque ecclesiasticis penes illum iure esse, fateamur. Conf. M. A. de DOMINIS de republ. eccles. lib. II. c. V. §. 28. & seq. & lib. IV. c. VIII. & CHOKIER alleg. tr. P. 1. qu. XI. num. 7. ubi omnem ordinariorum potestatem ab autoritate summi pontificis dependere tradit.

§. V. e) DN. BOEHMER. I. E. lib. 1. tit. XXX. §. 1. & seq. ESPEN. part. III. tit. V. c. 2. §. 4.

f) Eueniebat enim quandoque, ut ad remotos iudices partes euocarentur. Cui abusu INNOCENTIVS III. in C. 28. X. de rescript. hanc attulit medelam, ut nemo ultra duas dietas extra suam diocesim ad iudicium trahi possit. Conf. GONZALEZ. ad cit. c. 28. Imo BONIFACIVS VIII. in C. statutum de rescript. in 6. euocandi licentiam ad unam dietam restrinxit. Quid in Gallia & Belgio in casu factae extra diocesim euocationis moris sit, pluribus exponit ESPEN. alleg. tit. V. c. 3.

Partes extra diocesim euocantur.

g) Vid. CORVIN. L. 1. tit. XXX. n. 3.

h) Fundata est haec diuisio in C. 1. de off. Leg. in 6.

olim in prima quoque instantia, *per simplicem querimoniam*, conueniri poterant i), quandoquidem ordinariam & concurrentem iurisdictionem exercebant k). Quoniam vero omnem sibi hoc modo potestatem ereptum iri quererentur episcopi, pontifices curare coeperunt, ne ordinariorum iurisdictioni amplius a legatis detraheretur l): donec in concilio Tridentino eorum potestas magnopere restricta fuerit m). Adeo ut hodie de clericorum causis ciuilibus cognoscere nequeant, nisi ad illas examinandas & definiendas se *speciatim delegatos* esse ostendere possint.

Forum exemptionum.

§. VI. Atque hæc obtinent, nisi rei conuenti a iurisdictione ordinariorum *exempti fuerint* n). Inualuit nimirum mos, ut summus pontifex *collegia* quædam o); imo & alios quando-

i) C. I. X. de offic. leg.

k) Per C. 2. de off. leg. in 6. ibi: *ordinarios reputantes*. ESPEN. alleg. l. P. 1. tit. XXI. c. II. §. 18.

l) ESPEN. alleg. P. 1. tit. XXI. c. III. §. 2.

m) Session. XXIV. C. 20. de reformat. ENGEL. Coll. iur. canon. tit. de legat. n. 10. 11.

Scriptores de exemptionibus.

§. VI. n) De materia exemptionum integri a pluribus editi tractatus, ut a IO. LOMEDE in *tr. de exemptionibus ecclesiasticis*: ERASMO a CHOKIER in *tr. de iurisdictione ordinarii in exemptos*, quem tertio tomo auxit I. P. VERHORST Ictus Colon. Nouissime Parisiis prodiit *Traite des droits des Eueques* par Mr. BIESSON. vid. *Journal des Scavans*, Iuillet 1715. p. 38. &c. Huc quoque spectant REN. CHOPPIN. *Monast.* & quæ BARONIUS Tom. 8. *Annal. eccles.* ad a. 676. habet. Add. ESPEN. I. E. tom. II. in repagulo canonico aduersus nimiam exemptionum a iurisdictione episcopali extensionem; & tom. I. P. III. tit. XII. P. DE MARCA de conc. sacerdot. & Imp. lib. III. c. 16. ibique BALVZIVS in addition.

Quando exemptiones inualuerint?

o) Ante secula XI. & XII. distinctio inter collegia *exempta* & *non exempta* vix audita fuit. ESPEN. cit. P. III. tom. I. T. XII. C. IV. §. 21. Priuilegia enim monachis antea indulta non fuere exemptiones. IDEM cit. tit. XII. c. III. §. fin. & seq. cit. 4. §. 1. Demum sec. XIII. plura monaste-

ria

quandoque *priuatos* p) episcoporum potestati subtraxerit, si-
bique immediate subiecerit. Inde est, quod exempti *regu-*
lariter in prima, aut secunda instantia coram pontifice, eius-
que delegatis in partibus solum conueniri possint q). No-
tanter vero dixi, *in prima aut secunda instantia*, cum in prima
instantia clerici exempti *regulares*, & nonnulli *seculares*, v.c. ca-
nonici, prælatorum & capituli respectiue iurisdictioni sub-
sint r), integra autem monasteria & capitula, si debitores
existant, absque dubio, coram solo pontifice, eiusque dele-
gatis forum sortiantur. Interim tamen in fauorem ordina-
riæ

ria, capitula, atque vniuersitates eximi contigit. IDEM *cit. cap. IV. §. 41.*
51. & seqq. De Louaniensi Academia in specie testatur CHOKIER, *de iu-*
risd. ordin. in exempt. tom. I. P. 1. qu. 27. p. 76.

p) Vid. ESPEN. *C. IV. §. fin. & Concil. Trident. session. XXIV. c. XI.*
de reformat.

q) Quippe pontifex est diocesanus & superior exemptorum. CHO- Papa diocesa-
KIER. *cit. tom. I. P. 1. q. 5. n. 8.* Attamen in Gallia, Hispania, vt & Belgio nus exempto-
neminem exemptorum, quoad primam instantiam, Romam euocari pos- rum.
se, ex CHOPPINGO adfert CHOKIER *tom. II. P. 1. §. 13. n. 5. & 6.* Cur lega-
tis iurdictio in exemptos competat, vid. IDEM *cit. t. I. P. 2. qu. 2. n. 7. seq.*
& P. IV. qu. XXVI. n. 2. vbi legatis a latere dicta iurdictio asseritur.

r) De iurisdictione prælatorum in monasteriis agit ENGEL. *tr. de Regulares in*
priuil. & iur. monaster. priuileg. 48. CHOKIER. *tom. II. P. II. qu. 110. pag. 283.* causis ciuili-
Neque hanc impedit dispositio concil. Trident. *session. VII. c. 14.* scil. bus subiacent
quod non reuocat iurisdictionem *aliorum ordinariorum*, licet episcopis prælatis.
inferiorum, quales sunt prælati exempti. vid. supra §. 3. *lit. x*) & CHOKIER
tom. I. P. 4. qu. 67. n. 3. 4. & tom. II. P. 1. §. 2. n. 14. p. 27. In seculari- Quid in secu-
bus res haud adeo expedita, cum aliqui Dd. requirant, vt capitulum, iu- laribus?
risdictionem affectans, specialem titulum aut præscriptionem producere
valeat, vid. ESPEN. *tom. I. P. 1. tit. XI. §. 7.* alii e contra capitulo, imo de-
canis iurisdictionem ordinariam simpliciter concedant. CHOKIER *tom. I.*
P. 1. qu. 47. Vid. tamen IDEM *P. 5. qu. 71. & tom. II. P. 2. qu. 64. 66.*

D 2

s) Ex-

riæ iurisdictionis receptum, ut episcopus, (ratione distinctionis inter exemptos, qui sunt *in diœcesi*, & qui *nullius sunt diœceseos*, habita) s), aduersus exemptos in pluribus casibus, partim ex *ordinaria*, partim ex *delegata* potestate t), procedere, eorumque iudex competens esse possit. Ceterum qualis *conseruatorum*, in cognoscendis exemptorum causis civilibus passiuis, fuerit potestas, lubens prætermitto, quoniam illa, ut & integra exemptionum materia in *concilio Tridentino*, ad instantiam ordinariorum, valde imminuta & circumscripta fuit u).

§. VII.

Quid sit, nullius diœceseos esse? &c.

s) Explicat hanc distinctionem FAGNAN. *ad c. 19. X. de off. iud. ord. num. 10.* hoc modo: *Itaque status nullius diœceseos liberat non modo a subiectione, sed etiam a situatione & denominatione, exemptio vero tantum a subiectione.* & ENGEL. *Coll. iur. can. lib. V. tit. XXXIII. §. 4. n. 23.*

Contrahentes in loco exempto coram ordinariis comparere debent.

t) Ita enim in exemptione *locali* clerici exempti ratione contractus initi, vel rei sitæ in loco non exempto coram ordinario conueniri queunt; *C. 1. de priuil. in 6.* quod innouatum a synodo Trident. *sess. VII. c. 14. de reform.* Add. ESPEN. *cit. p. 1. tit. XII. c. V. §. 45.* Quando vero episcopi ex ordinaria, & quando ex delegata potestate agant, distincte tradit ENGEL. *cit. l. n. 31. & alleg. ESPEN. tom. II. l. E. in repagul. canon. P. II. c. 1. §q. CHOKIER tom. II. P. II. qu. 45. n. 6.*

De conseruatoribus exemptorum.

u) Vid. P. SARPIVS *Histor. concil. Trident. lib. II. p. 370. 371. Jour- nal des Scauans, Iuillet. 1715. pag. 35.* Quibus autem finibus conseruatorum iurisdictio & exemptiones per hanc synodum conclusæ, patet ex diuersis eius locis, uti ex *session. VI. c. 3. & 4. de reformat. session. VII. c. 5. 6. 7. & 14. session. XIV. proæm. & c. 4. 5. session. XXI. c. 8. session. XXIV. c. 11. & 20. session. XXV. de regular. c. 8. & 13. ead. session. de reform. c. 6. 8.* Add. Excell. DN. BOEHMER. *l. E. tit. de off. iud. del. §. §. IX.* Ita ut ea, quæ olim circa conseruatores obtinere, in quibusdam monasteriis adhuc notare liceat. vid. CHOKIER. *tom. II. P. II. qu. 54 n. 11. & qu. 56. n. 12. qu. 104. n. 2.* Alibi tamen exoluere, quod de Belgio testatur ESPEN. *alleg. tit. XII. cap. ult. §. 18.* In Belgio iam pridem per edictum Caroli V. sublatae fuere omnes fere conseruatoriæ, neque hodie ullus est in Belgio conserua-

§. VII. Si vero ex causis debiti *episcopus* conuenien- Forum episcoporum.
 dus, coram metropolitano actio moueri debet x), qui vel
 solus, vel pro grauitate causarum in concilio prouinciali de
 eisdem cognoscit y). Et si *hic* actione pulsandus, lis ad pri-
 matem deuoluitur z); nisi pontifex causas aduersus episco-
 pos aut archiepiscopos intentatas suæ decisioni relinqui ve-
 lit a). Denique quoniam plerosque archiepiscopos, nec
 non

*seruator, excepto Vniuersitatis Louaniensis conseruatore, quare in Belgio
 exeunti in ciuilibus coram ordinariis conueniendi sunt.*

§. VII. x) *Arg. c. 6. C. 10. qu. 3. cap. XI. X. de off. ord. c. V. eod. in 6. Vbi episcopi in Imperio conueniantur?*
cap. 54. X. de appellat. De prælatis imperii immediatis ex causa debiti
 conuentis, aliud dicendum videtur. vid. VFFENBACH. *de consil. Caf. aul.*
c. V. sect. 2. p. 14. In prima enim instantia foro Austregarum æque ut
 seculares fruuntur, *ord. Camer. 1495. tit. Wie Churfürsten. & tit.*
Wie Prälaten. O. C. 1555. part. 2. §. 2. 3. 4. 5. A quibus ad came-
 ram prouocatur. *O. C. 1555. d. p. 2. §. 28. Add. GAIL. lib. I. obs. 30. & DN.*
COCCEL. diss. de Austregis.

y) *c. 46. C. XI. qu. 1. c. 1. C. VI. qu. 1. Vid. ESPEN. cit. p. 1. tit. XX.*
c. 2. & ZIEGL. de Episcop. cap. XI. §. 26. sq.

z) *C. 23. X. de priuil. & excess. CORVIN. cit. l. §. 21.* Quia vero Archiepisco-
 plerique patriarchatus Græci, de quibus alleg. *cap. specificè loquitur, porum forum.*
 exspirarunt, hodiernorum primatum & patriarcharum iura ex specia-
 libus priuilegiis & consuetudine locorum petenda. ENGEL. *cit. l. tit.*
de maior. & obed. §. IV. n. 24. Sed & in concilio prouinciali causæ
 metropolitanorum terminari possunt, uti ex FAGNANO probat ESPEN. *cit.*
c. 2. §. 3.

a) In causis criminalibus grauioribus episcoporum &c. illud ne- An pontifex causas episco-
 porum neces-
 sario decidere
 debeat?
 cessario fieri debere, statuit concil. Trident. *session. XXIV. c. 5. de refor-*
mat. & session. XIII. c. 8. de reformat. Nullatenus vero hoc dicendum
 de causis ciuilibus, scil. quæ regulariter decisionem archiepiscoporum,
 tanquam ordinariorum, expectant. Quamuis enim concilii Triden-
 tini dispositionem a congregatione Cardinalium ad omnes causas ciuiles
 extensam fuisse, referat BARBOSA *iur. eccl. l. 1. c. 7.* Attamen 1) eiusmodi

non episcopos *exemptionis* priuilegio donatos b) cernere licet, actorem ius suum contra hosce coram pontifice immediate persequi oportet c). Attamen alicubi quoque occurrit, ut episcopi in causis debiti in foro seculari conueniantur, prout illud, allata praxi Belgii, comprobat ESPEN d).

Forum cleri-
corum debi-
torum in se-
cunda instan-
tia;

1) Apud me-
tropolitanos.

§. VIII. Eodem priuilegio (scil. fori priuilegiati) quoque gaudent clerici debitores in *secunda instantia*. Quod si enim sententia contra clericum debitorem lata, huic ab illa ad superiorem appellare licet, modo appellatio ex alia causa non denegetur e). Et siquidem lis ab officiali decisa, non ad episcopum, qui idem cum vicario tribunal exercere censetur f); sed ad archiepiscopum mittenda g). Seculis pri-
mæ-

di constitutio nunquam in forma authentica fuit exhibita; neque 2) Cardinales concilii decreta ultra proprietatem verborum extendere potuerunt, uti recte argumentatur laudat. ENGEL. *tit. de maior. & obed. §. IV. n. 28.*

b) *c. 52. C. XVI. qu. 1.* Vid. tamen *c. 7. C. III. qu. 6.* CHOKIER. *tom. I. P. 1. qu. 41.*

c) *Conf. præc. §. VI.*

d) *Alleg. tit. XIX. c. III. §. 13.* Add. ZIPAEVS *ad tit. de foro compet.*

§. VIII. e) Vid. ENGEL. *tit. de appellat. n. 18.*

Appellatur ab
officiali ad epi-
scopum.

f) *Cap. 3. de appellat. in 6. c. 2. de consuet. in 6.* Concil. Trident. *sess.*

XXII. *c. 7. de reformat.* CHOKIER. *t. II. P. II. qu. 16. n. 2.* ESPEN. *P. I. tit. XII. c. V. n. 8.* Recte vero ad episcopum appellatur, si sententia fuerit interlocutoria. DN. BOEHMER. *tit. de appellat. §. XII.* sine ratione dissentiente GONZALEZIO *ad c. 7. X. de appellat. §. 5.* aut si appelletur in iis casibus, ubi officialis est episcopi delegatus specialis. CORVIN. *lib. I. tit. XXV. n. 25.*

Archiepisco-
pus ubi iudi-
cat.

g) *c. 2. C. VI. qu. 3. c. 7. 8. C. IX. qu. 3. cap. XI. X. de off. iud. ordin. cap. 54. 56. 66. X. de appellat. c. 40. X. de sent. excomm. c. 1. de for. compet. in 6. c. 3. de appell. in 6.* Notandum tamen, quod archiepiscopus pro recipiendis appellationibus iudicem in diocesi suffraganeorum habere nequeat, sed in propria ciuitate iudicare teneatur. *c. 1. & 5. de off. ordin. in 6.* GONZALEZ. *l. cit. n. 6. & seq.*

h) Vid.

maius quidem ab episcopali iudicio ad synodos, & inde ad imperatores appellatum fuisse, ex historia illorum temporum h), & iuris ciuilibus constitutionibus i) abunde patescit. Postquam vero episcopus Romanus primatum adeptus, & a) Apud pontificem. monarchia ecclesiastica ad summum culmen perducta fuisset, in occidente ab episcopis ad metropolitanos, ab his ad primates, & denique ad curiam Romanam appellationes coeperunt dirigi k). Imo eo usque res peruenit, vt causæ, omisso

h) Vid. THOMASSIN. *de vet. & nou. eccl. discipl. tom. II. l. 1. c. XV. n. 18. C. XVI. n. 9. C. XVII. n. 4.* ESPEN. *P. III. tit. IX. c. 5. §. 1. -- 4.* Testatur illud in specie ZIEGLER. *de episcop. lib. III. c. XXXI. §. 7.* quando ait: *Causas episcoporum in synodis disceptatas & decisas fuisse; istas autem synodos ab Imperatore conuocatas coisse; tum si per sententiam synodalem grauatus quis fuisset, eaque acquiescere nollet, appellare licuisse, ad Imperatorem; hunc vero vel ipsum de causa controuersa cognouisse, vel iudices alios delegasse; porro etiam pontifici Romano causam delegari ab Imperatore potuisse; & ab huius sententia appellari nihilominus potuisse ad Imperatorem.* Etiam si vero prouocatio ab vno episcopo ad alium illicita esset, sedes Romana nihilominus consultationis sibi adscribere non dubitauit. Quorsum spectant, quæ INNOC. I. *epist. ad Vitric. c. 3.* scribit: *Si quæ autem causa, vel contentiones inter clericos tam superioris ordinis, quam etiam inferioris ordinis fuerint exortæ, vt secundum synodum Nicenam, congregatis eiusdem prouinciæ episcopis, iurgium terminetur. Nec alicui liceat (sine præiudicio tamen Romanæ ecclesiæ, cui in omnibus causis debet reuerentia custodiri) relictis his sacerdotibus, qui in eadem prouincia Dei ecclesiam nutu diuino gubernant, ad alias conuolare prouincias.*

i) Nou. 123. C. 10. Add. l. 29. C. de episc. aud. §. 4. & Nou. 79. & 83. &c.

k) Rationes, cur ad sedem Romanam appellandum, suppeditant Ratio & origo epistolæ SIXTI I. c. 4. C. II. qu. 6. & ZEPHERINI c. 8. C. ead. Scil. quoniam illa mater est, cuius uerbis omnes nutriri debent; quia non potest obliuisci mater filium suum. Sensim alias ad pontificem prouocatio introducta fuit. Primo enim autoritate concilii Sardicensis factum videtur, appellatio- num ad pontificem.

omisso omni medio, *immediate* ad pontificem delatae fuerint l), idque, in fauorem clericorum appellantium non tantum verbis, sed *facto* etiam fieri posset m). Ab illo vero, tanquam *infallibili & supremo iudice* in his terris, omnis ulterius appellatio sub poena excommunicationis prohibita n), quanquam non pauci prouocationem a papa ad *concilium* oecumenicum iure optimo & ratione subnixam asserue-

(An ab illo appellari possit?)

aliquis obijci

non possunt

repp

tur, vt episcopus Romanus facultatem, reformandi latam ab aliis sententiam, acceperit. Vid. P. de MARCA de C. S. & I. lib. VIII. c. 3. & ZIEGLER. *alleg* l. §. 23. Enim vero cum huius concilii decreta per longum tempus nullum vigorem haberent, DN. BOEHMER. I. E. tit. de appellat. §. 1. post receptam PSEUDO-ISIDORI collectionem applicationes ad papam in vniuersum demum admissae fuerunt. P. de MARCA d. l. c. 22.

l) C. fin. X. de for. compet. c. 7. § 4. X. de appell. DN. BOEHMER. I. E. tit. de off. & pot. iud. deleg. §. 3. 4. CORVIN. d. l. lib. I. tit. III. n. 13. in f.

Appellatione facto interposita, nihil innovandum.

m) Quando nempe *grauati clerici intra decendium iter ad papam suscipiunt*, adeo vt iudex inferior amplius in causa procedere, aut sententiam priorem executioni mandare nequeat. c. vn. X. de cler. peregr. c. 9. & 30. X. de appellat. Nisi speciali statuto aliud dispositum; vt in ordinatione curiarum eccles. prouincia Mechlin. tit. 16. art. 7. praeceptum, vt sententiae, quae non excedunt quinquaginta florenos, sub fideiussoria cautione executioni mandentur, non obstante appellatione & sine illius prauiudicio. Conf. ESPEN. P. III. tit. X. c. 3.

A Papa appellari nequit.

n) In Bulla *Cæna Domini*, casu II. omnes excommunicantur, qui ad futurum concilium generale appellare praesumunt. Hinc est, quod ENGEL. lib. I. coll. iur. can. tit. XXXIII. §. 1. n. 6. non vereatur dicere: *Summus pontifex a nemine iudicatur, sed tota ipsius causa Deo reseruatur. Unde in iudiciis, nec vt suspectus recusari, nec ab eo appellari potest, quia Papa vicarius Christi in terris tribunal habere creditur; ideoque ab eo ad Christum NB. appellari non potest, sicut nec a vicario episcopi ad episcopum.* Vid. ANDREAS du VAL de *suprema Rom. pontificis in ecclesia potestate*.

seruerint o). Si quando tamen partes sententia papali se gra-
uatas existiment, ne de illato sibi præiudicio conqueri pos-
sent, id a quibusdam, quamuis contra rationem iuris, excogi-
tatum, vt a Papa male informato ad melius informandum,
siue vt CHOKIER p) loqui amat, a Philippo dormitante ad ex-
citatum prouocaretur: soletque hoc casu nouum rescriptum
a pontifice, aut eius in partibus residente Nuncio vel Pro-
nuncio impetrari, quo alius iudex in partibus delegetur q).
Alius adhuc superest appellandi modus, qui *ab abusu* dici- 3) Apud iudi-
tur, in Gallia præsertim vsitatissimus, quo non prouoca- ces seculares
tur a iudice ecclesiastico inferiore ad superiorem; sed ab il-
lo ad Parlamentum regium, tanquam abutente sua iurisdic-
tione contra iura, quorum *tuitio & defensio* Regi incum-
bit

o) Sensit id inter alios quamplures Cardinalis Lotharingius, dum Quod a non-
in concilio Trident. ex sententia ecclesiæ Gallicanæ affirmavit, *quod con-* nullis in dubi-
cilium sit supra Papam, adiiciens, ita definitum a concilio Constantiensi & um vocatur.
Basileensi, non requirere se aliam ab illo concilio declarationem: attamen, si
cum Gallis consentire velint, necesse esse, vt decretis iam consiciendis nulla
verba inferantur, quæ ipsorum sententiæ præiudicent. P. SARPIVS *Histor.*
concil. Trident. l. VIII. p. 1236. edit. Lipsiens. lib. VII. p. 1179. 1158. & 1183.
& lib. VI. p. 920. 977. 981. Add. P. de ALLIACO *lib. de potest. eccles. part.*
III. cap. ult. & SECKENDORF. histor. Lutheran. lib. 1. §. 43. p. 58.

p) *De iurisd. in exemptos, tom. II. part. II. qu. 49. num. 15. 16.*

q) ESPEN. *Part. III. l. E. tit. X. c. 2. §. 11. seq.* & CHOKIER. *d. l. vbi* Appellatio ad
monet, hanc appellationem potius restitutionem dicendam esse, siqui- Papam melius
dem controuersia apud eundem pontificem denuo agatur. Notabile informan-
huiusmodi appellationis exemplum in historia reformationis præbet dum.
B. LVTHERVS, qui cum apud cardinalem Caietanum nihil efficere potuis-
set, a pontifice male informato ad melius informandum appellauit; quo-
niam iudices sibi suspectos habebat, & ipse commissionem aliam ad viros
doctos, probos & honestos in partibus petierat. Vid. SECKEND. *hist. Lu-*
theran. lib. I. sect. 18. §. 38. p. 40. vbi grauamina illius latius recenset.

bit r). Cum hoc suo modo praxis conuenit, quæ, uti CORVINVS s) testatur, iudicibus secularibus de iniquitate iudicis ecclesiastici, nolentis deferre appellationi ad sedem apostolicam interpositæ, cognoscere permittit, quod de iure alias fieri non potest t).

Forum cleri-
corum debi-
torum apud
Protestantes.

§. IX. Pergo ad fora *Protestantium*, penes quos quidem *exemptio clericorum*, utpote iure humano *) introducta, ad minimum in *causis civilibus* (ubi non ut clerici, sed ut *ciues* & membra reipublicæ & *debiteres* considerantur) cessare, eorumque causæ in vno, ac eodem cum laicis iudicio expediri debuissent. Ast in honorem ministerii u) *forum priuilegiatum* in causis clericorum debitorum confirmatum fuit

r) De qua specie prolixè agit P. de MARCA *cit. tr. de C. S. & I. lib. IV. C. 19. & seq. & ESPEN. alleg. l. cap. IV. num. 22. usque ad fin. cap.*

s) *Lib. III. tit. XXII. n. 29. p. 673.*

t) Vid. *C. qualiter. 17. X. de iud. & STEPH. GRATIAN. disceptat. forens. C. 238. num. 47.*

§. IX. *) Conf. GIESBERT. VOETIVS *Politica eccles. part. 1. lib. IV. tract. 1. C. 2. & supra cap. 1. §. 6. in fin.*

Quæ ratio con-
stitutorum
Consistorio-
rum.

u) Ideo illud egisse principes censet AVTOR *meditt. ad instrum. pac. Westphal. art. V. §. 31. pag. 549. Ne clerici cogantur de personis suis & prærogatiuis coram quouis iudice litigare. Quod eorum existimationi officeret, cum tamen omnis eorum autoritas & honor apud populum habitu & titulis a vulgo distinctis constet, quibus reuerentia quædam eis est concilianda, quos humilitate, pietate, donisque cæteris Spiritus S. quæ hunc ordinem ornare ante alios deberent, plerumque carere videmus.* Opinio quoque canonistarum eius temporis, quasi princeps clericis fori priuilegium in totum auferre non posset, Consistoriorum institutionem promouisse videtur. Quo spectant verba ZIEGLERI *de iurib. maiest. lib. 1. C. 19. §. ult. ubi ita: Ut maxime enim imperio suo exemptos prorsus ministros ecclesiæ (principes) noluerint, singulare tamen ipsis, in territoriis suis constituerunt forum, ne scil. de iure eorum quicquam remitteretur, nec personis ecclesiasti-*

luit x), quod communiter *Consistorium*, das geistliche Gericht, In *Consistoriis* appel-

clericalis implicare se negotiis secularibus permitteretur. Enimvero singula, quæ de iure clericorum circa forum privilegiatum quæsito, & necessitate constituendorum Consistoriorum afferuntur, principia iuris canonici sapiunt, duplicemque in principe personam supponunt, quam opinionem iam supra cap. 1. §. 6. in not. lit. p) vt erroneam reiecimus. Vnde Ill. DN. THOMAS. im Recht eines Evangelischen Fürsten in theologischen Streitigkeiten V. Satz §. XI. pag. 54. eleganter: Alle Rechte, inquit, die ein Fürst hat in Regierung seiner Unterthanen, hat er als Fürst, und hangen dieselbe unauflöslich zusammen, so, daß, wenn man einige davon nehmen wolte, eine unvollkommene, und zur Regierung der Unterthanen nicht zulängliche Majestät daraus entstehen müste. Vor der Reformation waren freylich die iura episcopalia von den iuribus principum entschieden, weil man im Pabstthum es für eine Tod-Sünde hielte, wann ein Fürst sich die iura episcopalia, die doch in der That auf weltliche Sachen giengen, anmassen wolte. Nach der Reformation aber ist es am besten, daß man diesen Unterscheid wegläßet, weil er zu einigen falschen Conclusionibus Anlaß giebt. Als daß es allerdings nöthig sey, daß ein Fürst in seinem Territorio ein Consistorium aufrichte, und die so genannte Consistorial-Sachen davor debattiren lasse. Neque ferendum est, posse politia alicui ab alterius cuiuscunque politia liberalitate atque indulgentia præiudicari, exemptionesque & immunitates clericis conferendas illi præscribi, quæ ob instantem necessitatem, aut ob alias rationes bonum & statum reip. concernentes, idem nec potest, nec vult præstare, vti loquitur VOETIVS d. l. probl. 2. Aliud vero est, annon consultius fuerit, causis clericorum, vt aliis causis arduis, forum speciale assignare; quod vtique, pro diuersis tamen cuiusque reip. affectionibus & statu, affirmandum. MEVIVS part. 3. dec. 415. n. 9. & DN. BOEHMER. I. E. tit. de off. vicar. §. 17. seqq. Add. SECKENDORF. histor. Lutheran. lib. III. sect. 19. §. 82. n. 7. & sect. 27. §. 110. in addition.

x) Factum illud in Saxonia per ordinat. polit. de anno 1612. tit. Clerici debito von Consistorial Sachen num. 1. verb. Und weil vors andere vermöge der res in Consistoriis forum anno 1580. publicirten Kirchen-Ordnung sub tit. von Immunitäten fortiuntur. & die Schul- und Kirchen-Diener alleine in real-Klagen und hohen

appellari consuevit y), & in locum iudiciorum Officialatus apud Catholicos successit z).

Quæ constitu-
untur a sum-
ma potest. ci-
uilitate.
Statibus Im-
perii:

§. X. Constituuntur vero Consistoria regulariter ab eis, quibus ius circa sacra competit. Equidem hoc non solum summa in republica potestati, tanquam pars eminens iuris Maiestatici, inhæret a): sed ad Status Imperii protestantes vigore superioritatis territorialis quoque pertinet b), quibus illud per pacifi-

Frevel- und Malefiz-Sachen, nicht aber in Schuld-Händelen, und anderen actionibus personalibus vor der weltl. Obrigkeit belanget werden können; inmassen denn solches bishero in unseren Consistoriis gehalten: als lassen wir es bey erwähnten Verordnungen 2c. billig bewenden. Freund, Brüderl. Haupt-Vergleich, de anno 1682. ibi: die Bittmäsigkeit 2c. De eo quoque disponit Magdeburgische erklärte und verbesserte Proceß-Ordnung cap. 1. §. 6. Die Prediger, so wohl derer Wittben und Erben, haben in allen actionibus personalibus ausser dem Consistorio kein ander forum zu erkennen. Et §. 23. Vor dem Consistorio nun haben ihr forum alle Prediger, so viel ihr Amt, oder andere personal-Sachen betrifft. Conf. BRUNNEM. I. E. lib. III. C. 1. §. 1.

Consistoria
apud exteros.

y) In Anglia Consistoria dicuntur curie christianitatis, & in Heluetia das Chor- und Ehe-Gerichte. NAEVII Priester-Recht cap IV §. 16. FRITSCH. ad ANT. FABRI tr. de religion. in rep. regenda p. 346 & 379-384.

Quæ causæ
consistoriales
sunt?

z) Inde est, quod a quibusdam regula conficiatur, omnes illas causas ad cognitionem Consistorii pertinere, quæ apud vicarios catholicorum peraguntur. Vid. DN. BODIN. dissert. de illicita a principibus protestantibus prouocatione in caus. eccles. §. 18. Sed vid. B. TITII Probe des teutschen geistlichen Rechts lib. 1. cap. 6. §. 12. seq.

Habent Status
Imperii ius
circa sacra.

§. X. a) Vid. HUGO GROTIUS de imperio summarum potestatum circa sacra. Ill. DN. THOMAS. dissert. de vindiciis iuris Maiestatici circa sacra. CONRING. de mai. ciuil. autoritate & officio circa sacra. Add. ZIEGLER. de iurib. Maiest. lib. I. c. XIII. §. 22. & sq. B. S. STRYK. de iure papali princ. euangel. c. 1. §. 1.

b) Fac enim, inquit AVTOR meditt. ad §. 30. art. V. pac. Westphal.

pacificationem religiosam c), & deinde per pacem Westphalicam d) plenissime restitutum fuit. Ex huius dispositione sibi ^{Et nobilibus} *nobiles immediati* ius Consistorii non minus recte vindicant e): ^{immediatis.} nisi illud ius vel expressa conuentione & consensu, vel longa possessione & moribus, a vicinis principibus, vel inferioribus suis diminutum sit f).

§. XI. Neque tamen status Imperii, & nobiles immediati sibi vnice ius Consistorii & iurisdictionis in clericos adscribere ^{Aliquando etiam a mediatis.}

phal. lit. f. p. 516. ecclesiasticam cleri potestatem contra protestantes suspensam vel abolitam esse, sane statim reuiuiscet supremum principis ius circa sacra, quod haftenus ecclesiastici ordinis ambitu & importunitate suppressum erat, & ideo, cum res in naturalem suum statum redierit, quo fuit, antequam clerus se erigeret & vendicaret, non opus esse iure vicario: sed principem suo iure sacrorum curam gerere, cum nemo sit, qui impediat, amoto semel clero pontificio. Conf. RHETII *dissert. de iure statuum imp. circa sacra.* MYLER ab EHRENBACH. *de statib. imp. P. II. cap. 82. 83. 84.* LVDOLPHVS HVGGO *de statu region. Germ. C. III. §. 28.*

c) *Rec. Imp. 1555. §. damit auch §. 20.*

d) *Art. V. Instrum. pac. Caesar. Suec. passim, & §. 48.* Quam ^{Quod antea} grauiter antea catholici tulerint, quod principes euangelici iurisdictionem ^{Metropolit-} ecclesiasticam Metropolitanorum amplius nollent agnoscere. ^{nis competiit.} vid. AVTOR. *meditt. ad alleg. §. 48. lit. u.* Conf. etiam B. STRYK. *cit. diff. cap. IV.*

e) *cit. §. 48. ibi: comprehensa libera imperii nobilitate.* Ex quo ^{Nobiles im-} patet, nobiles immediatos talia certe iura possidere, quæ superioritati ter- ^{mediati, an su-} ritoriali proxima sunt, vid. Ill. Dn. COCCEI. *iur. publ. prud. cap. XXI. §. 14.* & CHRISTOPH. MINGIUS *diff. de super. territ. cap. 1. concl. 47. iunct. concl. 62.* quamuis illi ex mente quorundam ipsum superioritatis territorialis eminens ius sibi adscribere nequeant. LVDOLPH. HVGGO *d. l. cap. V. §. 5. 6.* STRAVCH. *dissert. Exoter. IX. tb. 22.* Vid. SCHWEDER. *Introduct. ad ius publ. p. spec. sect. II. cap. 10. & 12.*

f) FRITSCH. *exerc. iur. publ. VIII. §. 35.* & KNICHEN. *de subl. & reg. terr. iur. cap. IV. num. 6. seqq.*

bere possunt; siquidem *ciuitates* quædam *municipales* g), ac *nobiles mediati* h) vel ex concessione principis, vel immemoriali præscriptione obtinuerunt, quo clerici debitores coram iudicio

Exempla ciuitatum, quæ ius Consistorii possident.

Ius nobilium mediatorum circa iurisdictionem eccles.

Quod responso illustratur.

J. XI. g) Conspicuum illud in Lusatia in denen Sechs-Städten, quæ iurisdictionem in clericos hucusque exercuere, teste Dn. BOEHMER. *I. E. lib. I. tit. 28. p. 623.* Eodem priuilegio pollent Magdeburgum, Luneburgum, ciuitas Stadenfis in ducatu Bremensi, & Mindenfis vrbs. Vid. Dn. LVDOVICI *Consistorial-Proceß cap. III. §. 19.* & B. STRYK. *in addition. ad BRUNNEM. lib. II. I. E. c. 8. §. 25. p. 459.* Inprimis vero ciuitatis Stralsundensis priuilegium in hoc passu notandum, quod Rex Sueciæ ad conseruandum illud in instrumento pacis Westphalicæ se expresse obligare debuerit. Vid. *d. instrum. pac. art. X. §. 16.* ibique AVTOR *meditt. lit. 9.* Conf. MEVIVS *quæst. prælim. ad ius Lubec. III. §. 20. sqq.*

h) Exemplum præbere possunt comites & nobiles mediati in ducatu Gothano, quibus clerici in prima instantia subiacent. Vid. *Gothaische Landes-Ordnung part. 1. c. 2. tit. 5.* In summis quoque Imperii tribunalibus nobilibus mediatis sæpius iurdictio ecclesiastica asserta fuit. KLOCK. *Vol. 1. Conf. 20. num. 352. sq.* MEVIVS *P. II. dec. 350. n. 10. & P. III. dec. 14.* Vt vero eo melius de hac controuersia iudicium ferri possit, hic inserere placuit responsum ab illustr. Facultate iuridica *mens. Octobr. anno 1715. conceptum.*

Hat Graf Heinrich von Schwarzburg A. 1458. die Herrschafft Wieha, welche in Chur-Sächsischen Territorio gelegen, mit aller Herrlichkeit, wie solche bemeldter Graf Heinrich selbst besessen, an die Herren von Werthern verkauft, und als hernach die reformatio religionis erfolget, haben die Herren von Werthern die geistliche Gerichte in solcher Herrschafft zu exerciren angefangen, auch beständig damit continuiert; es ist auch niemahlen deshalb ein Streit entstanden, als daß A. 1576. eine Kirchen Visitation vorgenommen werden sollen, da dann die Grafen von Schwarzburg sich zwar solcher Visitation angemasset, die Chur-Sächsische ihnen aber disfalls widersprochen, und die Schwarzburgische Visitation bey 500. Fl. Strafe anzunehmen verbothen, worauf aus der Visitation gar nichts geworden, sondern die Herren von Werthern

thern nach, wie vor, bey dem exercitio der geistlichen Gerichte verblieben, bis A. 1680. und hernach A. 1711. disfalls einiger Zweifel erregt worden.

Ob nun wohl die Herrschafft Wieha im Chur-Sächsischen Territorio gelegen, und es dannenhero das Ansehen gewinnen möchte, daß propter ius episcopale, serenissimæ electorali domui Saxonicae competens, die Herren von Werthern der geistlichen Gerichte sich anzumassen nicht berechtiget, zumahlen der Religions-Frieden und die hernach erfolgte sanctiones pragmaticæ nur inter status imperii, nicht aber inter eos qui a statibus feuda possident, & sic mediati sunt, per modum conventionis publicæ aufgerichtet worden, ferner die præscriptio contra leges imperii publicas dem Ansehen nach nicht statt findet, und selbige über dem, wann sie auch sonst statt hätten, per mandatum poenale de A. 1576. interruptiret worden.

Rat. dubitandi.

Dennoch aber und dieweil (1) bey dieser Frage ein guter Unterscheid inter ius circa sacra, wohin das ius condendi leges ecclesiasticas, ius indicendi dies festos, ius dispensandi, und dergleichen gehören, & inter iurisdictionem ecclesiasticam, siue potestatem cognoscendi de controversiis ecclesiasticis, easque decidendi, gemacht werden muß, (2) die Herren von Werthern das ius circa sacra, welches zu der superioritate territoriali gehöret, gar nicht, sondern nur bloß iurisdictionem ecclesiasticam prætendiren, (3) auch diejenige, welche nicht ad classem statuum imperii gehören, dieser geistlichen iurisdiction nicht unfähig sind, wie solches die Exempel vieler municipal-Städte, als Stralsund, Magdeburg, und dergleichen bewähren, und solches von bewährten Rechts-Lehrern deutlich gezeiget worden,

Rat. decidendi.

COTHMANN. vol. 4. resp. 33. num. 39. seq.

MEVIVS part. II. decis. 365. in not.

nec enim suspensio iurisdictionis ecclesiasticæ eam in tantum statibus imperii adpropriauit, vt mediati eiusdem plane incapaces sint, sed tantum effecit, vt catholici eandem non amplius exercerent,

LYNCK. de iur. episcop. c. 4. n. 104. seq.

woraus (4) das dubium, ac si præscriptio iurisdictionis ecclesiasticæ contra leges imperii publicas impingat, zugleich hinweg fällt, (5) die Herren von Werthern seit der Reformation die iurisdictionem ecclesiasticam per tempus immemorabile beständig exerciret haben, (6) das manda-

dicio ecclesiastico, ab eis *subordinate* constituto, conueniri debeant. Quod non minus verum est in illis, qui inuestiti sunt mit denen geistlichen und weltlichen Gerichten i).

A subditis
protestanti-
bus in terris
Catholico-
rum.

§. XII. Præterea notatu inprimis dignum est, quod si *subditi protestantes* in ditionibus dominorum catholicorum existentes, quacunque anni 1624. parte proprium Consistorium cum *cognitione de causis clericorum obæeratorum* habuerint, illud in posterum retineant, neque officialibus episcoporum

mandatum pœnale de A. 1576. diese præscription derer Herren von Werthern ratione dictæ iurisdictionis ecclesiasticæ auf keinerley Weise interrompiren können, weil der Streit zwischen Chur-Sachsen und denen Grafen von Schwarzburg gewesen, selbiger aber die Herren von Werthern keinesweges angegangen, und es also bey der bekannten Rechts-Regel verbleibet, quod quæuis inter alios acta aliis non noceant,

PEREZ. *ad tit. Cod. inter alios acta &c.*

(7) die iurisdiction ecclesiastica per modum præscriptionis de iure acquirere werden kan:

LYNCK. *d. cap. 4. n. 104. & cap. 3. n. 32.*

So erscheinet daraus allenthalben so viel, daß die Herren von Werthern die geistliche iurisdiction bey der Herrschafft Wieha rechtmäßig acquiriret, und sie dannenhero dabey nicht zu beeinträchtigen, sondern vielmehr zu schützen. B. N. W.

Patroni de liti-
bus clerico-
rum non co-
gnoscent.

i) Dissentit hic cum WEBERO *tr. de iure Consistor. c. 41.* inter alios BRVNNE. *I.E. lib. III. C. 1. §. 4.* exinde, quod nihil aliud his verbis, quam *ius patronatus* concessum existimet, patronis vero in causis pastorum iudicare prohibitum sit, BRVNNE. *cons. 142.* adeo ut nec magistratus, cuius sumptibus clerici aluntur, illos a consistoriis eximere valeat. B. STRYK. *de foro ministr. Princ. cap. 1. §. 9.* Verum enim vero aliud est, quem inuestitum esse mit allen und ieden Gerichten, sub quibus *ius Consistorii*, utpote speciale, haud contineri concedo: & aliud rursus est inuestitum esse mit denen geistlichen Gerichten, quæ verba certe latius, quam *ius patronatus* patent. Vid. DN. BOEHMER. *d. l. §. 28.*

§. XII.

porum quid iuris in eiusmodi clericos competat k). Sin autem subditi illud docere nequeant, clerici in causis debiti coram ordinariis iudicibus iuxta obseruantiam anni decretorii 1624. conueniri poterunt l).

§. XIII. In tantum vero fundata est Consistorii, vbi Quidam clerici alibi conueniri debent.

§. XII. k) *Instrum. pac. Cesar. Suec. art. V. §. 31.* Notissima est ex Exempla adducuntur.
boc §. nata controuersia inter episcopum Hildesensem, eiusque subditos protestantes, cuius fata enarrat *AVTOR meditt. ad d. §. 31. cit. l. p. 543. seq.* quæ anno 1711. ita composita, vt statibus prouincialibus peculiare Consistorium confirmatum fuerit, de quo in *Recessu §. 17.* ita cautum: *Por diesem Consistorio sollen nicht allein ea, quæ sunt ordinis & iurisdictionis ecclesiasticæ, -- sondern auch alle partes huius iurisdictionis, so wol über ietzt besagte Personen in grösseren und kleineren Stifft, tam quoad prædictas causas & negotia mere ecclesiastica & spiritualia, quam quoad causas matrimoniales, item personales, so die Prediger, Schul- und Kirchen-Diener, deren Wittwen und Kinder, so lange sie in der Eltern Brodt stehen, angehen, tractiret, gerechtfertiget und exequiret werden.* *FABRI Staats-Cantzley tom. XVII. cap. 13.* Erfurtensis etiam ciuitas speciali Consistorio gaudet, quod Ministerio collatum est, vnde *iudicium ministeriale* vocatur. *Dn. LVDOVICI cit. l. cap. III. §. 19. in f.* Memorabilis adhuc est conuentio inter inuicissimum IMPERATOREM nostrum & Regem Sueciæ, Ransstadii anno 1706. inita, qua Consistoria, quæ in principatibus Silesiæ tempore pacis Westphalicæ fuerunt, denuo confirmantur. Vid. *Josephi Leben und Thaten part. II. p. 248. & Executions-Recess de A. 1709. art. 13. & 14. d. l. pag. 271. seqq.*

l) Per *§. 48. art. V. instr. pac. Osnabr.* vbi protestantes iurisdictioni ecclesiasticæ ad normam a. 1624. vltius quoque subiiciuntur, in singulis casibus, qui *A. C. non concernunt, modo ipsis ratione processus nihil iniungatur A. C. vel conscientie repugnans.* Iam vero neque A. C. concernit, nec conscientie repugnat, causas clericorum obæeratorum coram alio iudice, quam proprio Consistorio ventilari. Quamobrem decisio ad dominum territorii iudicesque ab illo positos spectabit. Quid Hildesiz ante *Rec. nouiss.* iuris fuerit, vid. *eiusd. art. VI.* Add. *B. STRYK. de foraministr. princ. cap. I. §. 10.*

Deficiente Consistorio clerici protestantes in iudicio ordinario conueniuntur.

id erectum, iurisdictio, vt illud singuli clerici agnoscere teneantur, quod limitandum ratione *Canonicorum* in pluribus Protestantium capitulis, qui si a creditoribus suis conueniantur, in prima instantia *coram capitulo* forum sortiuntur m). Quotiescunque vero ipsa *capitula* aut *Prælati*, qui inter status prouinciales referuntur, æs alienum contraxerint, non nisi *in summis dicasteriis* principum actio institui potest n). Sed & hoc tenendum, quod clerici debitores, qui simul

Canonici capitulo subiacent.

§. XIII. m) Hoc in episcopatu Merseburgensi obtinere, probatur ex CARPZOV. *lib. II. respons. 35. vbi num. 4.* adducit capitulationem 1603. initam huius tenoris: Daß S. Fürstl. Gnaden gegen die Prälaten, Domherren und andere Stiffts-Personen, und derselben Gesinde, einiger Gerichtbarkeit, anders dann von Alters herkommen, sich nicht anmassen, desgleichen auch dem Capitul an ihren Berichten, welches sie niederwärts bis an das Creuze, und in den Häusern und Höfen der Prälaten, Domherren und Vicarien, so weit sich die Freyheit erstreckt, auch in der Pfarre S. Maximi, Cämmerey und Beckerey, und hinaufwärts bis an das Thor, da man nach St. Peters-Closter gehet, und an das Schloß-Thor, desgleichen auf dem Lande in ihren Dörfern, Fluhren und anderswo, wie sie solche bis anhero gehabt und gebraucht, keinen Eintrag noch Gewalt thun oder lassen wolten. De ciuitate H. (forte Halberstadiensis) idem allato responso testatur ZIEGLER. *de iurib. maiest. lib. I. C. 19. §. 10.* Seynd in der Stadt H. zwey unterschiedene iurisdictiones, da jedes sein eigen absonderlich iudicium, so wohl in bürgerlichen Sachen, als auch in peinlichen; als das Thum-Capitel über die Thum-Herren, Vicarien, und deren angehörige Diener, der Rath aber über ihre Bürger hat. 2c. Quæ ratio instantiæ in capitulo cathedrali Magdeburgico sit, de eo disponit *Erklär. und Verbes. der 1686. publicirten Magdeburgischen Proceß-Ordn. cap. 1. §. 10.* Unsere Dom-Capitularen zu Magdeburg aber behalten die erste Instanz bey dem Capitul, iedoch salua appellatione an unsere Regierung.

Vbi capitula & prælati conueniantur?

n) *Erklärung 2c. der Proceß-Ordnung. d. 1.* Es werden unter denen priuilegirten Personen, das Dom-Capitul und die Prälaten von

mul membra aut ciues Academiae sunt, in senatu academico quoque compellari queant, cum idem hoc casu concurrentem cum Consistorio iurisdictionem exercent o).

§. XIV. Quamuis autem clericos in Consistoriis ob debita ciuilia quotidie conueniri videamus, illud nihilo fecius vnice ab arbitrio constituentium dependet. Sicuti enim ex beneplacito p) eorum Consistoria erecta; ita illis aut omnis rursus iurisdictione, aut pro parte adimi potest, & decisio causarum clericalium aliis collegiis politicis demandari q); nisi pacta cum subditis, aliisque inita adsint, quæ abrogationem prohibeant r). Vnde constat, quam male de iuribus principum illi sentiant, qui causas clericorum a Consistorio, quantumuis ex iusta causa, auocari s), aut com-

Consistoria
dependent ab
arbitrio con-
stituentium.

von Clöstern und Collegiat-Stifftern, welche Stände des Landes sind, nicht verstanden: sondern, wenn dieselbe entweder als Collegia, oder einige ihres Mittels und deren Erben in personalibus oder realibus in Anspruch genommen werden, soll solches nirgends anders, als vor der Regierung, welche das Regiment an unserer Statt im Lande führet, geschehen.

o) Vid. TITIVS Probe des Teutschen geistlichen Rechts lib. I. cap. VI. §. 33.

§. XIV. p) Vid. supra §. IX. lit. u) in not. hui. cap.

q) *Tantum enim Consistorio iuris competit, quantum a principe ipsi concessum.* TEXTOR. *diff. de iur. episc. in territ. stat. protest. th. 86.* Quantum possint Consistoria?
CONF. SCHRADER. *de caus. for. eccles. cap. 1. §. 2. lit. b. in not.*

r) Vid. Illustr. Dn. THOMAS. *de iure Princ. euang. circa solenn. se-* Sunt necessi-
pult. §. 18. Itaque Consistoria necessitatis sunt in terris catholicorum tatis.
principum iuxta statum a. 1624. Dn. BOEHMER. *I. E. l. I. t. 28. §. 25.*

s) Præcipuus inter eos est HENR. GEBHARDVS *de potest. & regim. ec-* Causæ a Con-
cles. §. 223. ideo, quod, ut inquit, *iudicia huiusmodi ecclesiastica totum pres-* fistorio auoca-
byterium ecclesiæ repræsentent, nec absolute ad principem spectent, ut curiæ ri possunt.
mere seculares. Vid. Illustr. Dn. THOMAS. *Evangelischer Fürsten*
Recht part. I. th. 5. §. 14. in f. Ast 1) falso hæc nituntur supposito,

Quamobrem
alicubi contra
clericos debi-
tores in iudi-
cio civili agi-
tur;

commissariis a principe delegari posse t) negant.
§. XV. Et hæc ipsa quoque praxis non destituit. No-
ribergæ enim u) & Hamburgi x) Consistoria peculiaria de-
ficiunt, ibique *clerici debitores* coram senatu aut eius deputatis
conueniuntur y). Quod de ciuitate Francofurtensi quoque
testatur VFFENBACH yy). Alicubi etiam in Cancellariis con-
sistorialia expediri solent z). Præcipue autem de Hassiæ Land-
grauatu tenendum, ibi causas clericorum civiles, siue ex de-
bito oriundas, in ordinario & civili iudicio ventilari a), quod
in

quasi Consistoria repræsentent presbyteria, quod modo impugnauit Dn.
BOEHMER. I. E. tit. de off. archipresbyt. §. 34. 35. 2) Consistorium ad
principem omnino spectat, omnemque vim iudicandi ab eo accipit.
Vid. B. STRYK. addition. ad BRVNEM. I. E. lib. I. cap. 6. §. 6. verb. per sua
Consistoria. Auocatio tamen fieri non potest in Consistoriis euangelicis
territoriorum catholicorum. Vid. Recess. Hildesf. alleg. §. 16. seq.
Add. MEVIVS p. II. dec. 134. & p. I. dec. 217. num. 5.

t) Conf. Dn. LVDOVICI d. I. cap. V. §. 36.

§. XV. u) HENR. LINCK. dissert. de iud. reip. Norib. cap. II. §. II.
12. 13. & WAGENSEIL. de ciuit. Norib. in addend. p. 376.

x) B. BEYER. in position. ad ff. tit. de iurisd. posit. §. 2.

y) BRVNEM. iur. eccles. lib. III. cap. 1. §. 2. 3. ibique STRYK. in ad-
dition.

yy) de iudicio Cæs. aul. cap. V. sect. 2. p. 15.

Consistorialia
a regimine ex-
pediuntur.

z) Ill. Dn. LYNCKER. de grauam. extraiud. C. III. part. 2. sect. 2. §. 8.
n. 25. Ita Cellis quoque & alibi Consistorium partem quandam & ap-
pendicem regiminis saltem constituere, notat SCHRADER. de caus. fori ec-
cles. c. 1. tit. 1. §. 1. lit. s) in not. Et tunc subscribi solet Fürstl. zu denen
Consistorial-Sachen Verordnete &c. LAVR. OHM. de i. Episc. th. 16. lit. a)

Ordinat. Cas-
selanea.

a) Per ordinat. Consistor. Casselan. cap. 8. Daß in andern civil- und
politischen Schuld-Schaden und dergleichen Sachen und Forderun-
gen, die mit ihrem geistlichen Stand und Amt keine Gemeinschaft ha-
ben, sie bey ihrer ordentlichen und weltlichen Instanz und Gerichts-
Zwang gelassen werden sollen.

b)

in Regia Berolinensi non minus moris est b). Præterea clerici militares, die **Feld-Prediger**, non in Consistoriis, sed in foro & militari militari ob contractum æs alienum conuenti respondere tenentur c); nisi in eorum fauorem speciale Consistorium, quod *militare* dicitur, erectum sit, quod de causis clericorum ciuilibus cognoscit d).

§. XVI. Denique, vtcunque contra clericos debitores in Consistorio pronunciatum fuerit, sententia absque dubio <sup>Forum cleri-
corum in se-
cunda instan-
tia.</sup> appellations obnoxia est. Equidem in quibusdam locis instituta reperiuntur Consistoria inferiora, **geistliche Unter-Gerichte** e), vbi appellations ad Consistorium superius diriguntur

b) **Cammer-Gerichts-Ordnung 1709. tit. 10. §. 12.** Was die ^{Marchica.} geistliche Personen betrifft, soll in ciuilibus causis, gleichwie dem magistratui inferiori, also auch unserm Cammer-Gericht die iurisdiction gelassen werden. Add. *Rec. Marchic. 1653. §. 17. verb. Soll in ciuilibus causis &c.* Inde Ill. Dn. COCCEI. *de differ. iur. ciuil. & Marchic. cent. 1. tit. 4. §. 3.* clericos in Marchia iudici laico in causis debiti subiectos asserit: quos coram patronis conueniri, *ex eodem Rec.* existimat STRYK. *ad LAVTERB. tit. de iudic. p. 104. v. clericus.*

c) SPATE *Auditeur sect. I. cap. 6. §. 4. sqq. p. 228.* vbi illud in clericis catholicis fallere tradit.

d) Factum illud a potentissimo Rege Borussiae in gratiam suorum Consistorium exercituum. Vid. *Reglement des Militair Consistorii de anno 1711.* Es stehen auch unter solchem Consistorio castrensi alle und iede Guarnison- <sup>militare. Bo-
russicum.</sup> und **Feld-Prediger**, welche sich desselben iurisdiction und cognition unterwerffen müssen. Es sey denn, daß dieselbe wegen einiger irrigen Lehren beschuldiget würden, welchenfalls das Consistorium castrense der gleichen Sachen an die Consistoria ordinaria zu verweisen hat. Add. *Königl. Schwedischer Kriegs-Artickels-Brief tit. 3. n. 16. &c.* *Königl. Dänische Kriegs-Instruction cap. 5. Von den Consistorial- oder geistlichen Kriegs-Gerichten. num. 24. &c.* *Zurichisches Kriegs-Recht tit. III. art. 15. sq.*

§. XVI. e) Vti in ducatu Gothano & adiacentibus locis, **Go-** <sup>Consistoria in-
feriora.</sup> **thaische**

An ad Came-
ram appellari
possit?

guntur f). Sed ubi hæc deficiunt, recursus datur ad princi-
pem g), aut summa territorii dicasteria h). Enim vero ad
summa Imperii tribunalia prouocari nequit i), nisi ex opinio-
ne quorundam, si sententia nullitate laboret k). Cui adden-
dum

*thaische Landes-Ordnung part. I. c. 2. tit. 6. & in terris comitum a
Neuß. Dn. LVDOVICI d. I. C. 18. §. 4. De Holsatia testatur FVCHS in tr.
ad prax. lib. 1. cap. 22. & 23. ibidem præter Consistorium generale, plura
specialia, tam in districtu Regio, quam ducali constituta esse. Add. su-
pra §. II. hui. cap.*

f) CASP. LEIPOLD. *de concurr. iurisd. qu. ult.* Ill. Dn. LYNCKER.
alleg. tr. cap. 6. §. 26. num. 7. Conf. omnino B. SECKENDORF. *Teutscher
Fürsten-Staat part. 2. cap. 12. §. 3. vers. 2.*

A Consistorio
appellatur ad
principem,

g) Quippe princeps, uti inquit AVTOR *meditt. ad §. 31. art. V. instr.*
*pac. lit. o) procul dubio non concurrentem saltem, sed longe maiorem etiam
atque superiorem habet iurisdictionem, (quam Consistorium) quibus locis
id ipsum non specialibus pactis, vel lege imperii circumscriptum est. Conf.*
BRVNEM. I. E. lib. III. c. 16. §. 1.

& summa di-
casteria.

h) Hic spectat Ill. Dn. THOMAS. *de iure princ. euang. circa solenn.*
*sepult. §. II. in f. Sanctius, inquit, consilium principis personam magis im-
mediate sustinet, quam Consistoria eidem inferiora; euident est, eadem, quæ
de iure principis in oppositione ad Consistorium suum afferuntur, adserenda
quoque esse de consilio eiusdem intimiori politico. Confirmat illud Chur-
fürstl. Braunschweig-Lüneb. Ober=appellations-Gerichts-Ordnung p. II. tit. 1. §. 3. Wenn in civilibus eine action gegen eine zu dem
clero gehörige Person angestellet worden, und dergleichen jemand durch
die Erkänntnissen unseres Consistorii sich beschweret achten sollte, mögen
nicht weniger solche Sachen durch ordentliche appellationes an unser
Ober=appellations-Gericht gebracht und angenommen werden. Add.
Sächsisch. Kirchen-Ordn. tit. vom Ober=Consistorio. §. Es soll 2c.
Kön. Preuß. gemeiner Bescheid de a. 1708. §. IX. Magdeb. ver-
bess. Proceß-Ordnung c. 43. §. 9. LINCK. *de iur. episc. c. 12. n. 59. ME-
VIVS p. II. dec. 364. sqq. part. III. d. 415. p. IV. dec. 1.**

i) HORNIVS *iur. publ. prud. cap. 59. §. 8.*

k) Quam in rem H. SCHWARZKOPFII, Cancellarii Brunsvic. moni-

dum existimo, tunc iurisdictionem Camerae fundatam dici posse, quando causae clericorum in iudicio civili ventilatae sint. Cum enim ita non amplius ut ecclesiasticae, sed ut *mere civiles* considerentur, nihil oberit, eas cum caeteris causis laicorum civilibus per appellationem ad Cameram deferri kk).

§. XVII. Notandum adhuc est, quod, si Consistoria Evangelica in terris Catholicorum formata sunt, ad dominiu territorii appellari haud possit l), & illo tantum casu provocatio admittatur, si totum Consistorium, ut suspectum, recusatum fuerit m). Modo non adsint pacta contraria, uti in principatibus Silesiae, ubi IMPERATOR noster inuictissimus appellationem a Consistoriis Evangelicorum sibi expresse reseruauit n).

Quid iuris in terris catholicorum?

§. XVIII. Satis iam actum de foro privilegiato clericorum debitorum apud Catholicos & Protestantes: speciatim in praesens videndum de qualitate debitorum, simulque inquirendum, In quibus debitis fori privilegium clericis competat?

ta adducit SCHRADER. cit. l. tit. 1. §. 8. lit. b. in not. Sed hanc opinionem, ut erroneam, oppugnat Dn. BODINVS cit. dissert. de illicita a princ. protest. prouocat. in caus. eccles. §. 18. 19. 50. & 51.

kk) Eiusdem opinionis esse videtur VFFENBACH. d. l.

§. XVII. l) Deductum illud in *antiuindiciis statuum Episc. Hildes.* A Consistoriis euang. p. 38 sq. p. 63. sqq. & 238. sqq. & confirmatum per Rec. nouiss. 1711. §. 18. verb. Noch (sollen) die vor das Consistorium gehörige, oder allda rechtshängige Sachen, von dannen auociret, noch vor den Landesfürsten, Thum. Capitul, oder ein ander Gericht, es sey unter dem Namen von appellation, recurs, oder unter was für einen prætext es sonst seyn möchte, gezogen werden. Erfurti a Consistorio ad senatum quoque, non ad electorem Moguntiae, prouocatur, qui causam iterum Consistorio delegare solet, teste Dn. LVDVIGI Consistorial. Proceß c. 18. §. 9.

A Consistoriis quando ad principem non appellatur?

m) SCHRADER. alleg. l. §. 7. & lit. a) in not.

n) Vid. Schlesischer Executions-Recess 1709. art. 13. & 14. ibi: *salua semper appellatione immediata an ihre Käyserl. und Königl. Majest.* §. XVIII. o)

Debitorum ordi-
nari ne-
queunt.

dum, an quibuscunque debitis hoc forum debeat? Præmit-
to autem ante omnia, veteribus canonibus o) prohibitum esse,
debitores, maxime ad ratiocinia obligatos ex administratione,
tum *publica*, tum *privata* p), ordinare, quod tendere hoc vide-
retur in præiudicium creditorum q).

De facto ordi-
nati an priui-
legium fori
amittant?
In specie ad-
ministratores?

§. XIX. Si tamen talis debitor *de facto* ad ordines admis-
sus est, non satis definiunt canones, an clericatu assumpto, pro
debitis antea contractis mutet forum? an etiam in his pri-
uilegiis clericalibus gaudeat? Et quidem clericum, qui ad-
ministratores fuit, a iurisdictione seculari hoc ipso non eximi,
sed conueniri posse in foro *gestæ administrationis*, censent:
quod tunc maxime admittunt, si alibi, quam ubi clericus est,
administrationem gessit, quia creditori ex ipsa administratione
ratione

Dispositio
concilii Car-
thagin.

An debitores
ex priuata ad-
ministratione
excepti?

Debitorum ordi-
nari, nocet
creditoribus.

§. XVIII. o) In concilio Carthag. a. 348. celebrato *cap. 8.* disertis le-
gitur verbis, *ut diaconi non ordinentur, qui procuratores & tutores & acto-
res & curatores pupillorum fuerunt, nisi post deposita & reddita ratiocinia.*

p) Debitores ex priuata administratione excludit Ill. Dn. LYNKER.
in anal. ad DESSEL. erotem. tit. de oblig. ad ratiocin. non ordin. sed, ut ex
adducto canone liquet, inuito iure canonico, eiusque ratione.

q) Præiudicium creditorum in eo versari creditur, tum quod ma-
gis *fori declinandi* gratia id debitores fecisse præsumantur, tum etiam,
quod rigore iuris contra eos, qua clericos, uti prohibitum sit, ob benefi-
cium competentiae, quod eis indulgere solent, de quo *cap. seq.* vid.
WIESTNER. *in institut. iur. canon. cit. tit. n. 1.* An autem hoc præiudi-
cium creditoribus reuera creetur, §. *seq.* indicabo. Sane si vel maxime
hoc præiudicium non sit creditoribus metuendum, constat tamen, quod
clerici ut plurimum ex variis aliis causis difficilioris conuentionis sint,
& quod præterea canones noluerint asylum præbere pessimis quibus-
cunque debitoribus. Sed eadem ratio facit, ut etiam ex aliis causis de-
bitores non debeant admitti ad ordines, quia rationes adductæ ad hos
quoque quadrant, quod etiam admittit BARBOSA *in iur. eccles. lib. I. c. 33.*
num. 135. eo in casu, si ære alieno grauatus in bonis non habeat, unde cre-
ditoribus satisfacere possit.

r)

ratione fori ius est quæsitum r). Sed eadem ratio suadet, ut etiam forum *gestæ administrationis* non mutet, si vel maxime in eodem loco clericus fiat s).

§. XX. Imo quia *gesta administratio* foro gestorem subii-
cit, vel ex *contractu*, vel *quasi contractu*; ideo idem quoque
dicendum est de debitis extra forum domicilii contractis, si so-
lutionem ibidem facere promisit, vel alia de causa ibidem con-
sistere ad aliquod temporis spatium solet t).

Extra locum
domicilii con-
trahentes?

§. XXI. Id quod ut evidentius fiat, statim hic subiungen-
da est quæstio: an clerici gaudeant fori privilegiis, si, postquam
clerici iam sunt facti, administrationem rerum secularium u)
in se susceperint, vel alibi contraxerint? Equidem si in eo lo-
co,

Idem si post
ordinationem
administratio-
nem rerum
&c. suscipiant.

co,

§. XIX. r) Inter pontificios ita censent MVNNOZ. *de ESCOBAR. de* Forum clerici
ratiocin. admin. c. 7. n. 25. & ESPEN *P. III. iur. eccl. tit. 1. c. 4. §. 26. & 27.* administrato-
qui quidem loquuntur de casu, si pendente clericatu se administrationi
seculari immiscent, multo magis tamen idem dicendum erit, si, antequam
ad ordines admissi fuerint, administratores rerum alienarum fuerint, ut
recte censet ZIEGLER. *ad Lancell. lib. 1. tit. 25. §. 14.* ris seculare.

s) Nam dum administrauit, se obligauit ad rationes reddendas sub Ratio.
foro seculari, in quo eo tempore constitutus fuit, a quo se eximere vix
potuit per assumptionem ordinis clericalis.

§. XX. t) *l. 21. de O. & A. l. 19. §. 2. de iudic.* Veluti si tempore Dicta decla-
nundinarum rerum suarum gratia ibi adesse soleat, quæ ibi adhuc habet. rantur.
Absentes enim hodie & inuitos ad forum contractus trahi non amplius
posse, colligunt ex *c. 1. §. contrahentes X. de foro compet.* nisi bona ibi sita
habeant, quia sic ad comparitionem compelli possunt. Vnde forsan est,
quod hodie ut plurimum propter quæcunque debita in consistoriis con-
ueniri soleant, cum ita plures difficultates euitentur, quæ actor subire
debet, si in foro contractus vel quasi eosdem conuenire velit.

§. XXI. u) Equidem negotiationes & administrationes rerum se-
cularium clericis esse prohibitas, patet ex *tit. de vita & honest. cler. & tit.* An negotiati-
ne cler. vel monachi secul. negot. se immisceant. Quod pluribus illustrat ones clericis
interdictæ?

co, quo officio pastoralis præsunt, contrahunt, vel administrant, fori privilegio eos gaudere existimo, quoniam in eo loco ab omni alia iurisdictione exempti sunt, & forum contractus, quem in eo loco inierunt, eos non alii foro subiicere potest, quam quod ibi ex privilegio habent, cui in hoc contractu se subiecisse existimandi sunt, veluti si mutuum acceperunt pecuniam &c. quia vix alius adesset casus in civilibus, quo fori privilegio gaudere possent. Ast si alibi x) gesserunt administrationem, si alibi contraxerunt, ibique solutionem facere promissere, puto eosdem ibidem etiam conveniri posse.

§. XXII.

RENATUS a VALLE in hyparcho de religioso negotiatore, & Dn. GRASS. Ictus Tubingensis, *dissert. de clericor. negotiat. prohibita*. Ast plures communiter traduntur limitationes, quas Dn. GRASS. cit. l. c. 5. refert. Quin etiam saepe contra decorem sui ordinis administrationem rerum suscipiunt, ut quaestio hæc de fori competentia facile emergere queat: Quid? quod Ill. Dn. LYNCKER. *decis. 257.* existimet, inter protestantes prohibitionem hanc cessare, inquiens: Die Evangelische Pfarrer auch mit negotiis secularibus und honestis commerciis verbündlich wohl umgehen können in massen der clericatus bey ihnen eine solche Beschaffenheit nicht mehr, wie in dem Pabstthum hat. Quod admitti potest, ut ex tali negotiatione obligentur, non vero ut simpliciter hæc illis concessa sit. Conf. HILLIGER. *de foro cler. delinqu. §. 3.*

Clerici, negotiis secularibus se immiscen-tes, fori privilegium amittunt.

x) In Gallia hæc obtinere, docet & defendit ESPEN. *P. III. iur. eccl. tit. 1. c. 4. §. 27. sq.* Idem asserit MVNNOZ. ab ESCOBAR. *de ratiocin. admin. c. VII. §. 38. sqq.* ex ea ratione, quod clerici, mercimoniis & secularibus administrationibus sese immiscen-tes, pro secularibus, quoad illam administrationem habeantur. Quam rationem etiam repetit KLOCK. *de contribut. cap. XII. n. 254.* Addi huic potest, clericos alibi administrantes, ex quasi vel vero contractu, se ipso obligasse facto, ad rationes ibidem reddendas, id quod in nostris foris licite fieri potest. Huc etiam quodammodo collineat c. f. X. *de vit. & honest. cler.* ex quo colligitur, quod clericus, si non abstinerit a negotiationibus secularibus, privilegiis clericalibus amplius frui non possit. Conf. SPERELLVS *decis. for. eccles. 125. n. 7.* GONZALEZ. *ad cit. c. fin. in f.* GARS. MASTRILLVS *decis. 159. n. 12. sqq.*

§. XXII.

§. XXII. Imo si etiam domi, vbi pastoralis officio præsunt, ^{Aut commu-}
 communem cum cæteris ciuibus negotiationem exercent, ^{nem cum con-}
 wenn sie bürgerliche Nahrung treiben, & ex tali negotiatione ^{ciuibus nego-}
 debitores existunt, intuitu eius debiti quoque illos magistratui ^{tiationem ex-}
 oppidano subesse existimarem. Quo pertinet, si clerici ædes ^{erceant.}
 braxatorias possident, & earum intuitu commercium braxato-
 rium exercent, cum eius commercii intuitu magistratui oppi-
 dano quoque subsint y).

§. XXIII. Præterea si domi a magistratu seculari tu- ^{Si ob rationes}
 telam, aliamue administrationem, veluti bonorum absen- ^{reddendas}
 tis, sub cautione, vel sequestrationem accepissent, & eo ^{conueniantur.}
 nomine rationibus reddendis & reliquo soluendo obnoxii
 essent, admodum probabile est, in huiusmodi debito cle-
 ricos nullo fori priuilegio gaudere z); quamuis Dd. hac de
 quæ-

§. XXII. y) Conf. CARPZ. P. II. c. 6. def. 6. GRASS. cit. dissert. c. V. Illustratur ex-
 p. 39. Nam etiam Professores, qui negotiationem salinariam exercent, ^{emplo de Pro-}
 eius intuitu non gaudent foro academico. Et quid si clerici quæstui ^{fessoribus al-}
 metallifodinarum operam darent, an in hoc negotio fruerentur fori pri- ^{lato.}
 uilegio?

§. XXIII. z) Ita censet CORTIADA decis. 10. n. 114. vbi multos alios, ^{Administra-}
 idem defendentes, addidit. In nostris foris, vbi prorogatio clericis non est ^{tionem susci-}
 prohibita, hoc eo magis concedi potest, quia ipso facto censentur in ea ^{pientes forum}
 causa sese submisisse foro seculari, dum vel tutores a magistratu seculari ^{prorogasse}
 volentes constituuntur & confirmantur, vel si forsan absentis cognati bo- ^{censentur.}
 norum administrationem subeunt sub cautione, ipso facto promittunt, se
 in eo foro rationes absenti esse reddituros, cum talem administrationem
 nemo subire possit sine magistratus autoritate. CARPZ. P. II. C. 15. def. 48.
 inf. Vnde si plures essent tutores constituti, inter quos esset clericus,
 & hi a magistratu oppidano confirmati, quod fieri facile potest, omnes
 tutores etiam cum clerico coram magistratu hocce conueniri possent.
 Equidem in omnia alia iuit BERLICH. decis. 273. n. 9. & cum eo HEESER. de
 ration. loc. V. n. 29. qui existimant, ad iudicem ecclesiasticum propter

quæstione admodum litigent a).

Si debitum
euentualiter
solutum, repe-
tatur.

§. XXIV. Ex eadem ratione, si in concursu creditorum, formato coram iudice laico, creditori cuidam clerico solvatur *euentualiter* debitum, sub obligatione de restituendo, si forsan contra se iudicatum, vel in locum remotiorem collatus fuerit, vt ipsi ex massa communi satisfieri nequeat, dicendum esse existimo, ipsum ab eis, quorum interest, coram magistratu seculari moti concursus conueniri posse, ad repetendum id, quod data magistratui fide solutum est b).

Aut ob factam
immissionem
ad rationes
teneatur.

§. XXV. Nec aliud dicendum esse existimarem, si clericus a iudice laico immisus esset in bona debitoris, de quibus postmodum rationes reddere constringeretur, si vel debitor soluere paratus esset, vel creditores adsint, qui ex iure prioritatis

continentiam causæ eundum esse: sed ex falsa hypothese ita opinantur, quasi hoc iudicium sit nobilius & superius, quod foris nostris applicari nequit, vid. supra §. 9. & 14. ne dicam, clericum ipso facto huic iudicio se submisisse.

Neque necesse
est distingue-
re.

a) Quidam enim distinguunt, vtrum talem administrationem suscepit in statu laicali, an post susceptum clericatum. Alii simpliciter fori priuilegium hic locum habere asserunt, quibus accedit Cardinalis *de LVCA in theatro verit. & iustit. tom. VIII. de iurisd. disc. 94. n. 4. sq.* sed nullam aliam rationem adducit, quam quod in dubio regulæ standum sit, a qua tamen merito recedendum esse, antea declaravi.

Quod in foris
Catholicorum
vix procedit.

§. XXIV. b) Prorsus id non admittit *LVCA cit. l. n. 7.* quod hic agatur de cogendo clerico ad restituendam pecuniam consumptam, quod nihil aliud esset, quam exercere directam & personalem actionem cum ipso clerico non subiecto, *per viam formalis & integræ conuentionis in persona & bonis propriis.* Sed regeri potest, pontificios quidem hanc obiectionem ferire, qui nullam agnoscunt, admittuntque prorogationem per *c. 12. X. de for. compet.* nullo tamen modo protestantes, quos nulla iuris ratio excludit a prorogatione, quæ hic ipso facto fit, dum iudici fidem dat de restituendo, & *litteras reuersales*, quibus se adstringit ad restituendum, iudicio seculari offert.

§. XXV.

tatis illa reuocare niterentur, cum hæc rationum redditio sit prioris iudicii sequela, & præterea *ipso facto* se huic iudicio eo ipso, quoad rationes reddendas submisisse videatur, dum immissionem ab eo obtinuit c).

§. XXVI. Alios adhuc casus proponit FABER d), quibus clericus debitor coram iudice laico conueniri queat: (1) Si creditor agat ad nudam chirographi recognitionem; (2) si non opposita præscriptione fori se passus est condemnari a iudice

Alia referuntur exempla.

G 3

§. XXV. c) Creditorem talem teneri, ad rationes reddendas de fructibus perceptis & percipiendis, expediti iuris est. MEVIVS p. III. dec. 320. n. 5. Ceterum in ipsa decisione quæstionis principalis mirifice pro more titubat LVCA cit. l. num. 8. sqq. cuius rationes non adeo cohærent. Creditor immissus ad rationes obligatus est.

§. XXVI. d) Putat FABER in C. lib. III. tit. 12. def. 7. n. 2. hodie nos eo iure uti, ut ex solo chirographi agnitione vel denegatione inducatur *ius tacite hypothecæ*, & quoad hunc effectum, clericum debitorem citari posse coram iudice laico, ut chirographum recognoscat, cum ea interpellatione non id agatur, ut *debitor clericus* condemnatur, sed ut creditori magis cautum sit; *solum* autem *condemnationem* iudici laico esse prohibitam. Verum (1) ipse FABER in cit. lib. VIII tit. 7. def. 8. latius refellit hunc errorem, docuitque, per talem recognitionem non induci hypothecam tacitam, cum nulla lege id cautum sit: nec (2) praxis, quam allegat, tam certa est, ut iudex huic sententiæ in decidendo stare debeat. Vid. B. HARPPRECHT. in trut. pign. tac. spur. §. 17. quin etiam si (3) certa esset, dubitarem, an hic actus coram laico fieri posset? Quamuis enim hæc recognitio suscipiatur non ad effectum *condemnationis*, sed tantum *acquisitionis noui iuris*, petitio tamen principii est, utrum tantum tunc clerici ad secularem iudicem citari nequeant, si ad eos condemnandos agitur: nam clerici testes nec ad iudicem laicum euocari possunt, quamuis illis nulla immineat condemnatio, cum adeo omnem iurisdictionem laicis in clericos denegent, ut nullus actus iurisdictionis in eos suscipi queat. An clerici a laico citari possint 1) ad recognoscendum?

G 3

e) Ita

dice laico ad soluendum e); (3) si tantum ad hoc agitur, vt se declaret, vtrum transactioni stare velit, nec ne f); (4) si iudicio reali victus est, in expensas coram seculari condemnari potest g).

Caput III.

De aliis iuribus clerici debitoris generatim.

§. I.

Ius canon. plu-
ra circa debi-
tores clericos
constituit.

QUemadmodum ius ciuile determinat personas, quæ se obligare & debitores constituere possunt; ita ius canonicum admodum sollicitum fuit, vt determinaret, quousque clerici se obligare queant? Et si se

2) Si exceptio
fori non op-
posita.

e) Ita censet *lib. III. tit. 12. def. 8.* quæ conclusio in nostris ecclesiis facile admitti potest, quia prorogationem expressam admittimus, & sic etiam tacita admittenda est: sed in foris catholicorum hæc sententia nulum inueniet applausum. Vnde etiam FABER valde restringit hanc sententiam, in primis ad eum casum, de quo probabiliter dubitari posset, an clericus sit nec ne? *Nam si exploratum, notoriumque esset, ait, non posset videri taciturnitate ipsius actor deceptus, qui clericum esse non ignorasset.*

3) In declara-
tione, an trans-
actioni stare
velint.

f) Hanc quoque conclusionem deducit ex ratione, in *nota lit. d)* examinata, & quidem *cit. l. def. 9.* ait, hoc casu non agi ad condemnationem, ergo admittendum esse forumulare; sed hoc non sufficere iam antea monui.

4) Denique si
in expensas
condemnati.

g) Ita censet *cit. l. def. 15.* quamuis hoc tantum fiat in consequentiam. Dubium enim vel inde desumi poterat, quod iudex secularis debitorem clericum de nullo debito condemnare possit: sed facile constat, hoc tantum intelligendum de casu, si principaliter *de debito* conuenitur, non si in propositæ actionis consequentiam, quam clericus temere suscipit, in expensas condemnatur, quippe quæ exiguntur maxime a fideiussore, quem vt plurimum clerici litigantes dare debent.

se debitores aliis constituerint, quomodo cum iis procedi debeat? Quibus beneficiis gaudeant, si non sint soluendo? quæ omnia & plura alia hoc & seq. capitibus examinanda erunt h).

§. II. Cum vero singularia nonnulla clericis indulgere soleant, *qui non soluendo existunt*, commodius visum fuit, hæc ad cap. sequens reiicere, & hoc capite illa referre iura, quæ clericis applicari possunt, *ut ut vel maxime soluendo sint*. Deinceps cum debitores variis ex causis constituentur, etiam ex delicto & quasi delicto i), hic tamen, uti modo præcedenti cap. 1. §. ult. innui, non alios intelligo, quam qui tales sunt ex *negotio licito*, qui etiam *principaliter* usu fori tales dici solent k).

Debitores
sunt soluendo,
vel non soluendo.

§. III. Primum vero in eo habent priuilegium, quod quædam debita in eorum persona vim suam & vigorem amittant. Nam (l) de *debito cambiali* dubitant, an clerici quoque literas cambii aliis dare possint; & si dederint, an inde valide obligentur, ut per modum *arrest*i contra eos procedi queat? Sane, qui literas cambii super debito alicui tradit, se obligat *per*

An 1) clerici
ex cambio ob-
ligari possint?

Cap. III. §. I. h) Non cæco impetu semper assumenda. Plura iura singularia in clericorum a Dd. coaceruari solent, quæ ut plurimum numerum tantum faciunt, sed probari nequeunt. In eo imprimis peccarunt antiqui interpretes, quod, cum *VIDERENT*, clericos esse priuilegiatos, & insigni favore iuris munitos, ubique iis immunitates concesserint contra iuris rationem, quæ non admittit, ut iura singularia, deficiente lege expressa, alicui tribuantur. l. 44. de LL. Exemplo esse poterit *REBVS FVS* Ictus antiquissimus, qui in tr. de *priuilegiis scholarium* numerum priuilegiorum, quæ studiosis competunt, mirum in modum adauxit, cum tamen pauca admodum sint eorum priuilegia. Nec enim consuluit fontes, unde priuilegia debebant peti, sed sine examine aliorum tradita excerptis, & in vnum congeffit. Add. *supra* Cap. I. §. ult.

Caute in iuri-
bus cleri de-
terminandis
procedendum.

§. II. i) per l. 14 sq. de hered. petit.

k) Quod peti scil. & exigi etiam ab inuito potest l. 108. de V. S. ergo etiam in clericis præsupponitur obligatio valida, cuius etiam alii ciues capaces sunt, quamdiu non probata fuit exceptio.

Clerici obliga-
ri possunt.

§. III.

per indirectum ad carceres, & beneficio *competentiae* & *cessionis* renunciare videtur l); talis autem renunciatio & obligatio clericis interdicta videtur m), ex quo colligi posset, cambia in persona clericorum vigorem suum amittere.

Quod affirmatur.

§. IV. Enimvero nec pontificii negant, clericos ex *cambio* se obligare posse n), & quamuis non leue incommodum inde iis immineat, vt consultius sit, eis cambii vsum plane interdicere o); nihilominus tamen, vbi talis prohibitio cessat, ex

Rigor processus cambialis.

§. III. l) Docet hoc natura processus cambialis, quæ tam amara & stricta est, vt qui statim tempore non soluit, statim post recognitionem carceribus mancipetur. Dn. LVDOVICI in *proc. cambiali cap. 14.* Præterea in debitis cambialibus beneficium *competentiae* non habere locum, hinc inde statutum est, vt in *ordin. camb. Magdeb. art. 38.* multo minus vero *cessionis* beneficium in eo locum obtinebit, cum huius commodum in eo consistat, vt carceris squalore quis liberetur, cum tamen obligatio ad carceres reuera in sit debitis cambialibus.

Clerici benefic. competentiae renunciare nequeunt.

m) De hac quæstione grauitur disputant interpretes iuris ecclesiastici, & non obstante, quod regulariter quilibet iuri suo renunciare possit, beneficio tamen *competentiae*, quod clericis per *c. 3. X. de solution. indulgent.* eos renunciare non posse asseruat, quod fusius ostendit GONZALEZ. *ad cit. c. n. 7.* De quo infra *cap. 4. §. 6. seqq.* ex professo agendum.

Cambium non est negotiatio clericis prohibita.

§. IV. n) Eius opinionis est LVCA in *theatr. verit. & iustit. tom. X. de cambiis disc. 18. n. 8. & tom. XV. de conflict. leg. obs. 178.* quamuis dubia, antea mota, haud tangat, & tantum illud remoueat dubium, an cambium prohibitam clericis negotiationem contineat. Conf. B. STRYK. *de acceptat. literar. cambial. C. II. n. 21.*

In Saxonia clericis vsus cambiorum prohibitus.

o) Hoc Rex Poloniae in rescripto de anno 1711. d. 22. Martii apud KONIGIVM in *not. ad ius cambiale Lips. in append. pag. 32.* optime obseruauit, rescribens: Demnach uns unserl. Ober. Consistorium aller. unterthänigst zu erkennen gegeben, daß bis anhero unterschiedene geistliche Personen sich unterstanden, Wechsel-Briefe von sich zu stellen, und dadurch verursacht, daß, wenn sie mit der Zahlung nicht inne gehalten,

ex cambio obligantur, & quidem eodem modo vt laici, cum infra ostendendum erit, eos beneficio competentiae renunciare, & se ad carceres obligare posse p). In nonnullis tamen locis cambia eorum vim simplicis chirographi habent, nec sine ratione, cum obligatio cambialis in detrimentum ecclesiae cedere possit q).

Nisi vbi aliud statutum.

§. V.

halten, gedachtes Ober-Consistorium, auf der creditorum Ansuchen, wider sie nach Wechsel-Recht zu verfahren, Anordnung zu thun, sich gemüßiget befunden, weilten das vormalen den 21. Jul. 1660. ergangene Rescript klare Maasse gebe, daß keiner, er habe Namen, wie er wolle, wenn er sich zum Wechsel-Rechte verbindet, davon ausgenommen werden solle, sondern solches wider sich gelten lassen müsse, von welcher generalität die clerici nirgend ausgenommen werden. Dadurch aber nicht nur allerhand Uergerniß verursacht, sondern auch denen benachbarten Pfarrern eine Last durch die einstweilige Bersehung des Amtes aufgebürdet worden, anderer daher entstehenden inconuenienzien zu geschweigen. Allermassen wir nun die dißfals geschene Vorstellung gar erheblich gefunden, und durch Arrestirung derer geistlichen Personen, sonderlich derer Pfarrer, an der Seelen-Pflege der anvertrauten Gemeinde, bey Patienten oder andern geschwinden Fällen, viel verabsäumt werden kan: Also haben wir wohlbedächtig resoluiret, daß künftig kein Pfarrer, Schulmeister oder Küster, bey Strafe der Suspension, oder auch wohl gar der Remotion, sich unterstehen soll Wechsel-Briefe von sich zu stellen.

p) Adhuc etiam maxime dubium est, an gaudeant beneficio competentiae? prout cap. seq. §. 6. seqq. demonstrabo, nec a carceribus se per liberi sunt, etiam in debitis, vt docet BARBOSA ad c. 3. X. de solut. n. 3. sq. quin etiam beneficio cessionis eosdem renunciare posse, infra itidem ostendam.

An habeant beneficium competentiae cessionis? remissive.

q) In electoratu Saxoniae hoc obtinet vigore rescripti regii antea adducti, vbi cautum, vt poena modo relata quidem in clericum, literis cambii se obligantem, statui debeat, hingegen aber der Wechsel-Brief mehr nicht als Wechsel-Brief gelten solle. Hoc sapienter constitutum esse, rationes antea ex rescripto excerptae docent; interim, deficiente tali

In elector. Saxoniae cambium, a clericis datum, valet tantum vt chirographum

Quæ ad cambialia ante clericatum data quoque pertinent.

§. V. Quemadmodum vero tale priuilegium clericis, quæ talibus, competit; ita idem iis attribui debet, si ante susceptum officium sacrum cambiale debitum contraxerint, & terminus soluendi incidat, ubi iam officio sacro funguntur 1); non vero si ab officio remoti sunt, vel illud sponte deponere s).

An 2) clerici ex fideiussione conueniri queant?

§. VI. In *fideiussione* quoque (II) clericis hunc tribuunt honorem, ut ex ea tanquam debitores conueniri non possint; sed ipso iure tuti sint t), ad instar foeminarum u): quo posito

statuto, vigor cambiis etiam quoad clericos manet, nec in iis quid remitti potest, cum iure cambiali regulariter non sint excepti.

Quod constitutum in fauorem ecclesiæ.

§. V. r) Pœna quidem *suspensionis & remotionis* eo casu cessat, quia eo tempore, quo literas cambii dederunt, in legem prohibitiuam non peccarunt; ceterum eadem decisio hic quoque locum habebit: quamuis enim priuilegia non sint extendenda de casu ad casum, l. 44. de LL. magis tamen illa in gratiam ecclesiæ, cui præsumunt, quam fauorem clericorum introducta videtur, quæ utroque casu eadem est, ut ita intentio legislatoris ad utrumque casum quoque respexisse videatur.

Depositus &c. non gaudet priuilegiis.

s) Quippe depositus aut resignans clericus non potest amplius illis gaudere priuilegiis, quæ ei intuitu officii sacri, quod gerit & administrat, indulta sunt, arg. §. 1. I. de excus. tut. & curat. ibi: *quamdiu administrat.*

Iure civili contra clericos fideiussores agi nequit.

§. VI. t) Id ipsum colligunt interpretes ex nou. CXXIII. c. 6. ubi expresse dicitur, quod contra fideiussores clericos creditoribus nulla sit danda actio, quod etiam repetitum videtur in nou. Leonis 86. ex communi Dd. sententia, quam tuetur HERING. de fideiuss. cap. VII. n. 239. sqq. BRUNNEM. lib. II. de iur. eccl. c. 15. §. 32. FRANCISCUS NIGER CYRIACUS contr. for. 212. n. 9. sqq. LAVTERB. ad tit. de fideiuss. §. 13.

Clericis tribuuntur iura foeminarum.

u) Ita ratiocinatur HARMENOPVLVS in promptuar. lib. III. tit. 6. §. de muliere, vers. nec clericus, ubi contendit, indistincte clericos comparari foeminis in hoc, ut fideiubere nequeant, quo ipso SCti totius vigor eis applicandus erit. Alias etiam in pluribus aliis articulis clerici paria cum foeminis iura habent. Sic cum foeminis geradam capiunt iure

Saxo-

posito ex aliis intercessionum speciebus clericos non obligari quoque dicendum est. Nec tantum iure *ciuili*, sed *canonico* x) quoque idem statutum esse asserunt, præsertim cum inter vtrumque ius non sit statuenda differentia, & probabile non sit, iure canonico priuilegia clericorum diminuta fuisse; proinde inter protestantes etiam hoc priuilegium clericis, ex fideiussione debitoribus, denegandum non videtur y).

§. VII. Huic regulæ tamen varias limitationes subiungit HERINGIVS z), quæ fere regulam destruunt: videlicet, (1) si clericus fideiusserit, & contra eius personam postea nihil exceptum sit, quod tamen IDEM in dubium vocat: (2) si necessitatis & pietatis causa fideiussionem suaserit a): (3) si clericus pro utilitate suæ ecclesiæ fideiubeat: (4) si clerici pro se inuicem fideiubeant b): (5) si maior pars capituli licentiam

Affirmant id
plures, subiun-
tis exceptio-
nibus.

Saxonico: eodem ritu iurant: in feudis olim non succedebant, & quæ sunt his similia.

x) In *can. Apost. 19.* quem alii 20. dicunt, legitur: *clericus, qui fideiussorem dat, deponitur.* Ita *c. 29. C. 11. qu. 1.* inter alias qualitates, quæ in episcopo desiderantur, hæc quoque ponitur: *ne fideiussor existat.* In *c. 1. X. de fideiuss.* hic occurrit canon: *clericus fideiussionibus inseruiens abiiciatur.* Ex quo quidam generalem prohibitionem, alii vero tantum particularem colligunt. Vid. BARBOSA *ad cit. c. 1. n. 2.* GONZALEZ *ad d. c. 1. n. 3.*

Vbi clericis fideiussiones interdici?

y) Ita putat B. STRYK. *in vsf. mod. ad tit. de fideiuss. §. 3.*

§. VII. z) *cap. 7. de fideiuss. n. 249. seqq.*

a) BRVNEM, *cit. l.*

b) In *c. 2. & 3. X. de fideiuss.* referuntur casus, ex quibus apparet, clericos ex fideiussione ad soluendum condemnatos esse, quod ideo factum fuisse ait HERING. *cit. l. num. 252.* quod clericus pro aliis clericis fideiusserit. Ergo erga se inuicem opus misericordiæ exercere non prohibentur; bene tamen erga laicos: quæ philosophia Icto & interprete certe indigna est. Sed tamen præsidium pro hac sententia

Clerici pro aliis clericis fideiubere possunt.

tiam fideiubendi faciat: (6) si in rem suam fideiubeant: (7) excipiendos censent cardinales, archiepiscopos, episcopos, præpositos, decanos, commendatores, canonicos regulares, & milites sacrae militiæ, quod hi multum differant a veteribus clericis, insuperque administrationem rerum secularium habeant; imo nonnunquam pro statibus Imperii reputentur.

Ast in genere
hoc statui ne-
quit.

§. VII. Verum nullam immunitatem clericis ex his, quæ allata sunt, tribui posse arbitror. Nam *novell. 123. cap. 6.* non omnem clericorum, sed illam tantum damnat fideiussionem, quæ pro exactionibus fiscalium functionum, aut conductione publicarum & alienarum possessionum, aut curatione domus, aut procuratore litis suscipitur c); a quo particu-

præterea petunt ex *l. 33. §. 2. C. de episc. & cler.* ubi clerici conuenti non alios, quam ecclesiæ propriæ defensores, seu quos œconomos appellant, fideiussores præbere debent, *ne, dum executoris pertinax & auara proteruitas extraneos & idoneos fideiussores flagitat, multiplex innoxia paupertati infligatur incommodum.* Verba hæc docent, in beneficium singulare hoc clericis datum fuisse, ne forsan clerici, quibus alii fideiussores desunt, ab aduersariis suis nimium vexentur.

Non vero pro
rebus seculari-
bus.

§. VIII. c) Id docent verba *cit. novell. Sed neque fieri susceptorem aut exactorem fiscalium functionum, aut conductorem publicarum aut alienarum possessionum, aut curatorem domus, aut procuratorem litis, aut fideiussorem PRO TALIBVS CAVSIS episcoporum &c. finimus.* Et in *fin. c. 6. aut fideiussores pro MEMORATIS CAVSIS suscipiantur.* Cum enim administratio secularium negotiorum illis interdicta sit, congruum quoque visum fuit Imperatori, fideiussionem illam nullam declarare, quam clerici pro *memoratis causis* suscipiunt, ne per indirectum ex his causis, ex quibus obligari nequeunt, obligentur. Cum ergo hic adsit *exceptio*, regula in contrarium formanda est, quod regulariter clerici ex fideiussionibus obligentur. In *nov. LEONIS 86.* sponfiones clericis prohibentur, quæ sane fideiussiones non sunt, nec tamen ibi nullæ dicuntur; quamvis huius, si vel maxime fideiussiones cleri-

iculari casu generale argumentum strui nequit d).

§. IX. Nec ius canonicum fideiussiones clericorum prohibuit, quin potius easdem esse obligatorias supponit e). Neque de iure canonico.
Et qui in contrarium afferuntur textus, vel spurii sunt, nec annullant fideiussiones f), vel plane de fideiussionibus clericorum non loquuntur g).

Vnde multo minus clericos

clericorum annullaret, ratio habenda non esset, cum LEONIS nouellæ vim iuris hodie non habeant.

d) Verumtamen dissentientes se recte philosophari iudicant, ob generalitatem rationis, quæ in *nou. 123. cap. 6.* reperitur, *ut non per hanc occasionem & sanctis domibus damnum fiat, & sacra ministeria impediatur.* Ratio dissentientium refutatur.
Sed hæc ratio tantum respicit administrationem rerum secularium principaliter ibidem prohibitam, ad quam omnino applicari potest. Alias vero per simplicem fideiussionem nec sacra ministeria impediuntur, nec ecclesiis damnum infertur, quia ita etiam ab aliis contractibus clerici essent excludendi.

§. IX. e) In *c. 2. X. de fideiuss.* expresse supponitur, clericos fideiussores coactos fuisse, soluere debitum fideiussorium, quam sententiam Pontifex non reuocat, reuocaturus sine dubio, si fideiussio eorum nulla fuisset, quod etiam in *cap. seq. 3. eod.* supponitur. Nec ulla ratione euinci potest, ideo fideiussioni robur adscriptum fuisse, quod clericus pro clerico intercessisset, quia hæc interpretatio in erroneo principio se fundat, quasi generatim fideiussio clericorum vinculo iuris omni destituta esset, quod tamen ex iure canonico demonstrari nequit. Fideiussio clericorum non est ipso iure nulla.

f) Canones ipsi Apostolici, ut vocantur, sunt sublestæ fidei, nullumque idoneum inde argumentum strui potest: quid? quod in *cit. can. 19.* nequidem fideiussio annulletur. Alter textus ex *c. 29. C. 11. qu. 1.* desumptus est ex quisquiliis ISIDORI, ut docet BLONDELLVS in *Pseudo Isidoro p. 4.* nec tamen fideiussiones annullat, sed tantum monet, ne fideiussor existat. Etiam iuxta canones Apostolicos & decretum.
Monita vero non sunt leges annullantes.

g) Huc refer *c. 1. X. de fideiuss.* ubi ita: *clericus fideiussionibus* Interpretatio inser-

Multo minus
inter Prote-
stantes.

cos inter Protestantes h) hoc privilegio gauderi, asseri
potest.

§. X.

c. l. X. de appell.

inseruiens abiiciatur. Ex concilio Cantuariensi desumptus dicitur, ut rubrica indicat, sed, ut plerique interpretes iudicant, videtur ipse *canon 19. vel 20.* Apostolicus esse, vel si alius est, de *clerico fideiubente* vix videtur loqui. Adhuc ipsa lectio dubia & anceps est. Alii legunt *fideiussoribus inseruiens*; alii *fideiussionibus inseruiens*. Vid. PITHOEVS in *not. ab h. cap. lit. d.* In priori & posteriori significato sermo esse videtur de iis clericis, qui fideiussiones procurant, conciliant, & instar proxenatarum sunt. Poterant clerici variis sub persuasionibus allicere laicos ad fideiubendum, si vel pretio a debitoribus corrupti erant, quo ipso ordini suo turpitudinis quandam inurebant notam, dum fideiussores ab ipsis inducti, & ad solutionem postea coacti, grauissimas contra istos querelas gererent. Proxima est huic interpretatio, quam aassert GRANANIETTO in *catena iur. ad cit. cap. 1.* qua censet, eos reprobari clericos, *qui principaliter spe lucri fideiussores se praeberent, & sic quasi fideiussionibus inserui- entes, seu debitorum proxenetae*, quod illicitum clericis & animaduersione dignum erat. Minus probabilis vero est GONZALEZII *ad cap. alleg. n. 4.* adducta sententia, qua credit in *cit. can.* agi de frequentiore usu fideiussionum. Quicquid vero sit, in eo conueniunt, non tradi in *dict. cap. regulam*, sed *exceptionem*, ut in *nouell. 123. c. 6.* adeoque inconueniens admodum fuit, regulam ab exceptione petere.

Cum qua con-
feruntur alio-
rum explica-
tiones.

Clerici regu-
lariter a nexu
fideiussionis
non liberan-
tur.

Potissimum
apud prote-
stantes.

h) Mouet hanc quaestionem HERING. *cit. c. 7. n. 269.* putatque, clericos, Aug. Conf. addictos, a clericis Romanae ecclesiae seiungen- dos esse, quod secularibus negotiis iis non sit interdictum, & quod alia sit illorum, ac quidem veterum, conditio; quod etiam admittit Ill. Dn. LYNCKER. *decis. 257.* Conf. RITTERSHVSIVS *de differ. iur. ciu. & canon. lib. 7. c. 13.* Vid. supra *c. 2. §. 21. lit. v)* Ut ad rationes HERINGII accedam, non est necesse; sufficit enim nullam adesse prohibi- tionem *regulariter*, quod etiam Catholicos concedere dictum est. Ex quo nec clerum pontificium a nexu fideiussionis in praxi regulariter im- munem esse concludi potest, Imo, si vel maxime inter catholicos pra- xis obtineret diuersa; inde tamen ad praxin Protestantium argumen- tum

§. X. Denique nonnulli ex dissentientibus confundere videntur duas quæstiones: (1) Vtrum clerici sunt fideiussores habiles, an inhabiles? h. e. an ex sua fideiussione obligentur? (2) Vtrum ubique sint idonei, ita ut creditori, cui cautio est præstanda, possint idoneam præstare cautionem? quod quandoque i) negandum. Interim hi in nexu sunt, & firmiter

Dissentientibus respondetur.

tum simpliciter trahi non posset, quoniam apud nos nulla lege prohibentur se obligare ex quocunque contractu, & quamuis commercia & negotiationes illis non sint simpliciter concessa, ut ostendit Dn. GRASS. in *dissert. suprac. 2. §. 21. cit. l. laudata*, fideiussio tamen proprie ad *negotiationes* referri nequit, quia alioquin ab omnibus aliis contractibus excluderentur, quod falsum esse experientia docet. Quid? quod si negotiationes exercent, obligatio tamen inde contracta vigorem suum non admittat. Nec ullam vim probandi habet ratio STEPHANI ad *nov. 123. cap. 6.* adducta, qua generatim fideiussiones clericis esse interdictas contendit, quod, quia clerici diuersis officiis vacare continenter debeant, *inidonei* fideiussores fiant in diuerso genere occupationis. Nam (1) non omnis fideiussor inidoneus est statim inhabilis: (2) hæc ratio si quid roboris haberet, faceret, ut nequidem pecuniam mutuam dare aut accipere possent: (3) petiit hanc rationem ex *nov. 123. c. 6.* quæ tamen tantum dirigitur ad *negotiationem publicam*, quæ non æque cum officio clericali subsistere potest; ad fideiussiones autem, qua tales, applicari nequit. Inde quoque patet, limitationes supra ab HERINGIO adductas vanas esse, & præsupponere prohibitionem legis, quam finxit, non vero probauit.

Quod probatur rationibus.

§. X. i) Quæstio hæc inprimis tunc emergit, quando de iudicio fisci aut iudicatum solui cauere volunt in foro seculari; annon ab actore possint recusari, tanquam inidonei & foro alieno subiecti? Quod omnino affirmatur, quoniam in genere actores tales fideiussores recusare possunt, qui gaudent præscriptione fori. *l. 7. pr. D. qui satisd. cog.* Neque enim asseri potest, clericum, qui pro laico iudicatum solui cautionem, in foro seculari, præstitit, eius debiti intuitu in eodem conueniri posse, quia hac fideiussione sibi non præiudicat in foro

Sunt tamen fideiussores inidonei.

Propter priuilegium fori.

ter obligantur, licet ob quædam impedimenta creditori non semper satis cautum sit.

3) Clerici ex
conductione

§. XI. Similiter (III) clericis interdicta est conductione publica-

1477

Cui inter Pro-
testantes re-
nunciare
possunt.

Non vero
apud Catholi-
cos.

foro: adeo, ut quamvis fideiubeat etiam pro clerico coram alio iudice ecclesiastico, coram eo conueniri nequeat, sed tantum coram suo competente iudice. SVRDVS *consil.* 396. GRATIAN. *discept. forens. t. I. c. 8. n. 29. 30.* Hoc satis liquidum est ex *cit. l. 7.* ubi non aliter extraneus fideiussor idoneus esse dicitur, nisi sese declarauerit, *se non usurum priuilegio, si conueniatur.* Idem confirmatur in *l. 1. D. si quis in ius vocat.* ubi dicitur, quod fideiussor, qui cauit de iudicio sisti, non tamen suppositus est iurisdictioni illius, qui de causa principali cognoscit, pro non dato haberi debeat, *nisi suo priuilegio specialiter renunciauerit.* Quod si itaque præscriptioni fori renunciauerint, etiam idonei fideiussores dicendi erunt, saltem inter protestantes. Nam de iure canonico nequidem cum iuramento forum prorogare possunt, quod non iuri priuatorum, sed *publico* ita renunciatur, & quod hoc priuilegium non singulis, sed toti ordini datum sit, cui tali renunciatione præiudicaretur. Sed hæ rationes sunt admodum imbecilles, nec inter protestantes admitti debent. IVSTINIANVS olim in *l. 51. C. de episc. & cler.* hanc prorogationem omnino admisit, *si quis, inquiring, in conscribendo instrumento sese confessus fuerit, non usurum fori præscriptione propter sacerdotii prerogatiuam: sancimus, non licere ei aduersus sua pacta venire, & contra-hentes decipere, cum regula sit iuris antiqui, omnes licentiam habere his, quæ pro se indulta sunt, renunciare.* Pontificis philosophia, huic dispositioni contraria, non concludit, quia fori priuilegium, quod collegiis, & sic singulis de collegio, concessum est, hanc renunciationem non excludit, quod vel ex collegio ministrorum Principis evidens est. Huic concessum est priuilegium fori, & tamen singulis non est interdictum, priuilegio suo renunciare, præsertim cum hæc renunciatio non vergat in præiudicium totius collegii. Conf. STEPHANI *de iurisd. lib. 1. c. 22. n. 35.* B. STRYK. *de cautel. contr. sect. 1. C. 5. §. 19. inf.* ZIEGLER *ad LANCELLOT. lib. III. tit. 1. §. 4. verb. pactionibus.* LINCK. *ad tit. X. de foro compet. §. 3.*

§. XI.

rum, aut alienarum possessionum k), quod tamen quidam restringunt ad res seculares, & quatenus negotiationem quandam quæstuariam continet l). Adeo vero iis interdicta esse dicitur, ut nequidem inde tanquam debitores conveniri queant, sed locatores repellantur a limine iudicii m).

alienarum
possessionum
obligari ne-
queunt.

§. XII.

§. XI. k) Per nou. 123. C. 6. ibi: conductores publicarum aut alienarum possessionum, & in fin. dict. c. cum etiam conductionem teloniorum aut cuiuslibet possessionis &c.

l) Ita existimat PEREZ in Cod. tit. loc. cond. num. 6. his verbis: quibus tamen ea sola rerum conductio prohibetur, quæ ad negotiationem pertinet, non quæ ad subsidia vitæ est necessaria. Similiter LAVTERBACH. ad tit. locati §. 6. restringit hanc prohibitionem ad conductionem rerum secularium, quo posito, res ecclesiasticas conducere non prohiberentur. Vtrum vero hæc interpretatio menti Imperatoris conveniens sit, subdubito. Quarumlibet possessionum & sic etiam ecclesiasticarum rerum conductio clericis his verbis prohibetur, cum eo tempore inualuerit, ut Episcopi res ecclesiasticas, aliasque possessiones conducere, quod patribus rigidioribus offendiculo fuit. CHRYSOSTOMVS homil. LXXXVI. in Matth. XXVII. pag. 893. edit. Paris. hunc morem sequentibus reprobat verbis: *Modo autem in procuratores, dispensatores, caupones redacti episcopi sunt ob istarum rerum curam & sollicitudinem, cumque ipsos oporteat animarum habere curam vestrarum, hoc prætermisso, illa sollicite curant, quæ publicanis, quæstoribus atque villicis curanda sunt, de his quotidie cogitant & peruvigilant.* Subiungit in sequentibus, quæ officia loco villarum & domorum presbyteris curæ esse debeant, simulque conqueritur de latis ecclesiarum possessionibus, quæ his villicationibus clericos immergerent. At hunc morem clericorum refrenandum constituisse videtur IVSTINIANVS, ne possessionum quarumcunque conductionem susciperent.

Clerici ob con-
ductionem
possessionum
secularium in-
crepati.

m) Indicant hoc verba nou. cit. 123. c. 6. f. vbi dispositum, ut conductionem teloniorum aut cuiuslibet possessionis eis credentes nullam CONTRA ILLAS PERSONAS, QUIBUS CREDIDERINT, habeant actionem. Ex quibus liquet, quod clerici ex conductione debitoris plane non obligentur.

Locatores ve-
ro nullam.

Quod hodie
secus.

an rigido
an rigido

§. XII. Quamuis vero negari nequeat, conductiones fundorum, maxime magnorum reddituum, non adeo congruere cum vita & officio clericorum, utpote quibus a munere suo sapissime auocantur, dubito tamen, an hæc IUSTINIANI prohibitio in eo rigore hodie recepta sit, ut, *si clerici de facto conductionem villarum latissimarum susceperint, inde haud obligentur locatoribus*, maxime ad pensionem præteritorum iam annorum soluendam n). Alia forsan quæstio est, an clerici con-

Etiam ob pen-
sionem anno-
rum præteri-
torum.

§. XII. n) Harum quoque nomine IUSTINIANVM actionem denegasse, docent verb *cit. nouel. 123. c. 6.* ubi dicitur, quod qui conductionem crediderint clericis, *si quod publico damnum contingat, hoc ex propriis facultatibus restituere compellantur*. Quibus verbis illud potissimum intelligi videtur damnum, quod ex residuis pensionibus, quarum nomine in poenam creditoribus denegatur actio, publico quandoque euenire potest. Hunc rigorem hodie cessare statuit GROENEWEGEN *ad cit. nouel.* quod modernorum clericorum sit diuersa conditio. Similis ratio est *militum*, quibus itidem in *l. 31. C. locat. cond.* interdicta est locatio prædiorum, quæ prohibitio tamen hodie cessat, obseruante HAHNIO *ad Wesenbec. tit. locati n. 2.* ob diuersum nostrorum militum statum. Quamuis vero adhuc hodie etiam expediat, clericos sacro potius officio, quam *conductionibus prædiorum* inuigilare, tam stricte tamen a negotiationibus, commerciisque haud arcentur, ut locatori omnis denegari debeat actio, præsertim cum ius canonicum in tales negotiatores poenam variam ecclesiasticam statuerit, dicente Dn. GRASS. *cit. differt. in f.* non vero locatoribus actionem denegauerit, prout IUSTI-

Quod hodie
tam stricte
non obserua-
tur.

Cum iura cleri-
ex ordin. ec-
cles. petenda;
Et iure canonico,
ubi locato-
ribus actio
non denega-
tur.
Sed conducto-
ribus tantum

NIANVS disposuit. Imo iura clericorum magis ex *iure canonico*, & *ordinat. ecclesiasticis*, quam *iure Iustiniano* in praxi colligimus, ut proinde eo minus ad *nou. 123. c. 6.* respiciendum esse videatur. In iure canonico autem *conductiones prædiorum* prohibentur clericis, sed non denegatur actio locatoribus ratione pensionum residuarum. Simplex prohibitio occurrit in *c. 1. 2. Distinct. 88. c. 3. C. XXI. qu. 3.* Ita quoque in *concil. Arelat. 11. c. 14.* non locatoribus, sed conductoribus clericis poena dictatur: *si quis clericus pecuniam dederit ad usuram, aut*

con-

ductores huiusmodi fundorum, si in plures annos contractum prorogauerint, locationi huic stare, & ni steterint, ad interesse locatoribus teneantur? quod vix ausim affirmare, cum locatori imputandum sit, quod clerico tam amplissimas possessiones locauerit o). Imo si locator omni culpa vacaret, utpote si clericus conductori, qui in octo annos prædium insignit

conductor aliena rei esse voluerit, aut turpis lucri gratia aliquod genus negotiationis exercuerit, depositus a clero a communionem habeatur alienus. Similiter in c. 6. ne cler. vel monach. secul. negot. se immisceant. simpliciter clerici prohibentur a laicis firmas habere h. e. sub annuo censu vel pensione prædia conducta habere, sed locatori ius suum iam quæsitum non denegatur. Durum enim admodum est, denegare locatoribus actionem ratione residuarum pensionum, cum clerici potissimum delinquant, quod prædia aliena contra canones conducant, ne dicam, non absolute hodie clericos negotiationibus honestis intercludi, obseruante LYNCKERO decis. 257. Conf. supra, cap. II. §. 21. lit. v. in not.

o) Non loquor de conductionibus prædiorum, quæ non adeo magnam curam exigunt, quale lucrum nec clericis inuidendum: neque enim talis res agraria cum statu clericali pugnat, multominus *negotiationem* inuoluit. Colunt hodie clerici fundos parochiales, qui loco salarii ipsis assignantur, & ita cultura agrorum non simpliciter abhorret a vita clericorum. Diuersa est ratio, si conducunt prædia amplissima magnorum reddituum, id quod non potest non eos ab officio, cui præfati sunt, auocare, & omnino etiam a clericis nostris alienum esse debet. Accedit hæc conductio propius quoque ad conductiones quæstuaras, clericis nostris prohibitas, adeoque, meo quidem iudicio, Consistorio integrum erit, talem contractum rescindere, etiam ex officio, vel si ipse conductor ad mentem redeat, eam a contractu absolueret, ut prohibitio iuris ecclesiastici eo plenior habere effectum, quod salus ecclesiæ, quæ suprema lex esse debet, postulat. Quod si locator eo ipso damnum aliquod sentiat, gratis illud ei deuorandum est, cum non debuisset talia prædia clerico locare. In contractibus enim obtinet regula, quod *qui cum aliquo contrahit, non debeat esse ignarus conditionis eius, cum quo contrahit.* l. 19. D. de

poena dictatur.

Clerici mediocres fundos conducere possunt.

Ab ampliori conductione vero absoluentur.

Nec locatori interesse præstat.

gne conduxerat, succedit, æquum tamen est, & rationi iuris p) ecclesiastici conforme, vt ab illa conductione liberetur.

4) An inuentario non confecto, vltra vires hereditatis teneantur?

§. XIII. Quidam (IV) hoc quoque priuilegium clericis debitoribus indulgent, quod si vel maxime hereditatem absque beneficio inuentarii adeant, non tamen vltra vires hereditatis teneantur, tum quod in lege generaliter disponente non comprehendantur clerici, eorumque bona q); tum quod expediat, vt clerici in omnibus beneficio exemptionis ac libertatis fruantur, & in dubio pro illa respondendum sit r). Verum quamuis immunitas clericis debitoribus nullo modo inuidenda, sed magis defendenda sit, nullibi tamen ab hac necessitate exempti sunt, nequidem ipsa ecclesia heres instituta s); præsertim

iureiur. & cum ita & locator & conductor in æquali culpa sint, culpa cum culpa compensari debet, vt locator interesse petere non possit, præsertim cum *iudiciali sententia* vterque a locatione absoluitur.

Clericus succedens conductioni stare non tenetur.

p) Etiam hic applicari potest vulgatum illud: *salus ecclesie superma lex esto*; quippe non leue ecclesia acciperet damnum, si heres clericus stare teneretur conductioni a defuncto contractæ. Accedit, quod lege ab hoc contractu absoluitur, qui quamuis in heredes transeat, tales tamen præsupponit, qui saluo statu suo ex legum permissione illos continuare possunt, quod de conductione magnorum prædiorum, v. c. præfecturarum, dici non potest.

§. XIII. q) Hoc late defendit GERMAN. *de sacror. immunit. lib. III. cap. 15. n. 100. (qq.*

r) Vti philosophatur ALEXANDER SPERELLVS *decis. for. eccles. 135. num. 122.*

Ecclesia an gaudeat priuilegio fisci?

s) Recte ita censent relati a TIRAQVELLO *de priuil. piar. caus. priu. 88.* & quamuis SPERELLVS *cit. l. num. 20.* contrarium inde defendat, quod ecclesia gaudeat priuilegio fisci; id tamen tantum *in quibusdam*, neutiquam vero *generaliter*, admitti potest, cum priuilegia de casu ad casum non sint extendenda, & nequidem ipse fiscus quoad beneficium inuentarii priuilegia peculiari gaudeat, vt vel ex *l. 2. Cod. Theod. de bon. vacant.* liquet, quæ in codice Iustin. nullibi abrogata est, & præterea fiscus in dubio iure priuatorum gaudet.

t)

tim cum clerici etiam iure communi in bonis patrimonialibus ligentur, nec ulterius eorum immunitas extendi debeat, quam quatenus hæc per legem eis est indulta & determinata t).

§. XIV. Vtlierius (V) non defunt, qui clericis debitori-
bus hanc tribuunt prærogatiuam, vt libri mercatorum, qui-
bus ex consuetudine vel constitutione prouinciali semiple-
na fides tribuitur u), non probent contra clericos, quod va-
riis argumentis defendit FRANCISCVS NIGER CYPRIACVS x).
Sed vel ex ipso iure canonico hæc sententia refelli potest y),

5) Num libri
mercatorum
contra illos se-
miplene pro-
bent?

Affirmatur.

&

t) Hanc sententiam ipse SPERELLVS l. cit. n. 21. recepit, ex hac ratio-
ne, quod clerici in hac causa non reperiantur specialiter priuilegiati; ve-
rum si rationes eius, quas *per tot. decisionem* pro immunitate clericorum
adducit, accurato ponderentur examine, vix est, vt in hac sententia sub-
sistere queat, quam tamen tot alii ab eo allegati defendunt, ni summam
velit contradictionem committere. Inter Protestantes hæc res eo mi-
nus dubia esse potest, quod *specificatio iurata* in plerisque locis surroge-
tur solenni inuentario, & inde sufficiat, si vel hanc edere queat. Vid. in-
fra cap. IV. §. 20. in not. num. 7.

Sperellus sibi
ipsi contra-
rius.

§. XIV. u) Quod late ostendit Dn. KLEIN. *dissert. de probat. semi-
plena, quæ fit per libros mercat.*

x) In *controuers. sunt* 140. cuius fundamenta hæc: (1) quod nulla sit
secularis potestatis iurisdictio in personas ecclesiasticas, adeoque illius
dispositio non valeat, quatenus clericos quoque stringere debeat: (2)
quod ita cogerentur iudices ecclesiastici iudicare secundum leges secu-
lares, quod non licet: quin potius (3) causæ clericorum decidi debeant
iure canonico, maxime in foro ecclesiastico; adeo vt nec consuetudo lo-
ci attendi debeat: cum (4) leges de effectu probationum disponentes,
tantum stringant subditos, quorum numero exempti sunt clerici: (5) quod
denique ALEXANDER vol. II. *conf.* 211. n. 5. & MASCARDVS *sub voce statuta.*
CAPRA. *concl.* 15. n. 61. & 66. alique hanc sententiam teneant.

Cur libris
mercatorum
nulla contra
clericos adhi-
benda fides?

y) Pontifex in cap. 9. X. de *fid. instrum. in f.* euidenter ostendit,
quod scripturis etiam fides aliqua conciliari possit, ex *consuetudine pa-*
tria, & quod illa etiam contra clericos valeat.

Scripturæ ex
consuetudine pa-
triant.

& præterea omnes eius rationes petunt, id quod erat quæstionis, & principium, quare ab ipsis Dd. ecclesiæ Romanæ non admittuntur z).

6) An exceptio non numeratæ pecuniæ illis perpetuo competat?

§. XV. Simili ex errore (VI) indulgent Dd. a) clericis debitoribus hanc prærogatiuam, vt exceptionem non numeratæ pecuniæ possint in perpetuum opponere b), si vel ma-

xime

Clerici quæ ciues legibus Principum tenentur.

z) Equidem de clericis Protestantium nullum superest dubium, quin legibus Principum teneantur, cum eorum sint subditi, & secundum leges eorum, quæ in clericorum personam quadrant, iudicari debeat: sed tamen, vt etiam CYRACO satisfiat, falsa eius supposita paucis examinanda sunt. Omnia illius argumenta huc præcipue redeunt, quod clerici in omnibus a potestate exempti sint seculari. Ast hæc merito negat PETRVS de MARCA lib. II. de Conc. S. & I. c. 7. vbi ita §. I. ratiocinatur: *aut de Titio mouetur quæstio sub ea ratione, quæ clericus est, aut sub ea, quæ inter ciues recensetur. Si de clericorum gradibus, ordinibus, muneribus &c. eas disceptationes legibus Principum non subiacere putat, & illustrat, quod secundum principia, quibus imbutus fuit, adstruere debuit. Enim vero, pergit §. 8. quia clerici non tantum quæ clericis, sed etiam quæ ciues sunt, spectantur in republica, legibus principum tenentur, quam sententiam etiam hodie saniores Catholici amplectuntur. Sane in debitis, vt laici, vt ciues, considerantur & ita cum reliquis ciuibz æquali iure frui debent. Add. supra cap. I. §. 9. & in not. lit. v)*

§. XV. a) Inter hos præcipuus est BLASIVS ALTIMARVS de nullit. sentent. part. 1. qu. 156. n. 7. sqq.

Ius Canonicum leges ciuiles præsupponit.

b) De eo casu, si clericus debitor coram iudice ecclesiastico conuenitur, minus dubitat ALTIMARVS, ex hac forsitan ratione, quod iudicia ecclesiastica non ligentur legibus secularibus. Et tamen ipsi Pontifices in suis decretalibus vbique prouocant ad ius commune, decisiones suas inde petunt, leges ciuiles allegant, controuersias glossatorum, quamuis infelici plerumque conatu, decidunt, & vt binis verbis dicam, ius Romanum ipso facto approbant, agnoscuntque: quod si verum est, vti omnino est, reliqua iudicia ecclesiastica inferiora, in cau-

sis

sis clericorum ciuilibus eodem iure vti tenentur. Ipse Pontifex in c. 8. X. de fid. instrum. notanter ait: *Autoritate presentium duximus statuendum, vt cum decretalis aliqua, de qua iudex merito dubitet, allegatur. si eadem IVRI COMMVNI sit consona, secundum eam non metuat iudicare, cum non tam ipsius, quam iuris communis autoritate procedere videatur. Verum si IVRI COMMVNI sit dissona, secundum ipsam non iudicet, sed superiorem consulat super ea.* Quin quod multis aliis locis Pontifex constituat, vt secundum legum vel canonum statuta negotia clericorum sint decidenda, c. 1. X. de nou. oper. nunciat. quia ecclesia legum secularium non respuat famulatum c. 28. de priuil. Cum ergo hæc exceptio iuris communis sit, non dubium est, quin etiam ipsi Pontificii eam contra clericos, nullibi exceptos, admittere teneantur. Illud tantummodo superest dubium, an iure canonico circa hanc exceptionem mutatum sit ius ciuile? quod affirmat Dn. ZOLL. tr. de except. non numer. pecun. th. 11. §. 1. hoc effectu, vt, si elapso biennio debitor contrarium ostendere queat, audiendus sit, quod etiam admittere videtur ALTIMARVS cit. l. n. 8. Fundamentum mutationis vnicum petunt ex c. fin. X. de præscript. quod nulla præscriptio sine bona fide procedat, quæ tamen in creditore clerico, hac exceptione vtente, deficere videtur, præsertim si debitor ostendere queat, sibi pecuniam non esse numeratam. Id quod si verum est, etiam inter Protestantes, & quibuscunque foris hoc obseruandum erit, quia iuxta c. f. cit. præscriptiones hodie ordinantur, quo ipso tamen clerici debitores nullo priuilegio amplius gaudent, quia eodem quoque iure vtentur laici debitores. Cardo controuersie vnice in eo consistit, vttrum decisio c. f. X. de præscription. etiam pertineat ad actiones personales, illas scil., quibus quis non rem alienam acquirere satagit, sed de suo tantum debet? quod plurimi affirmant, plurimi negant, quos cateruatim in aciem produxit Dn. MENKE diss. an requiratur bona fides in præscript. act. personal. th. 18. lit. a. Ego negantium opinioni subscribo, cum textus cit. euidenter loquatur de præscriptione, quæ possessione rerum innititur, cum quo etiam alii textus iuris canonici conueniunt, vt cap. 4. 17. 19. in f. X. de præscript. c. 1. eod. in 6. c. 15. & 16. C. XVI. qu. 3. In c. 2. de reg. iur. in 6. dicitur, possessor m. f. vlllo tempore non præscribit, quia possessor sciens, se rem alienam possidere, quam sibi retinere intendit, non potest non in peccato

Et ius ciuile etiam contra clericos vale
 An in exceptione non numeratae pecuniae ius ciuile mutatum?

Quod negatur.

xime per modum reconuentionis in foro seculari respondere cogantur c); & vt in genere possint opponere contra leges & statuta

Supereft vero
denunciatio
euangelica.

to hærere; quod secus est in creditore, qui ante interpellationem non est in mora soluendi, adeoque si debitor ipsum non interpellat, si non petit debitum, creditor in m. f. dici nequit, quod pluribus ostendunt Dn. MENCKE cit. l. Dn. COCCCI diff. de finib. b. f. in præscript. de iur. canon. sect. 2. aliique. Similis est ratio huius exceptionis, cui biennium præfinitum est, intra quod si debitor pecuniam non petit, iure suo cadit: reuera enim debitor hoc casu est instar *creditoris*, qui ab altero pecuniam, ex causa *mutui* promissam, secundum chirographum petere potest; alter autem, qui pecuniam soluere debet, nihil alieni possidet, sed *de suo* aliquid debet, de quo casu ius canonicum non disponit. De cetero, si praxin canonicam hodiernam intueor, hæc sententia, quam hætenus adstruxi, non adeo præiudicabit clerico debitori, qui si vel maxime ob præscriptionem hanc biennalem exceptione hac præcluditur, & soluere forsitan cogitur: facili tamen negotio pecuniam vel condicere, vel executionem impedire potest. Paratius est remedium *denunciationis Euangelicæ*, quod licet Protestantes agnoscere non possint, in foris tamen Catholicorum vsitatum est, nec deerunt rationes, quibus hoc modo fructu victoriæ suæ carere creditor cogatur, maxime quia cum *clerico debitore* ipsi res est, cuius iura vel patrimonium qui lædit, quasi sacrilegium committere dicitur, autore SPERELLO decis. n. 94. cum ipse dicatur *res spiritualis* & in sorte Dei electus, vt IDEM decis. 123. n. 9. cum LEVRENIO de for. benef. p. III. qu. 176. n. 2. censet, ex quibus patet, quod quæcunque demum sententia eligatur, clerici tamen debitores in foris Pontificiorum semper sint superiores.

Clerici ad materialia processus in foro ciuili obligantur.

c) De eo magis dubitatum fuit inter canonistas, cum animaduertent, clericos per modum reconuentionis ad forumulare tractos, non posse fori illius leges declinare. ALTIMARVS cit. l. rem acu tetigisse existimans, distinxit inter *ordinatoria litis* & *decisoria*, vel clarius inter *formalia processus*, & *materialia* seu *merita causæ*. Illis quidem subiectos esse clericos concessit, nec negare potuit, cum aperti iuris sit, quemlibet litigatorem se componere debere ad ordi-

statuta locorum d); adeo ut si per legem provincialem exceptio nullitatis breviori termino esset inclusa, illud clericis debitoribus non praeiudicaret, quin possint intra 30. annos hanc exce-

exce-

ordinem & fatalia processus, in eo foro, ubi lis agitur, visitata, quod etiam SPERELLVS *de for. eccles.* 10. n. 22. agnoscit. His vero solutos esse clericos arbitratur, & quidem *generaliter*, adeo ut nequidem ius commune iis applicari queat, quod tamen falsissimum esse, ex ipso iure canonico antea demonstratum fuit. Nec mutandam esse sententiam existimo, si *Etiam si illa* vel maxime constitutiones speciales Principum supponamus, cum etiam *per constitu-* his ligentur clerici, qua subditi & ciues, in causis secularibus, ut MARCA *tiones spe-* fatetur, & saniores Pontificii cum ipso, quod & GRATIANVS agnouisse videtur adducendo textus, qui huic sententiae fauent in *c. 41. 45. C. 11. qu. 1. c. 9. § 15. Dist. 63.* Iam suo tempore contra hanc exemptionem clericorum scripsit PETRVS de FERRARIIS, qui anno 1400. vixit, in *pract. papin. in form. libell. pro act. confess. §. plenam & omnimodam.* In tantum, aiens, excreuit appetitus iurisdictionum, quod nedum laici, sed & sacerdotes & clerici sint tali morbo a vitio penitus infecti: Vides enim, quod ipse Papa, qui deberet, tanquam verus vicarius vestigia sequi Iesu Christi, possidere & armata manu detinere nititur iurisdictionem in terris, ciuitatibus, & villis, & locis, quae sunt naturaliter & a mundi creatione & Christi ordinatione Imperii Romani. Imo ipse Papa in ipso Imperatore nititur superioritatem habere, quod ridiculum est dicere, atque abominabile audire. Loquor de constitutionibus provincialibus, quibus *Cum his cle-* etiam clerici in causis ciuilibus, tanquam subditi Principum, tam catholicorum, quam protestantium, subsunt. Alia forsitan est ratio statutorum *gentur?* *oppidanorum*, quae tantum stringunt ciues illius loci, non alios, ut ministros Principum, clericos &c. etiam inter Protestantes, quia non subsunt iurisdictioni statuentium, KLOCK. *de contrib. C. 12. n. 90.* ROSENTHAL. *de feud. c. 7. concl. 47. n. 4.* Adeoque potius secundum *ius provinciale* diiudicandi, veluti si statutum circa successionem deuiaret iure provinciali. Conf. Dn. LYNCKER. *de statut. ciuit. prouinc. §. 16. p. 46.*

d) ALTIMARVS *cit. l. n. p.* ex principio antea reprobato, quod tamen friuolum est.

K

e) Idem

Quod negatur, inprimis inter protestantes.

7) An sub ob-
stagio clerici
debitorum se
obligare que-
ant?

Altimarus
sibi contra-
dicit.

Consistoria
leges civiles
debent sequi.

Obstagii de-
finitio.

Quomodo
differat a da-
tione obsidis?
Origo obsta-
gii.

exceptionem adhuc opponere e). Quæ omnia tamen ex ante dictis facili negotio dilui possunt, nec de his inter protestantes vllum superest dubium f).

§. XVI. Forsan etiam (VII) in eo clericis debitoribus prærogatiua concedenda, vt quando se sub *obstagio* g) ad debitum soluendum obligarint, quale pactum adhuc hodie in Holsa-

e) Idem ALTIMARVS cit. l. n. 10. hanc conclusionem propugnat, sed parum cautus est dicendo, quod ita tollantur, quæ *iuris communis* sunt, quo ipso concedit, clericos subesse iuri communi, quod antea incaute in quæstione de *exceptione non numerata pecunia* negauerat.

f) Nam Consistoria nostra dependent a Principe, eius leges sequuntur, nec alia iura clericis in *causis civilibus* applicanda esse sciunt, quam quæ laicos stringunt. Vnde moto concursu clerici pari iure cum laicis fruuntur, quod praxis quotidiana docet. Add. supra c. II. §. 14.

§. XVI. g) Germanice vocatur das Einlager, estque nihil aliud, quam *pactum moribus introductum, quo debitor promittit, si ad tempus constitutum non soluat, de se in certo loco sistendo, & inde non recedendo, donec conuentioni satisfactum fuerit.* TABOR. de obstagio c. II. in f. Est itaque *pactum obstagii* instar obligationis, qua quis semetipsum obsidem constituit, notante CANGIO in glossar. voce *obstadium*, cum *obstadius* in antiquis monumentis *obsidem* denotet, vt nec diffiteretur SCHILTER. de iure obsidum, cap. XI. §. 2. Reperta est hæc ratio se obligandi *sub obstagio* temporibus imperii turbidis, quibus quilibet sibi manu ius dicebat, & liberi homines se obstringebant, vt vtar verbis SCHILTERI cit. loc. §. 3. non tantum pro se, sed & pro aliis, ad certum locum, & quidem in diuersorium publicum stato die se sistere, nec prius recedere, quam esset solutum, cui rei sua quedam solennia adiecta. Sed & hæc ritu magis militari, vel potius barbaro, vt necesse esset magnos fieri sumtus, & obstagiiati ad commensationes & continuas belluationes pacto obligarentur, & obstagiiati in obstagio decedentes sepultura tamdiu priuarentur, donec solutum. Formulas antiquas obstagiorum IDEM adducit cit. l. in not. n. 6. Aliam consimilem habet SCHATEN. lib. XI.

annal.

annal. Paderbornens. ad ann. 1230. vbi fideiussores ita cauerunt: Item Et formulæ.
prenotato Abbati XII. dedimus fideiussores subnotatos, qui fide data pro-
miserunt, quod si aliquis hominum nostrorum ipsum vel homines suos ad
summam 20. marcarum vel infra laferit, hoc commoniti infra 4. septi-
manas faciemus emendari, alioquin fideiussores nostri facta sibi communi-
tione Merseberg intrabunt, inde ante satisfactionem non exituri. Et
de ann. 1247. talem habet: quo si eadem compositio fuerit violata, nisi
hoc infra mensem emendetur; ipsi moniti infra mensem Susatum intra-
bunt, inde non recessuri, donec de violatione fuerit satisfactum. Anti-
quis adhuc exemplum occurrit apud MADERVM in antiquitt. Brunsvi-
cens. p. 125. vbi verba diplomatis hæc sunt: Hæc est forma conuentio-
nis inter Dom. Ottonem inuictiss. Imper. & Theodoricum Marchionem
Misenensem & Orientis. Prædictus Marchio Misnia fide data promisit
& iuravit, quod Domino Imperatori adsistet, & eum iuuabit, contra Pa-
pam Innocentium, contra Odagrium Regem Bohemia, & Hermannum
Landgrauium Thuringia, & generaliter contra omnem hominem viuen-
tem, & quod nunquam eum deseret. Vt autem hæc conuentio firmitus
obseruetur, pro eo & cum ipso & de sua voluntate & mandato, similiter
data fide promiserunt, iurauerunt nobiles & homines sui Geuerhardus
de Quernuorde Comes, Burchardus de Mannisfelt Comes, & alii nobiles
infeudati ac ministeriales XXIV, quod, si aliquo modo, quod absit, Mar-
chio Misnia, secundum quod promissum est, iuratum est, non obseruaret,
omnes intrabunt Brunsvik, & inde nunquam recedent sine Domini Im-
peratoris licentia & voluntate. Insuper ad maiorem securitatem præ-
dictæ conuentionis obseruandæ filios Ministerialium suorum tredecim
Marchio Misnia Domino Imperatori pro obsidibus dabit, scil. filium Ge-
uerhardi de Zigibecke &c. & paucis interiectis: Ex alia parte Dominus
Imperator Otto promisit fide data Theodor. Marchioni, quod sibi bonus
& propitius Dominus abhinc in antea erit, & quod ei adsistet contra
omnem hominem, & nunquam eum deseret &c. Et hoc pro eo & de eius
voluntate & mandato promiserunt data fide iurauerunt, frater eius Hen-
ricus Palatinus Comes Rheni & Dapifer, & alii VIII si forte, quod absit,
ex parte Imperatoris non obseruaretur conuenientia, omnes isti, qui iura-
uerunt, ciuitatem Misniam intrabunt, nec inde recedent sine licentia
Marchionis, excepto solo Dapifero, qui in hoc casu Goslariam intrabit,
inde nunquam recessurus, sine voluntate & licentia Marchionis. Actum

Diploma de
 anno 1212. ad
 ducitur.

Holsatia toleratur h), rigor eius contra hos sit suspendendus, & ita effectu careat, cum obstagia sint familia carceribus, a quibus clerici debitores sunt liberi i): adeo vt nequidem iis integrum

Alia formula.

apud Franckenfort. A. MCCXII. Formulam aliam ex actis Brunsvicensibus adducit TABOR cit. l. V. in f. Es soll auch dem creditori frey stehen, da er vermeynte seine Zahlung dadurch zu erzwingen, uns Bürgen in die Einleistung zu fordern, alsdenn wollen wir selbst schuldige Bürgen, so bald wir dessen angemahnet werden, uns darauf von Stund an ungesäumt nach der ersten Anmahnung, ohn einige Ausflucht und Behelf, ein jeder selbst Leibs mit zweyen reißigen Pferden, und einem reißigen Knechte alhier in der Stadt Minden, in eine öffentliche, und ehrliche, gemeine Herberge, dahin wir gefodert oder gewiesen werden, zur Leistung begeben und einstellen, leisten und halten, daselbst ein recht adeliches ehrliches Einlager, so lieb uns unsere adeliche Ehre, Glimpff und Leumuth ist, scheiden oder weichen da nicht aus, Tages oder Nachtes, es seyn denn die Gebrechen oder Mängel, darum wir zum Einlager kommen, zu vorhin durch genugsame und vollkommene Bezahlung, Hauptsumma und Zinsen ganz und gar abgethan. Add. FALCKNER. diff. de obstagio cap. VII.

Cur obstagium per Rec. Imp. sublatum?

h) Ipsam constitutionem Holsaticam explicat TABOR cit. l. c. 4. sqq. Alias tam per Rec. Imp. de anno 1577. quam per speciales constitutiones Imperii hoc ius sublatum esse, exploratum est, nec sine ratione, cum ius hoc manuale, turbidis temporibus natum, statui reip. non satis accommodatum sit, vt mirandum certe sit, fuisse, qui illud iuri communi non refragari existimauerint, quos refellit SCHILTER cit. l.

Obstagio affinis est obligatio ad carceres.

i) Obligationem sub obstagio respondere obligationi ad arrestum, vel carceres, plerique fatentur, cum obsidum ea sit conditio & ratio, vt eorum detentio corporalis in alium transferatur. Ita opinatur GAIL. l. 2. de pac. publ. c. 2. n. 7. & 11. FABER. in C. lib. 8. tit. 6. def. 7. CARPZ. p. 2. C. 21. def. 1. n. 7. TABOR. cit. l. c. 6. §. 8. STRAVCH. de obstagio, & affinibus iuribus cap. ult. Vltius procedit SCHILTER. cit. l. & quasi ius pignoris in obstagiatum transferri putat. Hoc evidens est, debitorem se sistere teneri in loco certo, vnde recedere nequeat, antequam soluerit, id quod a personali arresto parum differt. Inde ratio dubitan-

di

grum esse videatur ad eos se obligare k). Verum, quanquam ^{Affirmatur,} plures rationes suadent, tale priuilegium concedendum esse ^{vbi obstagia} clericis debitoribus l), crubescimus tamen merito sine expressa ^{adhuc in usu.} lege hanc immunitatem iis concedere, cum tamdiu regulæ infistendum sit, donec exceptio probetur, nec priuilegia fingenda, sed demonstranda. Accedit, quod nullibi clerici prohibeantur, *sub obstagio* se obligare, adeoque pactum hoc illos etiam stringere debeat. m.)

§. XVII.

di prægnans contra obstagia clericorum, quamuis maior inde redundet dubitatio, an se ad carceres obligare queant? de quo in *not. seq.*

k) Obligationem *ad carceres* plane non admittit BACHOV. *ad Treutl.* An illa ad-
vol. II. disp. 28. th. 4. lit. f. Eam vero defendit MYNSINGER *centur. VI.* mitti queat?
obs. 51. cuius sententiam quoque recepit B. STRYK. *de caut. contr. sect. II.*
c. 1. §. 39. neque enim vlla potest ostendi turpitudine moralis, quæ tali
pacto insit, quod vel ex obligatione cambiali liquet, quæ in effectu est
obligatio ad carceres, quod fusius ostendit COLER. *in process. executiu.*
P. 1. C. 6. n. 48. seqq. An autem clerici se obligare ad carceres queant,
vel inde dubium esse posset, quod tali obligatione iuri publico præiudi-
cium inferatur, quod non posset non perniciosum esse.

l) Nam (1) obstagia publico clericorum ministerio præiudicant, Consultum
quod interim omittere debent, quando se sistere tenentur: (2) famam est clericis
quodammodo sugillant; vel ad minimum scandalum insigne clericus de ^{obstagia pro-}
bitori n obstagio constitutus præbet, qui tamen debebat esse irreprehensi- ^{hibere.}
bilis: (3) cum in aliis immunitatem habeant, in primis consultum foret,
vt in eo, quod auctoritatem ministerii minuit, a sorte reliquorum debito-
rum essent exempti: vnde & (4) satis prudenter obligationis cambialis ri-
gor in Saxonia contra eos suspensus est. Aut ergo obstagia in totum
clericis essent interdicens, aut ad minimum omnis vigor quoad cleri-
cos illis adimendus.

m) Accedit, quod *cambialis obligatio* clericis extra Saxoniam non ^{Fundamen-}
fit remissa, quæ reuera obligationem ad carceres continet, & nisi me ^{tum obstagi-}
omnia fallunt, vel *obligatio sub obstagio*, vel simile quid occurrit in *c. 9. X.* orum in iure
de iurciur. vbi species hæc refertur: Abbas quidam creditori suo ex canonico.
monachis obsides quosdam dederat, qui de obseruanda conuentione

Amthori iu-
diciu de
obligatione
clericorum
ad obstagia.

iuramentum præstiterant, *ut si ipsi deficerent, alii monachi loco eorum in obstagio reuerterentur*, ut verba sunt ALEXANDRI III. ex quibus apparet, iam circa finem sec. XII. moris fuisse, obsides dare pro debito. Aliud exemplum occurrit in *c. ii. X. de arbitr.* unde liquet, in compromissis etiam obsides datos, ut arbitrium seruaretur. Quod si itaque obsides dare monachos creditoribus, hisque eos detinere, olim licuit, pactum obstagii non videtur absolute pugnare cum statu clericali. Illustrationis tantum gratia hoc argumentum adfero, cum etiam suo modo monachi sint & dicantur clerici, quamuis maior adhuc ratio dubitandi occurrat in clericis, curam animarum exercentibus. Interim ubi obstagia generaliter recepta, nec clericis interdicta sunt, a nexu hoc eos absoluerenequeo, id quod etiam testatur CHRISTOPH. HENRIC. AMTHOR. *in tract. iurid. de obstagio p. 87. 88.* cuius verba, quia quæstionem de obligatione clericorum ad obstagia solide enucleant, & ad praxin hodiernam in Holsatia faciunt, hic apponere lubet: *Facile, inquit, etiam de clericis nostris iudicium ferri potest, si quis ad obstagium eos cum effectu euocari posse fortasse dubitaret: id quod a nonnemine aliquando factum esse memini. Pro ratione afferebatur, quod animarum cura negotium sit longe grauissimum, cuius filum hoc modo abrumperet, res foret in conscientia vix excusabilis. Sed nescio, an satis recte se habeat conceptus, quo omnis animarum cura ad unicum aliquod indiuiduum adeo simpliciter restringitur: quin potius cauendum puto, ne religionis larua incaute hoc pacto perfidia accommodetur. Subdidi sunt clerici atque sacerdotes, uni imperanti, iisdem legibus, quibus & laici, ut vulgo vocantur, saltem apud nos Protestantes, subiecti: ad quos proinde mores atque constitutiones generales haud minus quam ad cæteros spectant, quamdiu a communi regula excepti non inuoniantur. Quid quod omnium turpissime in data fide deficeret, quem & doctrina & exemplo sinceritatem aliis inculcare decebat. Hinc & ipsum ius pontificium, quod tamen clero suo tantum non omnia indulget, in cap. 9. X. de iureiur. monachis & abbati cuidam Tremonensi obstagii promissi seruationem iniungit, interdicto illis ecclesie ingressu, usque dum creditoribus satisfecissent. Neque obiici potest, quod caput illud de eo tantum casu accipiendum sit, ubi quis ad obstagium accedente sacramenti religione se obligauerat; cum si abstrahas a somniis iuris canonici, iustum naturale doceat, iuramentum reuera non operari ultra id, quod iam antea in obligatione extiterat: & quod inde sequatur, conuentio-*

nem

§. XVII. Quæ cum ita sint, facile liquet, non posse alienationem rei fieri in clericum, sine præiudicio creditoris aliquo n); adeo, ut si dolo debitoris illa facta fuerit, iudicii mutandi gratia, eo nomine teneatur ad interesse actione in factum, de qua in *tit. de alienat. iud. mutand. causa* agitur.

In clericum
alienari ne-
quit.

§. XVIII.

nem per se validam subsistere etiam sine iuramento. His adde, quod sacerdote ad obstagium euocato, alia supersint media ecclesiæ, publicoque cœtui prospiciendi. Quid enim si sacerdoti cum diuturno morbo colluctandum esset? Quid si vacante ecclesiâ annuus, quem gratiæ vocant, viduis concedendus? Respondes, vicinorum templorum ministris iniungendum, ut statis diebus, ac necessitate exigente diuina officia administrent, conciones vero interea ministerii cuidam candidato committendas esse &c. Ergo eadem remedia circa obstagii casum adhibenda erunt, sumtibus ex salario euocati, quem solum culpæ hic arguere licet, collatis. Quamvis autem hæc omnia in thesi clara sint, fateor tamen, quod casum in hunc diem obuium nullum habuerim, ubi sacerdotem in obstagio positum sciam; licet in Holsatia nostra clerici pariter ac laici obstagialem clausulam contractibus quotidie adiciant, sine qua fidem vix semper essent inuenturi. Animadverti potius, magistratum de aliis remediis circumspicere, quibus sacerdotum creditoribus satisfaciat: quo & spectat bonorum annotatio salariique annuorum reddituum retentio; relicta sacerdoti, nonnisi tantilla eorum parte, ex qua vitam sustentare possit. Conf. BRUNNEM. I. E. lib. II. c. 15. §. 33. ibique STRYK. Quod institutum, cum & sacerdoti, & ecclesiæ, & creditoribus tolerabile sit, haud improbandum duco, modo posteriores in eo acquiescere velint. Add. RHEYER. dissert. de singulis quibusd. obstagii iuribus.

§. XVII. n) Non quidem ideo, quod clerici inter potentiores referantur ratione fori, uti putat BERLICH. 296. num. 30. cum forum nullam inferat potentiam, quamvis dignitas ecclesiastica & prælaturæ eam inferre possint, ut rectius censent TVSCHIVS in concl. 463. n. 14. & PHILIPPI ad decis. elect. Saxon. decis. 40. obs. 2. n. 32. sqq. sed potius, quod durior conditio aduersarii fieri possit propter forum, aliaque priuilegia, quibus clerici gaudent. Quamvis enim in rebus immobilibus forum non mutetur, cum clerici etiam in foro rei sitæ conveniri possint, mutatur tamen alienantis forum domicilii, quo etiam reales institui possunt.

Re in cleri-
cum alienata
creditori
præiudicatur.

§. XVIII.

Quid iuris si
debitor mo-
nachus fa-
ctus?

§. XVIII. Imo illud quoque in confesso est, debitoris ingressum in religionem non carere fraude & præiudicio creditorum, cum monachi ita *per indirectum* semet ipsos eximant ab executione iudicis secularis, & impediunt, ne contra eos secundum rigorem iuris procedi queat o).

Clerici bona
propria oppi-
gnorare pos-
sunt.

§. XIX. Restat, ut videamus, quousque debitores clerci bona sua obligare queant, & qua ratione executio contra eos fiat. Prius quod concernit, in confesso sane est, eos patrimonium proprium nexui hypothecæ subiicere posse, imo & illud quoque exploratum est, eosdem bona ecclesiastica, qua talia, nullo modo creditoribus obligare posse, utpote quæ non sunt sub eorum arbitrio, sed potius iis tantum ad usum concessa, & omnis alienatio interdicta. Diuersa tamen quæstio est, annon fructus beneficiorum suorum hypothecæ subiicere possint, ut ex eis creditoribus satisfieri queat? quod affirmandum esse arbitror p). Et licet canonistæ in diuersas hic abeant

Et fructus be-
nificiorum
suorum.

Debitor mo-
nasterium in-
grediens ab
ære alieno
non libera-
tur.

§. XVIII. o) Cespitant & disputant magnopere canonistæ, an debitor per ingressum religionis liberetur ære alieno? Quidam aiunt, quidam negant, quidam distinguunt, prout docet CYRIACVS *controu. for. 86. num. 35.* Hoc sane expeditum est, si bona sufficientia debitor habeat, unde solui creditoribus possit, eos non liberari ære alieno. His deficientibus, superest quæstio, an personaliter teneantur? quod ægre admittunt Doctores ecclesiæ Romanæ, cum seculo mortuus sit, & in eo statu collocatus monachus, ut creditoribus non amplius respondere teneatur. Ita vero pessimi quique debitores asylum nequitiae suæ in monasteriis inuenire possent. A quibusdam etiam hoc in dubium vocatur, an iudæus baptizatus liberetur ære alieno? quod vel inde affirmatum esse animaduerto, quod nouus homo fiat. Sed hæc ratio admodum ridicula est, cum spiritualis mutatio personæ non producat nouum hominem moraliter & ciuilitate consideratum, adeoque omnes obligationes merito subsistere debeant, quod plenius illustrat CYRIACVS *cit. controu. 86.*

Multo minus
iudæus ba-
ptizatus.

Clerici redi-
tus futuros

§. XIX. p) Equidem Panormitanus abbas NICOLAUS *de*
TVDE-

abeant sententias, ex iis tamen principiis id faciunt q), quæ nec hodie inter eos applausum inueniunt.

§. XX.

TVDESCHIS in *cap. peruenit 2. X. de fideiuss. num. 12.* existimat, clericum non posse obligare redditus futuros sui beneficii, nisi contraxerit pro utilitate ecclesiæ: illud tamen alii restringunt ad eum casum, ubi fructus sui beneficii ita obligauit, ut ipse postea egere debeat, quia, aiunt, *fructus beneficiorum debent deseruire ipsi clerico, ut habeat causam deseruiendi ecclesiæ in diuinis*, ut ait ADDITIONATOR in not. ad Panormitan. cit. c. Verum sicuti posterior sententia præsupponit casum, quo clerici ita sunt obærat, ut soluendo non sint, & ita an habeant beneficium competentia? in disceptationem veniat, quam hic intactam relinquo, *cap. sq. §. 6. sqq.* referuans; ita in eo casu, quo adhuc soluendo est, quo egere non debet, nullam video rationem, cur redditus suorum beneficiorum non possit oppignorare, cum eosdem possit consumere, alienare, eorumque dominus sit. Sicuti enim vasallo haud prohibitum est, fructus feudi, æque ut va- qui allodiales sunt, nexui hypothecæ subiicere, ut ut ipsum feudum oppignorare nequeat; ita eadem ratione clericis non interdictum erit fructus suorum beneficiorum obligare, ut ut fundum ipsum ecclesiasticum oppignorare nequeant. Accedit, quod secundum *c. 2. X. de fideiuss.* clerici debitores iubeantur de redditibus beneficiorum suorum exsoluere, & quod hoc non facto creditores in eos immitti queant. Atque ita recte existimauit KLOCK. tom. 1. *consil. 35. num. 232.* ubi ait: Also fönnen auch die fünf Herrn Canonici, und deren capitularen, da keine mehr dazumalen in residentia gewesen, nicht mehr als commoditatem, & facultatem percipiendi fructus præbendarum, & ecclesiasticorum beneficiorum, Zeit ihres Lebens, instar usufructuarius, quibus assimulantur, wohl verkauffen, versetzen, und darauf ein Stück Geldes zu ihrem Unterhalt erborgen.

q) De eo enim canonistæ magnopere disceptarunt, utrum clerici sint proprietarii fructuum & reddituum, ut libere de iis disponere possint? Argumenta & sententias disceptantium referunt ZIEGLERVS de *dote eccl. c. XI. §. 32.* SARPIVS dans son *traite des benefices art. 52.* NONIUS ACOSTA de *privil. cred. reg. 2. ampl. 4. r. 44.* DVA-

An de redditibus licite disponant?

RENVS

Creditores in
fructus im-
mitti possunt.

§. XX. Effectus huius oppignorationis est, ut creditores immitti r) possint in redditus horum fundorum, ut ex illis satisfactionem suam impetrent, quæ immissio tamen diutius non durat,

Cum bona
ecclesiastica
patrimoni-
um paupe-
rum dicantur.

Hodie tamen
id licebit.

Exceptis iuri-
bus stolæ.

Fructus feudi
oppignorari
queant.

RENVS de SS. eccles. minist. lib. II. c. 4. FRANCISCUS GALLVS de fructibus disp. 37. art. 1. n. 5. seqq. ALEXANDER SPERELLVS decis. for. eccles. 82. n. 5. seqq. FRANCISCUS SARMIENTO de reddit. eccles. p. II. c. 1. seqq. GRAN-ANIETTO in catena iurium ad c. 2. de testam. num. 2. seqq. Prolixum admodum foret argumenta eorum examinare velle, quare sufficere credidi, si venas huius controuersiae aperirem. Existimarunt patres, ecclesiastica bona esse *patrimonium pauperum*, & in horum subsidium primordialiter constituta, quorum sententias collegere THOMAS de vet. & nou. eccl. discipl. P. III. lib. 3. c. 26. seqq. & LAVNOIVS de cura ecclesiae pro miseris & pauperibus. Inde statuerunt, (1) illos tantum clericos ex penu ecclesiae esse sustentandos, quibus omnia alia bona propria non suppetunt c. 6. C. 1. qu. 2. (2) clericos redditus eorum non vltius suos facere posse, quam ad vitae necessitatem, adeoque liberam circa eos dispositionem non habere. Sed postquam bonorum ecclesiasticorum ratio immutata, & clericis titulo beneficii vel prae bendae assignata fuere, hae rationes dubitandi cessarunt, nec vllum praeceptum extat diuinum, quod proprietati horum fructuum resistat, & quod dispositionem de his fructibus adimat clericis, ut nec diffitetur NONIVS AGOSTA cit. l. n. 55. quod optime quoque vrget & plenius demonstrat SARPIVS cit. l. Conf. KLOCK. cit. l. n. 240. seqq. Hoc tamen restringendum esse arbitror ad redditus praediorum, seu praebendarum: Indecens enim & honestati clericorum haud conueniens foret oppignoratio reddituum, qui ex *nummo confessionario* aliisque *iuribus stolae* prouenirent, sicuti horum locatio merito reprobatur a BRUNNEM. lib. II. iur. eccl. cap. 15. n. 8.

§. XX. r) Id quod in feudis, quibus assimilantur quodammodo beneficia ecclesiastica, usu venire solet; quamuis autem nec substantia feudi oppignorari queat, fructus tamen, qui allodialium iure censentur, licite pignorantur, & in eos creditores immittuntur. KOHL. de seruit. feudal. P. I. n. 77. seqq. B. STRYK. de caut. contr. sect. II. c. 4. §. 13.

s) Hoc

durat, quam quatenus viuit ille, cui bona ecclesiæ per modum beneficii sunt assignata, vel quod consultius est, interim sequestrari possunt fructus s), vt creditoribus ex sequestro & iis satisfiat. Aut illi sequestrantur.

§. XXI. Quæ cum ita se habeant, clerico debitori non videtur interdictum, quo minus fundum ecclesiasticum creditori suo hoc pacto possidendum concedere possit, vt instar pignoris in compensationem debiti certo tempore possideret t); quia hoc pacto non tam ipse fundus ecclesiasticus pignoris nexui obligatus est, quam fructus eius. Fundus ecclesiasticus in compensationem debiti tradi potest.

§. XXII.

s) Hoc in similibus casibus admittit ius canonicum c. 2. X. de dol. & contumac. & præterea eo magis suadendum, cum ita præcaueatur, ne quid a creditoribus auaris in præiudicium ecclesiæ fiat, qui admodum suspecti sunt de dilapidatione bonorum, cum nihil magis intendunt, quam redditu quomodocunque corradere, & in suos vsus applicare. Creditores immisi de dilapidatione suspecti sunt.

§. XXI. t) Tale pactum fundatum est in l. 39. D. de pign. act. Cum clericus Clerico debitori autem talem conuentionem permissam esse, patet vel inde: tum quod fructus prædiorum ecclesiasticorum oppignorare possit, id quod non alium effectum habere potest, quam vt etiam eos percipere queat, si debitum non soluatur; tum etiam, quod locatio horum prædiorum ei non sit interdicta, quæ in effectu sub tali pacto latitare videtur; arg. l. 14. C. de usur. tum denique, quod usufructuario hoc quoque permissum sit per §. 1. in f. I. de usu & habit. prædia locare possit. Accedit hoc, quod vasallus etiam infcio domino creditori feudum in antichresin hanc concedere, vel fructus in solutum dare possit, de seruit. feud. P. 1. n. 70. & 77. præsertim cum nullum inde præiudicium domino contingat. Stryk. de Cautel. contr. sect. II. c. 4. §. 14. Et idem vasallo permissum sit. Ceterum sicuti extincto vasallo absque liberis, creditorum ius quoque statim expirat, cum resoluatur ius dantis; l. 31. D. de pignor. ita quoque mortuo clerico debitore statim huiusmodi fundi ecclesiastici in antichresin temporariam dati reuertuntur ad ecclesiam, & successori restituendi sunt. Quo effectum.

Executio con-
tra clericum
debitorem
quomodo
fiat?

§. XXII. Denique etiam illud inde liquet, si vel maxime nulla hypotheca creditori in redditus præbendæ assignata est, condemnato tamen clerico debitore executionem fieri posse in fructus & redditus beneficiorum v) ecclesiasticorum, vel etiam

Debita ex re-
ditibus sol-
uenda.

§. XXII. v) Per c. 2. X. de fideiuss. ibi: si vero ad vestram iussio-
nem non egerint, vos autoritate apostolica freti, de eorum redditibus præ-
scripta debita faciatis appellatione remota R. solui, & damna, quæ idem
R. propter hoc pertulerit, resarciri, aut procuratori eius prædictos redi-
tus assignetis, tamdiu sine molestia detinendos, donec ipsa damna resarci-
ta fuerint, & debita sine diminutione soluta. Quod in c. 3. X. eod. con-
firmatur, vbi pontifex in f. iubet delegato, vt redditus clerici debitoris
in debitorum solutione conuertat, quousque fuerit debitoribus satisfactum.

Quod alii
non nisi sub
distinctione
admittunt.

Conf. COLER. de process. execut. P. II. c. 3. num. 276. PANORMITANVS in
cap. 10. X. de testam. num. 27. addit: quod alioquin clerici non inuenirent, qui
sibi crederent, & sic essent quasi iudæi inter Christianos, cum tamen probant
omnes, quod sæpe opus est, ab illis mutuare. Barbare quidem, ast vere di-
ctum. Equidem ipse cit. l. distinguit, vtrum clericus debita contraxe-
rit pro sua sustentatione, vt se aleret, an vero pro alia necessitate, vt pro
reparandis ædibus propriis. Illo casu putat de fructibus beneficii satis-
faciendum esse creditoribus, non vero hoc, cum debeant fructus dispen-
sari ad eum vsum, ad quem fuerunt instituti, adeo vt si contrarium fiat,
talis dispensatio reuocetur. Sed hæc distinctio admodum friuola est,
& eo magis reprobanda, quod crediderit Abbas Panormitanus, clericos
libere disponere non posse de redditibus beneficiorum suorum, cuius
contrarium iam supra deductum est. Adhuc absurdior vero est re-
sponso eius ad cit. c. 2. X. de fideiuss. quo non disponi putat de rediti-
bus beneficii, sed patrimonii: cum tamen, si c. 3. X. eod. in f. consu-
lisset, expresse pontifex disponat, quod de fructibus beneficii credito-
ri satisfieri debeat. Nec obstat, quod in cit. cap. 2. simul delegatis
iniungatur, vt clericos debitores contumaces ab officio & beneficio sus-
pendere debeant; hoc enim, vt recte animaduertit GONZALEZ ad cit.
cap. 2. n. 5. intelligendum, postquam fideiussori satisfactum fuerit.
Accedit, quod in cit. c. 3. indistincte disponatur de redditibus benefi-
ci-

Quæ tamen
reprobatur.

Et ad obstan-
tem textum
respondetur.

iam in eorum salaria x).

§. XXIII. Superest, ut videamus de *clerico debitore defuncto*. An successor Habet vero hic vel successorem singularem, vel vniuersalem. Ille est *successor in officio*, qui regulariter non tenetur ad debita antecessoris sui soluenda, nisi sint contracta pro necessitate ecclesie y).

An successor clerici defuncti debita soluere tenetur?

§. XXIV.

cū in debitorum solutionem conuertendis, cum alioquin pontifex in decisione sua prius inquirere debuisset, in quem finem debitum tale fuisset contractum, cuius disquisitionem tamen plane omittit. Hoc tamen facilius admitti potest, executionem non tam facile in redditus ecclesiasticos esse faciendam, sed tunc potissimum, si alia bona deficient: cum regulariter executio in stipendia demum fiat in subsidium l. 4. C. de execut. rei iud. l. 40. D. de re iud. CARPZ. p. 1. C. 29. def. 32. BERLICH. P. 1. concl. 74. n. 33. beneficia autem clericis dentur in stipendium, & mercedem seruitii & laboris c. f. de rescript. in 6. Nec denique illi audiendi sunt, qui existimant, dictos textus loqui de speciali concessione pontificis, extra quam executio in fructus canonicales fieri nequeat: Pontifex enim reuera secundum principia iuris communis philosophatur, & qui hanc sententiam fouent, in illa peruersa hæresi hærent, clericos non esse dominos reddituum, quod tamen falsum esse, agnoscunt GRANNANIETTO ad cit. cap. 2. n. 6. & BARBOSA eod. n. 19.

Soluitur ex redditibus in casu deficientium bonorum.

x) Vid. MARTINI ad process. Saxon. tit. 29. §. 5. n. 34. cum generaliter executio etiam in salarium fieri possit CARPZ. cit. l. BERLICH. d. l. vnde etiam in subsidium arrestum salario imponi potest, quippe quod est executionis species. CARPZ. cit. l. in f.

Executio in salaria fieri potest.

§. XXIII. y) Potissimum hoc usu venire solet in clericis dignitate ecclesiastica instructis, quales sunt Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, Præpositi &c. qui cum iure quodam eminentiori bona ecclesiastica administrent, sæpe etiam pro eorum necessitate debita contrahere tenentur, a successore in officio soluenda, quia pro necessitate ecclesie facta sunt, quam iure successionis hic accipit. Huc respexit Pontifex ALEXANDER III. in c. 1. X. de solut. ubi ita: Sicut filius debita patris soluere tenetur, ita prelati sui prædecessoris pro

Successor debita necessaria exsoluere tenetur.

Ratio iuris canon. reuertitur.

Et alia suppe-
diatur.

Quæ debita
sunt necessaria.

Versio in rem
ecclesiæ pro-
bati debet.

ecclesiæ necessitate contracta. Decisio ipsa satis proba est, sed argumen-
tandi ratio improba, & non toleranda, quicquid canonistæ pro eius sal-
uatione corradant, & coaceruent. A successore vniuersali ad singula-
rem non valet consequentia, nec filius debita patris soluere tenetur, nisi
heres eius sit; at successor singularis in officio sacro non sit heres ante-
cessoris, ergo ex hoc fonte *ratio decidendi* desumi nequit, sed potius ex
eo, quod in ecclesiæ vtilitatem & necessitatem debitum contractum sit,
& sic ipsa ecclesia obligata esse censeatur. Huc pertinet, (1) si debitum
contractum est pro necessaria prælaturæ vel dioceseos defensione, vt si
in alimenta præfidiariorum militum expensæ factæ: KLOCK. *de contri-
but. cap. VIII. n. 64.* (2) si prælatus mutuam accepit pecuniam, pro sua,
suorumque necessaria sustentatione, quod ecclesia teneatur alere suum
prælatus REDOANVS *de reb. eccl. alien. qu. 4.* GOEDEN. *Consil. 36. n. 1.*
BARBOSA *ad cit. c. 1. n. 3.* Verum hoc cum grano salis accipiendum ar-
bitror, vt de eo tantum intelligi debeat casu, si prælatus forsan tempore
belli, aut alicuius necessitatis publicæ fructus beneficii sui non potuit
percipere, sed debita pro sua sustentatione contrahere coactus fuit:
sunt enim prælatis, clericisque assignati certi redditus, quibus contenti
esse debent; alioquin enim quilibet successor in officio teneretur solue-
re debita antecessoris, quæ vt plurimum pro commodiore sustentatione
facta sunt; imo daretur prælatis occasio, successorem admodum gra-
uandi, dum lautius viueret, ac pro ratione reddituum viuere debeat.
Ceterum quod SVRDVS *consil. 333. n. 33.* existimat sufficere, debita esse
contracta pro *utilitate ecclesiæ*, etiamsi non probetur, in rem ecclesiæ
versa esse, admodum dubium est, cum non possit dici debitum *pro neces-
sitate ecclesiæ* contractum, nisi de versione in vtilitatem Episcopatus aut
prælaturæ constet, nec credi debeat chirographo, in quo forsan hic
prætextus expressus est, cum successor singulari tali confessione præ-
iudicium nullum creari possit, quod facile fieri posset, vbi cuiuscun-
que confessioni statim credi deberet; proinde ante omnia talis versio
probanda est *c. 1. X. de depos.* GRATIANVS *discept. for. tom. 1. cap. 94.*
n. 46. Sunt homines ad vitia & mendacia proni, simulant, dissimulant
& quæuis audent, si egent & mutuam pecuniam appetunt. Quam fa-
cile ergo prælatus induci posset, vt confiteretur, se pecuniam pro neces-
sitate ecclesiæ suscepisse, quam in luxum & ingluuiem forsan insumsit.
Add. infra *cap. IV. §. ult. litt. zz.*

§. XXIV. Successores vniuersales ad debita soluenda adstrin- Incumbit id
successori vni-
uersali.
gi, extra dubium est, adeoque cum *salarium deferuitum & fru-
ctus promeriti* ad hereditatem spectent, debita clerici debitoris
exinde quoque sunt soluenda z), & arrestum iis imponi potest.

§. XXV. Grauior dubitatio est de *anni gratiae* rediti- An ex rediti-
bus anni gra-
tiae?
bus, an & quatenus ex eis debita defuncti clerici solui debeant?
Vbi animaduerto duplicem esse anni gratiae rationem; quan-
doque enim in *compensationem annorum carentiae*, vt vocant,
defuncti heredibus indulgetur: quandoque tantum liberis &
viduae iure plane speciali. Illo casu eo magis ex his reditibus
soluendum est alienum, quo magis hi anni gratiae, vt vo-
cantur, deferuitis accedunt a). Hoc casu vero si liberi & vi-
dua

§. XXIV. z) Ratio *anni deferuiti* variat maxime in *ecclesiis* seu Ratio anni de-
feruiti.
capitulis cathedralibus, de quo plenius & solide Dn. BOEHMER *in dissert.*
de anno deferuito. Sic in quibusdam capitulis receptum, vt si canoni-
cus post festum Margarethae, vel vigiliam S. Iacobi aut Mauricii mortuus
est, fructus integri anni heredibus debeantur, vnde quoque æs alienum
inde soluendum. STYPMANN. *de salar. cleric. c. XI. n. 34. sqq.* RAVCH-
BAR. *P. I. qu. 25. n. 22.* adeoque moto concursu super debitoris clerici bo-
nis, ad massam bonorum referri debeat. CARPZ. *lib. I. iurispr. consistor.*
def. 180. Et cum defectus inuentarii ecclesiastici ad æs alienum spectet,
inde quoque supplendum erit. CARPZ. *cit. l. def. 181.*

§. XXV. a) Tales consuetudines Capitulorum passim reperiri Annus gratiae
heredibus de-
betur.
experientia testatur. NICOLAVS GARZIAS *P. XI. de benef. c. II. n. 138.*
prouocat ad decisionem rotæ, ibique iudices censuisse ait: *fructus*
primi anni post obitum beneficiati deberi eius heredibus, præsupposita con-
suetudine, quod beneficiati primo anno non percipiant fructus beneficio-
rum, sed eorum solutio differatur post eorum obitum. Consuetudinem
hanc ideo introduciam esse dicunt, vt *provideri possit de his, quæ ad se-*
pulturam sunt necessaria, quam plerumque ob inopiam defuncti negligunt,
cum magno ordinis ecclesiastici dedecore. Quod si ergo canonicus per
biennium, quo residentiam incepit, carere fructibus tenetur, æquum
fane

Quod in gratiam defuncti prouisum.

Hic mos antiquissimus est.

Et ad soluendum æs alienum potissimum spectat.

fane est, ut etiam redditus biennales heredibus eius assignentur, in compensationem eorum annorum, quibus carere debuit. Vnde quoque in dubio omnes heredes ad horum annorum redditus admittendi, nec aliter quoque, quam si heredes defuncti facti fuerint. Hæc enim prouisio potissimum in gratiam defuncti facta est, tum, ut redditus, quibus in vita carere debuit, cum iis, qui post mortem soluuntur, compensentur; tum etiam ut debita eius inde soluantur. Imo, ni me omnia fallunt, inde primario consuetudo hæc in obseruantiam deducta videtur. Eo ipso enim, quo anni quidam in gratiam defuncti heredibus assignati sunt, simul quoque inualuit, ut successor eius in beneficio interim per illud tempus carere debuerit, cui hoc non adeo fraudi est, quippe qui post mortem suam eandem gratiam sperare potest. Et hunc morem antiquissimum esse, docet diploma apud SCHATEN. in *annal. Paderborn. Lib. IX. ad an. 1192.* ubi COELESTINVS Papa canonicis hoc ius confert: *videlicet, ut quilibet inter vos decedens frater a die decessionis suæ, usque ad annum stipendium suum habeat ad expendendum aliquid causæ pietatis, vel ad excipiendum se, si forte obligatus sit debitis.* Porro IDEM lib. XI. *annal. Paderborn. ad ann. 1292.* refert, OTTONEM Episcopum Paderbornensem constituisse, ut *annus gratiæ* ad persoluenda debita canonicis indulgeretur. IDEM *ad ann. 1295.* narrat, OTTONEM *annum gratiæ, fructuumque sacerdoti ad biennium ab obitu permisisse.* Similiter ex Chronico Herbipolensi refert WEHNER. in *pract. obseru. voce Gnaden-Jahr.* Bischoff Heinrich Episcopus Herbipolensis trigessimus hat mit seinem Dom-Capitul eine neue Satzung und Ordnung gemacht, daß hinfort einem jeden Chor-Herrn, es sey zum Dom auf dem Berge, oder zum neuen Münster, nach seinem Tode, die Befall und Einkommen seiner Pfründ, ein ganz Jahr nachfolgen solle, damit ob einer in seinem Leben Schulden gemacht, und die unbezahlt hinter ihm gelassen, daß die Gläubiger desto stattlicher bezahlet, und seinem Ehehalten, und Dienstgesinde der Lied-Lohn entrichtet werden möchte. Und ist dieselbe Ordnung angericht Anno 1163. und von derselben Zeit bis auf diese Stunde gehalten, auch soll folgend Jahr das Gnaden-Jahr genannt werden. Ex his, quæ de origine anni gratiæ dicta sunt, perspicuum est, redditus eius potissimum ad solutionem æris alieni impendendos esse, adeoque defuncti heredes eorum participes fieri non posse, si hereditatem defuncti repudiauerint. Non nego tamen esse quædam capitula, ubi tantum *vidua* debetur annus

dua non sunt defuncti heredes, æris alieni necessitas ex his re-
ditibus illis quoque non incumbit b).

§. XXVI.

nus gratiæ, non *iure hereditario*, sed *iure speciali*, sed illa sine dubio a pri-
mo more ex ignorantia eorum, quæ a maioribus constituta sunt, descen-
uerunt. Quod si *speciali pacto* viduæ prospectum est, ut illa ad annum
vel biennium redditus canonicales post mortem canonici percipiat, con-
clamatum est, alium huius anni gratiæ tunc esse finem, nec amplius sol-
uendis debitis defuncti inferuire, qualem casum suppeditat Ill. Dn. LYN-
CKER. *resp.* 42. vbi *num.* 19. hæc addit: Weniger, daß die Schulden sie
daran behindern mögen, sondern die Erben dafür Sorge zu tragen;
und die anni deferuiti denselben unterworfen sind, welche, wenn sie
schon samt der ganzen Erbschaft durch die Schuld absorbiret werden,
und nicht einmahl hinreichen solten, nichts destoweniger die Wittwe ih-
ren annum gratiæ nicht allein, wie die Erben die annos deferuitos, er-
hält, sondern auch denselben unangefochten zu genießten hat, und folglich
auch ihren Erben daran weder Abbruch, noch Hinderung verursachen
kan, wenn des defuncti Vermögen zur Tilgung dessen Schulden nicht
hinreichend ist. Addit, annum gratiæ deberi ex redditibus capituli, quod
sicuti ad soluendum æs alienum defuncti canonici non obligatur, ita si-
militer quoque viduam, cui annus gratiæ debetur, ad illud soluendum
non teneri. Admitti hoc potest, si subsistamus in ea specie, quam vir
Illustris præsupponit, vbi *speciali pacto* viduæ erat prospectum: alioquin
enim, licet annus gratiæ debeatur ex redditibus capituli, inde tamen non
sequitur, quod æs alienum ex his solui non debeat, prout ex dictis li-
quet.

Aliud est, vbi
vidua ex iure
speciali an-
num gratiæ
percipit.

Qui ex reditu-
bus capituli
debetur.

b) In ecclesiis parochialibus Protestantium eiusmodi annus gratiæ
receptus est in solatium viduæ & liberorum, adeoque ab eo, de quo
hactenus dictum est, prorsus differt. Hic enim in plerisque locis viduæ
liberisque defuncti, non vero quibuscunque heredibus debetur ex *iure*
speciali, seu *privilegio*, cuius consequens est, æs alienum de eo exsoluen-
dum non esse, aut pro ære alieno defuncti clerici sequestrandum vel ar-
restandum, CARPZOV. *l. i. iurispr. consistor. def.* 123. *sqq.* adeoque debe-
tur viduæ, etiamsi vel maxime repudiet portionem statutariam, & illa-

Quæ ratio an-
ni gratiæ apud
protestantes?

Ecclesia succe-
dens soluere
quoque tene-
tur.

§. XXVI. Denique quamvis alias ecclesia ad æs alie-
num defuncti clerici soluendum non teneatur, aliud tamen sine
dubio dicendum est, si ei succedit c).

Caput IV.

De clerico debitore, non soluendo existente.

§. I.

Transitio.

QUæ capite anteced. congesta, ita comparata sunt, ut
quidem etiam locum habere possint, si vel maxime
clericus debitor non sit soluendo; quia vero specia-
lia quædam d) iis Dd. solent indulgere eo in casu, si
non sunt soluendo, aut ubi concursus mouetur, conueniens es-
se duxi, hæc iura speciali capite nunc examinare.

§. II.

tum repetat. GARPZOV. cit. l. def. 242. FINCKELTHAVS de iur. patron.
c. VI. n. 94. Similiter liberis etiam competit, si vel maxime repudiaue-
rint hereditatem paternam, GARPZOV. cit. l. def. 225. quod vel inde con-
spicuum est, quia in multis locis viduæ annus gratiæ debetur, in quibus
tamen ex statuto ipsi nulla successio competit.

Clerico defun-
cto succedit
ecclesia.

§. XXVI. c) Hoc iure communi iam prouisum est, ut ecclesia, de-
functo clerico sine heredibus, succedat. l. 20. C. de Episc. & cler. CARPZ.
lib. III. iurispr. consistor. def. 9. Equidem alias fiscus in bona vacantia
succedit; sed quia ecclesia speciem separatam cuiusdam reipublicæ præ-
se fert, quam nec penitus deposuit inter Protestantes, fiscum suum quo-
que habet, & ita non fiscus secularis, sed ecclesiasticus succedit. Quo-
cunque vero nomine hanc acquisitionem vocemus, titulus tamen, quo
ecclesia hæc bona acquirit, est *uniuersalis*, & ita ad soluendum æs alie-
num obligatur.

Clerici digni-
tate peculiari
gaudent.

C. IV. §. I. d) Idque ex dignitate singulari, qua clerici gaudent,
quæ etiam merito iis debetur. Plura alia in honorem ministerii sunt
intro-

§. II. Quando itaque episcopi aut prælati grauissimo aris alieni onere premuntur, hanc a pontifice impetrare solent gratiam, ut *fructus beneficiorum vacantium*, quæ de iure aliis conferre possunt, ad annum vel ultra sibi *reseruare* queant e), cuius praxeos monumenta antiqua passim extant f).

Prælatorum
obælatorum
recursus ad
pontificem.

§. III.

introducenda, quæ singulis non competunt. Adeo hanc clericorum prærogatiuam extulit INNOCENTIUS III. in c. 6. de maior. & obed. ut asserat, quod illis omnis terra caput inclinet, & assurgere debeat, adeoque merito prospiciendum, ne, si ad incitas redigantur, in vituperium ministerii defectum in rebus temporalibus patiantur, ut ait rursus Pontifex in c. 9. X. de renunc. De paupertate cleri inferioris grauitur conqueritur HIERONYMUS in c. 23. §. 5. D. 93. ostenditque, quod hæc in despectum ministerii cedat. Mendicat, inquit, infelix clericus in plateis & ciuili operi mancipatus publicam a quolibet deposcit alimoniam. Et quidem EX EO despiciatur cunctis sacerdotale officium, dum misericordia desolatus iuste putatur ad hanc ignominiam deuenisse. Inde omnino æquum est, ut in casu inopiæ extremæ iis quomodocunque succurratur. Cum enim iis noua priuilegia concedere non liceat, & quæstiones consilii a iuris consideratione probe secerni debeant, potissimum examinandum hoc cap. est, in quantum de iure iis concessum sit.

§. II. e) Huius beneficii fit mentio in c. 32. X. de V. S. quod HONORIVS III. seculo XIII. Tullenfi Episcopo concesserat, quod quidam nimis restringere conabantur; inde pontifex ita: *Tua nos fraternitas intimaui, quod cum tibi pro releuatione oneris debitorum duxerimus indulgendum, ut fructus beneficiorum, quæ interim in diæcesi tua vacare contigerit, tibi liceat biennio retinere, quidam Apostolicæ gratiæ priuilegium &c.* Similiter BONIFACIVS VIII. eius mentionem facit in c. 10. de rescript. in 6. quo ostendit, quod specialiter fructus certo vsui destinati eo priuilegio non contineantur. Si propter tua debita soluenda, ait, *fructus beneficiorum primi anni, quæ in tua vacabunt diæcesi, tibi usque ad quinquennium de speciali gratia concedimus &c.*

Quando fructus beneficiorum debitorum dari ceperint?

f) Exemplum illustre habet BROWERVS lib. XVI. annal. Treuirens. ad an. 1243. ubi INNOCENTIUS IV. ARNOLDO Archiepiscopo Treuirensi eam gratiam indulsit, his verbis: *Promerente tua deuotionis*

Exempla concessorum reditu.

Qui illis reditus ex beneficiis vacantibus concedere potest.

Solent hi ad certum tantum tempus perimitti.

Papa reditus vacantes sibi ipsi reservat.

§. III. Quod ius eo magis libere Pontifex olim exercuit, quod liberam beneficiorum collationem sibi vindicauisset g), & consequenter, sicuti ipsemet de beneficiis pro lubitu disponebat, sibi non raro aliquod tempus referuabat h); ita

promittitudine, qua & fidei puritate constantis te singularem nouimus inter deuotos Romanæ ecclesiæ reputari, dignum fore prouidimus, ut te speciali prærogatiua fauoris & gratia prosequentes, petitionibus tuis, quantum cum Deo possumus, fauorabiliter annuimus, simul ex parte tua fuit coram nobis propositum, cum mensæ tuæ reditus propter guerrarum discrimina sint adeo diminuti, ut sufficere nequeant ad sustinenda onera, quæ incumbunt pro defensione tuæ ecclesiæ, ac etiam ecclesiasticæ libertatis: nos deuotionis tuæ precibus benignum impertientes assensum, autoritate præsentium tibi indulgemus, ut beneficia ecclesiastica, quæ electionis tuæ tempore obtinebas, illis duntaxat exceptis, quæ mandato nostro aliis sunt collata, retinere libere valeas, usque ad nostræ beneplacitum voluntatis. Alias pontifex ad certum tempus restringere solet hanc gratiam, ARNOLDO autem illimitatam concessit, quod singulare est. Anno 1246. teste MATTHÆO PARISIENSI in histor. Anglic. p. 606. Cantuariensi similis gratia, sed ad septennium restricta, concessa est, ut ipse, ita inquit MATTHÆVS, per septennium, & non ultra omnium beneficiorum ecclesiasticorum, quæ deinceps in ciuitate, diocesi & prouincia Cantuariensi vacabunt, prouentus, usque ad decem millia marcarum summam referuare possit. Causa illius in dicto diplomate traditur, quod ecclesia Cantuariensis adeo grandi fuerit debitorum onere prægrauata, quod vix posset ab ipsis absque sedis Apostolicæ prouidentia liberari. Prætextus, an vera fuerit causa? incertum est: Ipse PARISIENSIS fucum fecisse pontificem credit, cum non constiterit ecclesiam Cantuariensem alieno aere nimis grauata fuisse. Ipse HENRICVS III. ægre hoc tulit, &, O quam multiformes, exclamauit, sunt laquei venantium, ad subiectorum simplicitatem decipiendam!

§. III. g) De hac vid. CONRING. de constit. Episcop. per German. §. 49. sqq. & §. 76.

h) CLEMENS V. anno 1305. sibi ipsi per biennium omnes prouentus de primo vacantibus in Anglia appropriauit, referente THO-

ita quoque hanc facultatem, *reditus primi anni* ex vacantibus beneficiis percipiendi, ad certum tempus episcopis conferre poterat.

§. IV. Equidem Pontifici per *concordata nationis Germanicæ* libera dispositio circa beneficia ecclesiastica per Germaniam adempta est i), adeoque ei integrum non esse videtur, fructus primi anni pro necessitatibus ecclesiæ Romanæ sibi reseruare k). Verum quin episcopis aliisque per Germaniam constitutis prælatis tales reservationes in casu *inopiæ gravissimæ* concedere possit, nullus dubito, quia tali concessione concordatis nullum fit præiudicium, sed libera collatio episcopis relinquitur, & tantummodo fructus primi anni pro solvendis

Etiam in Germania, non obstantibus concordatis.

MASSINO P. III. de vet. & nou. eccl. discipl. lib. II. c. 58. §. 4. non alia ex ratione, quam quod viderit, Episcopos per Angliam sub prætextu æris alieni, & necessitatum suarum talia appetere. Eundem morem imitatus est IOANNES XXII. simulque in c. II. extrau. comm. de præbend. declaravit, quomodo talis reservatio intelligi debeat, quam ad certum tempus fecit pro *necessitatibus ecclesiæ Romanæ*. Hæ reservationes aliquid simile cum *annatis* habuere, sed cum illis non sunt confundendæ, quia alium fontem, modum, finemque habent, quod obiter noto.

§. IV. i) Vid. CONRING. d. I. §. 84.

k) Equidem in *concordatis nationis Germanicæ* quidam casus iuxta c. 13. extrau. comm. de præbend. Pontifici reservati sunt, in quibus pontifex disponere, & beneficia reservata conferre potest. Similiter collatio beneficiorum *suo modo* pontifici reservata est, quæ in mensibus papalibus scil. vacant; sed huiusmodi reservatio tantummodo *collationem & prouisionem* respicit, minime vero illam *extraordinariam reservationem fructuum primi anni* pro necessitatibus ecclesiæ Romanæ. Constat enim, concordata hæc facta fuisse vnice in hunc finem, vt pontifici libera prouisio, quam sibi contra praxin antiquam vindicauerat, restringeretur, & præterea determinaretur, quantum lucri ex beneficiis nouiter collatis percipere debeat, quorsum vnice pertinent *annate*, præter

Quid pontifici post concordata liceat?

Idem principi-
bus protestan-
tibus licet.

uendis debitis episcopis referuantur l), quamuis variis ex ra-
tionibus hæ reservationes in effectum deduci non possint m).
Ceterum etiam principibus protestantibus has reservationes
pro publicis necessitatibus grauissimis concedendas esse, cre-
derem n).

§. V.

quas nihil sibi iuris in beneficia Germanica vindicare potest. Iam au-
tem cum illis has *extraordinarias* reservationes nihil commune habere
antea dixi. Quamuis vero pontifex non raro contra hæ concordata
quædam attentauerit, Germani tamen se firmissimum in iis habere Palla-
dium semper existimarunt, & Cæsares in capitulationibus suis fidem de-
derunt, promiseruntque, se eo allaboraturos esse, vt illis firmissime stare-
tur. Vid. *capitul. IOSEPHI art. XVIII. & CAROLI VI. art. XIV.*

Ius conferendi
liberum illi
ademtum.

l) Quippe pontifici tantum ius libere conferendi beneficia adem-
tum, & quidem in fauorem ordinariorum collatorum, qui per Germa-
niam constituti sunt, in quorum præiudicium hæc detorqueri non
debent.

Capitula re-
seruationes
impedire va-
lent.

m) Constringuntur episcopi per capitulationes in capitulis Ger-
maniæ, quibus vt plurimum huiusmodi reservationibus obuiam itur.
Quod si tamen cum *consensu capituli* hanc gratiam a pontifice in casu
grauissimæ inopiæ impetrassent, ea facilius vti possent.

Quo titulo
Protestantes
sibi redditus
eccles. appli-
cent.

n) Quod ex *concordatis nationis Germanicæ* contra pontificem ad-
ductum est, principibus protestantibus non obstat, quippe qui iis non li-
gantur. Non hic prouoco ad titulum iuris episcopalis aut papalis,
quem principibus nostris communis protestantium Dd. schola tribuit,
quia meliori, quam hoc fucato titulo iura sacra exercent. vid. *supra c. II. §. 10.*
Sufficit titulus *superioritatis territorialis*, cui *ius circa sacra* ad-
hæret, & sicuti vi huius illis integrum est, bona ecclesiastica secularizare,
& redditus inde redactos in *necessitates publicas* in casu *summa reipublicæ*
inopiæ conuertere, in quantum instrumenti pacis dispositio huic non re-
sistit; ita multo magis reservatio fructuum *primi*, vel *plurium annorum*
ex prædiis ecclesiasticis illis integra erit, cum etiam ecclesiæ in casu *publi-
cæ calamitatis* reipublicæ calamitatibus succurrere debeant. Conf.
KLOCK. de contribut. c. XII. n. 212. seqq. Vid. *supra cap. I. §. 4. p. 10.*

§. V.

§. V. Ceterum clericis in genere in iure canonico o) An clericis be-
beneficium generale concessum esse aiunt, vi cuius, si non ha-
bent, unde creditoribus satisfaciant, nec capi, aut in carcerem
duci, aut excommunicari, aliterue molestari debeant; vt tamen
cautionem idoneam præstent de soluendo debito, si ad pin-
guiore fortunam deuenierint.

§. VI. Hoc beneficium, de quo GREGORIUS IX. in cap. 3. Quidam illud
X. de solut. disposuisse creditur, reuera est ipsum Eridos in-
ter eruditos. Quidam enim, & quidem fere plerique existi-
mant, in eo clericis datum esse beneficium competentiae p), vi
cuius

§. V. o) Beneficium hoc, de quo tantopere canonistæ gloriantur, C. 3. X. de so-
extare volunt in c. 3. X. de solut. De cuius mente vt eo euidentius con-
stet, verba pontificis referre lubet. Odoardus clericus proposuit, quod
cum P. clericus, D. laicus, & quidam alii ipsum coram officiali Archidiaconi
Remens. super quibusdam debitis conuenissent, idem in eum recognoscentem
huiusmodi debita, sed propter rerum inopiam soluere non valentem, excom-
municationis sententiam promulgauit. Et infra: Mandamus, quatenus
si constiterit, quod predictus O. in totum vel pro parte non possit soluere de-
bita supra dicta, sententiam ipsam sine difficultate qualibet relaxetis, rece-
pta prius ab eo idonea cautione, vt si ad pinguiorem fortunam deuenierit, de-
bita predicta persoluat. In hoc textu se scil. inuenisse existimant, unde
clericis obærat is ingens solatium adferri possit, adeoque prolixis com-
mentariis eum exornant GONZALEZ, BARBOSA, GRAN-ANIETTO, FAGNA-
NVS, aliique, vt veteranos non tangam. Plerique sine iudicio alios exscri-
bunt, & confidenter plura supponunt, quæ in hoc textu non reperiuntur.

§. VI. p) Hoc ex cit. textu colligunt, GONZALEZ, BARBOSA, ce-
terique interpretes, quos BARBOSA & GRAN-ANIETTO allegarunt. Spe-
ciatim vero se hoc priuilegium in cit. textu deprehendisse credunt NICO-
LAUS de GRASSIS de effectibus clericatus effect. VII. COVARRVVIAS lib. II.
variar. resolut. c. 1. aliique plures, quos magno numero allegant canoni-
stæ, qui tamen probationem ex ipso textu non depromunt, sed aliunde
eam arcessunt. Forſan in eam ideo seceſſerunt opinionem, quod pon-
tifex

neficium com-
petentiae con-
cessum?

affirmant.

cuius

lut. inferitur.

Qui in hoc
cap. commen-
tati fuerint.

Vnde affir-
mantes sen-
tentiae suæ ra-
tiones petant.

cuius si ad inopiam redacti sunt, necessaria iis relinquenda sunt alimenta, & duntaxat in tantum, in quantum facere possunt, executio facienda est.

Alii textum
de cessione in-
telligunt.

§. VII. Alii negant, beneficium competentiae in adducto textu clericis esse concessum, sed illum tantummodo de *beneficio cessionis bonorum* q) intelligi debere, hoc effectu, ut clerici nulla, nec excommunicationis, nec carceris molestia affici debeant, id quod ex subiecta clausula de cautione praestanda concludunt.

Alii vero nihil
inibi clericis
concessum
credunt.

§. VIII. Alii denique, nihil solidi ex hoc textu concludi posse, omnesque eorum conatus esse irritos iudicant, qui vel beneficium *cessionis* vel *competentiae* ex eo elicere conantur r), quod

pontifex rescribat, clericum non soluendo existentem excommunicari non posse, sed tantum adstringendum esse, ut cautionem idoneam praestet de soluendis debitis, si ad pinguiorem fortunam peruenerit. Nullo modo itaque eum molestandum esse crediderunt; alioquin enim, si pontifex ODOARDVM noluisset *beneficio competentiae* frui, sine dubio mandasset, ut iuxta c. 2. X. de fideiuss. executio in redditus beneficii fieret.

Sententia
Glossae.

§. VII. q) Hanc sententiam GLOSSA ad cit. text. amplexa est, creditque, clericum ODOARDVM paratum fuisse cedere bonis, sed ab Archidiacono ad illud beneficium non fuisse admissum, quam sententiam nouissime approbavit B. STRYK. in not. ad ius eccl. Brunnem. lib. II. c. 15. §. 33. Equidem GONZALEZ. ad cit. text. num. 6. hanc improbat interpretationem, ex ea ratione, quod non tantum cessionis mentio in textu non fiat, sed etiam, quod, si GREGORIUS intendisset, clericum bonis cedere debere, etiam decreuisset, ante relaxationem excommunicationis ipsum ODOARDVM etiam prius bonis cedere debere. Sed non inepte dici posset, textum cum omnibus circumstantiis non referri, plura esse truncata; adeoque rationem latere, quare ODOARDVM Archidiaconus ad beneficium hoc admittere noluerit, nec necesse fuisse, ut adderet, ante relaxationem ipsum cedere debere, quippe ad cessionem paratus fuit, nec de eo dubium aliquod superesse poterat.

Lauterbachii
interpretatio.

§. VIII. r) Ita opinatur LAUTERBACH. diss. de benef. competent.

quod neutrius beneficii pontifex mentionem iniiciat, sed aliunde satis mens pontificis in *cit. textu* colligi queat.

§. IX. Et, si dicendum, quod res est, facilius erit, oleum ex pumice extorquere, quam vllum clericis priuilegium ex hoc textu tribuere. Nihil iuris singularis in eo clericis assignatur. Quod pro debito in casu inopiæ excommunicari nequeant, iuris communis est, & in laicis quoque obtinet s). De cetero minime in textu dicitur, quod clerici pro debito non possint capi,

Quod quoque
verius est.

Explicatur
textus.

tent. §. 33. aitque: Quæ fuerit mens Pontificis ad certum casum rescribentis, ex ipsis d. cap. verbis perspicue satis cognoscitur. Nimirum clericum nec ob confessa debita excommunicari posse, & excommunicationis sententiam illo casu, de quo rescribit Pontifex, a iudice latam, præstita cautione de solutione, si ad pinguiorem peruenerit fortunam, facienda, statim esse rescindendam. Quod autem voluerit clericis certum priuilegium concedere ac determinare, in quantum clerici conueniri aut condemnari possint, de illo ne syllaba quidem ibidem inuenitur.

§. IX. s) Hoc clarissime liquet ex c. 5. X. de usur. vbi Pontifex generaliter ita censuit: *Illi autem, qui non habent in facultatibus, unde usuræ valeant restituere, non debent vlla pœna mulctari, cum eos nota paupertatis euidenter excuset.* In eo ergo peccauerat Archidiaconus Rhemenfis, quod ODOARDVM, soluendo non existentem, excommunicauerat, adeoque sententia non valebat. Nec inde, quod Pontifex asserit, *si constiterit &c.* arguendum est, inopiam debitoris clerici nondum probatam fuisse; rescribit enim Pontifex ODOARDO supplicanti, & iuxta ipsius narrata conditionate respondet, quemadmodum omnia rescripta sub hac clausula: *si preces veritate nitantur*, intelligi debent. Illi vero prorsus a veritate aberrant, qui ideo nullam fuisse excommunicationem putant, quod ab Archidiacono esset decreta, vtpote cui regulariter *ius excommunicandi* denegatum est; nam ipse contextus ostendit, Pontificem, hac de causa excommunicationem relaxandam esse, haud indicasse, sed potius aliunde fundamentum decidendi petiisse. Et quin etiam Archidiaconi per immemoriam præscriptionem *ius excommunicandi* acquirere possint, inter plura alia, quæ GONZALEZ ad *cit. cap.* adducit, etiam liquet

Ob deficientes facultates nemo excommunicatur.

An Archidiacono excommunicare liceat?

capi, aut alia molestia adfici t). Et si vel maxime id ipsum pontifex supposuisset, nihil aliud, quam commune beneficium ODOARDO applicuisset, *cessionis*, scilicet *bonorum* quod rursus laicis quoque deberetur. Multo minus *beneficii competentiae* vllomodo mentio fit, cuius certe pontifex in praesenti casu haud oblitus fuisset, si clericis illud indulgere voluisset. Quin potius etiam tunc, si pro parte soluere haud possit, excommunicationem relaxandam esse censet, simulque innuit, eum ad soluendum adigendum esse, si pro parte soluere queat u). Nec quod sub cautione idonea dimittendus sit, vllum beneficium habet, quin magis grauat debitorem clericum, cum alioquin nequi-

ex diplomate notabili apud SCHATEN. in *annal. Paderborn. lib. XI. ad annum 1263.* quo Archidiaconis quoque haec facultas corroborata est. Præterea quoque illis haud assentiendum, qui volunt, *excommunicationem* in dicto casu valorem habuisse, ideo quod Pontifex præceperit, relaxandam esse, quod fieri haud potuisset, nisi excommunicatio vinculum habuisset. Notum enim est, sæpius in iure canonico illa *relaxari* dici, quæ vires non habent & nulla sunt, prout in materia de iureiurando huius prædicati abusus quoque occurrit.

Ab excommunicatione ad incarcerationem non valet consequentia.

Non fuit Papæ intentio clericis beneficii competentiae tribuere.

t) Et tamen hoc ex textu eruit GRAN-ANIETTO *ad cit. c. 3. n. 1.* ideo: *quicumque ob debita non debet excommunicari, ille quoque nec incarcerari potest.* Verum consequentiæ ratio laborat. Nec laici, qui soluendo non existunt, excommunicari possunt, & tamen nemo negabit, eosdem capi & incarcerari posse, si priuilegio *cessionis bonorum* uti nequeant. Deinde *excommunicatio* in eiusmodi debitore omni caret effectu, non incarceration, qua merito coercentur, qui sua culpa bonis labuntur.

u) Nunquam a Pontifice omittitur occasio, qua clericis noua indulgere potest priuilegia, sed nec hic, nec alibi *beneficii competentiae* mentionem facit. Sane in *C. 2. & 3. X. de fideiuss.* rursus occasionem habuisset, illud eis tribuendi, si voluisset. Simpliciter vero disposuit, quod redditus beneficiorum in solutionem debitorum conuertendi, non autem, quod tantum contra eos facienda sit executio, in quantum facere possint; quod addi debuisset, si ea fuisset mens Pontificis.

Recta

nequidem hi, qui bonis cesserunt, ad cautionem adstringantur; sed tantum hi, qui vel rescriptum moratorium impetrauerunt

Recta ratio & bonæ interpretationis regulæ suadent, ut *regula* tamdiu sit standum, donec probetur *exceptio*, quam legislator expresse addere debet, cum non præsumatur. Et tamen GONZALEZ *ad cap. 2. X. de fideiuss. num. 10.* ita Pontificem ex præconcepta opinione intelligendum esse contendit. *Nec obstat*, ait, *primum argumentum difficultatis*, quia non negamus, cum capiantur fructus beneficii ex causa iudicati, prius congruam portionem clerico esse assignandam, ita ut ultra quam facere possit, non condemnatur. Sed hoc non est interpretari textus iuris, sed vim eis facere. Prouocat quidem *ad c. 3. X. de solut.* verum id ipsum est, de quo litigatur, an in hoc textu singulare ius clericis datum sit? Cur enim Pontifex duos hic casus supposuisset; (1) quando in totum, (2) quando pro parte debitum solui non possit, si beneficium competentia eis indulgere voluisset? Si *in totum* debitum solui nequit, nihil habet, quod ei ad necessaria vitæ alimenta relinqui possit: neque enim omnes clerici statim præbendati sunt, plures ordinantur ad titulum patrimonii, quod tamen variis casibus ita atteri, & extenuari potest, ut debita ipsum patrimonium superent; ita ut apud Pontificios facile casus existere possit, quo *in totum* debitum solui nequeat. Si pro parte solui nequit, necessario præsupponi debet, eorum patrimonium *pro parte* solutioni debitorum sufficere, adeoque Pontificem indigitare, ut *pro parte* etiam solutio debiti fiat. Dicis forsan, intentio Pontificis fuit, ut etiam eo casu ad soluenda debita clericus cogi nequeat, si tantum pro parte exsoluere non possit, ut bona potius retineat, vnde vivere queat. Verum si id intendisset Papa, clarius absque dubio locutus fuisset, imo nec illud cupere potuit, cum contingere valeat, ut qui *pro parte* soluere nequit, plus retineat, quam beneficium competentia requirit. Fac clericum in bonis habere decem millia thalerorum, & debere ultra duodecim millia, sane pro parte soluere potest; Verum si hic ab omni solutione debiti esset immunis præstandus, plus retineret, quam beneficium competentia desiderat, & locupletaretur cum insigni creditorum detrimento, qualis interpretatio, æquitati plane aduersa, admitti nequit.

uerunt x), vel illi, qui beneficio competentiae utebantur, quamuis ab his nulla cautio fideiussoria, sed nuda promissio desiderabatur y).

Affirmanti-
um ceteræ
rationes.

§. X. Ne vero hoc solo textu uti videantur, ad alias etiam iuris rationes sententiae huius propugnatores confugiunt. Aiunt x), milites coelestis militiae æquiparari terrestribus a): & quemadmodum militibus beneficium competen-
tia

Vnde ius ca-
non. decisio-
nem suam
hauserit?

x) Per l. 4. de precib. Imper. offer. ubi Imp. ita: *uniuersa rescripta, quæ in debitorum causis super præstandis dilationibus promulgantur, non aliter valeant, nisi fideiussio idonea super debiti solutione præbeatur.* Si quid diuinare valeo, puto, Pontificem ex hoc textu suam decisionem formasse, præsertim cum etiam idoneam cautionem desideret, ita ut non sufficiat nuda promissio, ut ipse GONZALEZ num. 2. obseruat.

Quæ cautio
in c. 3. X. de
solut. exigat-
ur?

y) De marito, qui non est soluendo, hoc traditur in l. vn. §. 7. C. de R. V. A. his verbis: *cautione videlicet ab eo exponenda, quod si ad meliorem fortunam peruenerit, etiam quod minus persoluit, hoc restituere procuret.* Sub cautione autem non intelligi satisfactionem, patet tum ex l. 3. C. de verb. & rer. signif. tum etiam speciatim in materia de beneficio competentiae ex l. 63. §. 4. pro soc. ex qua liquet, nudam promissionem sufficere. Quæ cum ita sint, apertum est, Pontificem ad hanc cautionem, quæ beneficium competentiae desiderat, respicere haud potuisse, quin potius quoad beneficium cessionis, quod ODOARDO denegare noluit, singulare quid constituisse, quod alias de iure civili non erat necessarium, sed ab illis tantum præstandum, qui rescriptum moratorium impetrauerunt.

Clerici mili-
tes coelestis
militiae.

§. X. 2) GLOSSA ad l. 6. pr. D. de re iudic. hoc argumento utitur, quam ut idolum, plerique adorarunt. Ait: *Quid in militia coelestis militibus? Respondetur, idem multo magis, cum per eos summi Numinis veniam speremus.* Inde cateruatim quoque in hanc sententiam iuerunt canonistæ, & hoc argumentum ad illustrandum c. 3. X. de solut. adhibuere. Vid. GRAN ANIETTO ad c. cit. 3. §. 2. FAGNANYS ad cit. text. n. 19. VVIESTNER. instit. iur. canon. ad cit. tit. n. 21. sqq. HENRIC. CANISIUS in comm. ad cit. c. 3. n. 1. GONZALEZ ad cit. text. n. 14.

a) Vid. c. 19. C. 23. qu. 8. C. 1. X. de cleric. egrot.

§. XI.

tia tribuitur, ne deserant militiam; ita multo magis hoc privilegium coelestibus militibus competere debere, ne a diuinis ministeriis se abstineant, & in ordinis opprobrium teneantur mendicare.

§. XI. Sed hoc argumentum insigni laborat vitio. Qui-
cumque in vno vel altero comparantur, non plane iidem sunt
censendi, nec iisdem debent *ubique* gaudere iuribus. Præterea
beneficium competentiae est ius singulare, quod interpretatio-
nem extensivam non admittit, nec ad alias extendi potest per-
sonas, quam quibus leges id indulgere b). Suadent hæ ratio-
nes, æquum esse, ut clerici hoc iure fruantur, minime vero
probant, illis tale ius datum fuisse.

§. XII. Interim, quod ratio iuris efficere non potuit, id
usus constituit, propagavit, corroboravit, cuius magna in am-
biguis quæstionibus decidendis est auctoritas c). Postquam
enim fere ad vnum omnes interpretes in *c. 3. X. de solut. cleri-*
cis beneficium competentiae indultum esse existimarunt,
hæc opinio tam altas in praxi egit radices, ut etiam in foris
protestantium recepta, & usu frequentiore approbata sit d);
ita

§. XI. b) Optime ENENCKEL. *de priuil. lib. II. c. 4. n. 42.* hac de ar-
gumentandi ratione ratiocinatur, & illorum, inquit, *audaciam nun-*
quam ego excusauero, qui saepe non ita magna ratione moti, priuilegia
omnia, etiam quæ considerate & determinate maxime circumscripserunt
Principes, ex vno genere in aliud diuersum transferunt: & quo loco ipsi
Principes, difficiliore se plerumque exhibere solent, hi adeo sunt faciles &
benigni, ut paucis versibus & pagellis res maximi ponderis & momenti præ-
stare posse præsumant. Tales sunt v. c. qui militum priuilegia ad clericos,
ad scholares, aduocatos & c. transferre solent. Equidem militibus mul-
ta Imperatores, & magna priuilegia dederunt: sed & sua clericis, sua ad-
uocatis, sua scholaribus dederunt.

§. XII. c) *l. 37. l. 38. D. de LL. FRANZKIVS in comment. ad D. tit. de*
LL. n. 10.

d) Hanc obseruationem illustrat CARZOV. *P. I. C. 32. def. 18. in f.*

ita vt non possim non hanc quoque sententiam amplecti, non quidem *ratione iuris scripti* conuictus, sed *interpretatione vsuali* inductus, cui aequitas assistit e).

Quæ ad hoc
requirantur.
Primum re-
quisitum.

§. XIII. Præsupposita ergo hac praxi, requisita, vt huic beneficio locus esse possit, specialius consideremus. Requiritur (I) clericos in ordinibus sacris constitutos f): Nec enim clerici minorum ordinum, aut qui tantum primam tonsuram acceperunt, eodem fauore digni sunt, multo minus in eos quadrat ratio æquitatis, antea adducta g), ne dicam priuilegia stri-
cte

LAVTERB. *de benef. compet.* §. 32. in f. MEVIUS *in discuss. leuam. inop. debit. c. IV. sect. 7. n. 35.* GAIL. *I. obs. 117. n. 9.* B. STRYK. *in not. ad ius eccl. BRUNNEM. lib. II. c. 15. in f. MULLER. in not. ad. STRVV. Ex. 44. §. 20. lit. N. in f.*

Æquitas be-
neficii com-
petentiæ
clericorum.

e) Cederet alias inopia clericorum debitorum, & rigor creditorum in præiudicium ecclesiæ, cui nimirum propter inopiam amplius deservire non possent: quin quod alia incommoda inde metuenda essent, vnde ex redditibus ecclesiasticis communiter egentibus clericis certum quid in sustentationem assignare solent, quod vocant, *die competenz sehen und geben*, quæ vero supersunt, creditoribus in solutionem assignantur.

Non pertinet
hoc benefici-
um ad cleri-
cos minorum
ordinum

§. XIII. f) Ita recte censet COVARRUVIAS *lib. II. var. resol. c. 1. num. 9.* additque: *Non aliter decretalis hæc (scil. c. 3. X. de solut.) in foro admittenda est, ob multitudinem eorum, qui temere sine aliquo delectu, vt vitiis & criminibus liberius vacent, primis & minoribus ordinibus solent, maxima profecto prælatorum incuria, insigniri.* Certe indigni sunt hoc beneficio, qui clericorum titulo superbiunt, non tamen sacris inseruiunt.

n quibus
cessat ratio
æquitatis ad-
ducta.

g) Ecclesia fane nullum inde sentit incommodum, si hi in solidum condemnantur, nec ordini clericali vllum dedecus infligitur, si vel maxime hoc beneficio non gaudent. Gaudent quidem priuilegio *fori*, quod ad ampliandam iurisdictionem ecclesiasticam inualuit, sed inde non necesse est, vt omnium clericorum iuribus fruantur, maxime cum ostendi nequeat, hoc beneficium omnibus clericis sine delectu datum fuisse.

sic esse interpretanda, maxime quæ sola vsuali interpretatione constant. Vnde nec hodie inter protestantes ad *edituos, custodes, aut organicos* illud extendi potest. Quod vero capitulares & canonici apud pontificios eodem gaudeant, nullam habet dubitandi rationem, maiorem vero apud protestantes, apud quos, si officia spectas, fere non sunt clerici. Ast cum adhuc per instrumentum pacis dignitate ecclesiastica cum episcopis præfulgeant, priuilegia quoque alias canonicis competentia iis denegari nequeunt h): cum etiam adhuc hodie aliis immunitatibus fruuntur.

§. XIV.

fuisse, quod sola interpretatio vsualis ex rationibus adductis firmavit, quare ad hos clericos, de quibus loquimur, applicari haud potest. Opponit quidem FAGNANVS generalitatem textus *in c. 3. cit.* sed sciendum est, (1) in eo contineri casum specialem, nec constare, qualis clericus fuerit: (2) adhuc nondum esse euictum, illum de beneficio *competentia* intelligi debere: quin potius (3) ex solo vsu forensi eo gaudent, qui illis non æque communis est, saltem hætenus probari non potuit: Accedit (4) quod ex dispositione concilii Tridentini *sess. XXIII. de refor. c. 6.* nequidem omnes clerici minorum ordinum beneficium fori habeant, sed illi demum, qui vel beneficium ecclesiasticum habent, alicui ecclesiæ ex mandato episcopi inseruiunt, aut in aliqua schola vel vniuersitate de licentia episcopi, quasi in via ad maiores ordines suscipiendos versantur: reliqui manent sub foro seculari, & nullatenus gaudent priuilegiis clericalibus. CANISIUS *ad c. 3. cit. n. 5.* Forſan ergo clerici minorum ordinum, iuxta concilium Tridentinum qualificati, hoc beneficio gaudebunt? Ego vero nec hoc dixerim: ideo enim vsus clericis illud dedit, quia militiam cœlestem agere videntur: At vero illam haud exercent *otiosi clerici*, vel ipso CANISIO obseruante, si vel maxime beneficium teneant, vel in aliqua schola versentur, nam & hi adhuc *otiosi* sunt respectu ministerii sacri. Ceteri, qui ex mandato episcopi ecclesiæ alicui inseruiunt, non quidem otiosi sunt, sed tamen *ministeria* eorundem *vulgaria* non sine graui abusu *militia cœlestis* dici queunt.

h) Forſan etiam his opponi poſſe cenſes, quod nullam militiam cœlestem agant. Verum hæc omnino iis demandata est, vnde etiam resistentia

Canonici milites cœlestes sunt.

Secundum.

§. XIV. *Probanda (II) est inopia, ob quam soluere nequeunt.* Quamuis vero varios eam demonstrandi modos adferri soleant i), simplicissimus tamen modus est, si clericus debitor a Consistorio iubeatur patrimonii sui edere specificationem iurata k); ut quantitate eius perpensa iudex determinare queat, quid clerico debitori pro eius dignitate relinqui debeat.

Tertium.

§. XV. *Inquirendum (III) in causam inopiæ.* Indigni enim hoc beneficio reputandi, qui luxuriose viuendo substantiam suam dissiparunt, & fraude sua l) inopes facti sunt, cum delinquentibus iura non succurrant. Leuiori tamen culpæ condonandum erit.

Quartum.

§. XVI. Ratio quoque (IV) *ipsorum debitorum* habenda. Quippe ratio iuris non patitur, ut (i) clericis, si in negotiis aliis illicitis deliquerint m), succurratur, qui potius carceri mancipandi

dentia ab illis exigitur; quod vero hæc ut plurimum otiosa sit, & omnia per vicarios expediantur, ad *abusus*, non vsum iuris legitimi spectat.

Vnde inopia colligatur?

§. XIV. i) In eo conueniunt, quod summarie docenda sit paupertas, quam ex eo colligunt, si visus sit clericus debitor mendicare. ALOYS. RICCIUS *in prax. resol.* 245. n. 2. vel ex pluribus aliis coniecturis, de quibus plenissime agit MASCARDVS *de probat. concl.* 1154.

Requiritur specificatio iurata.

k) Nam etiam hanc edere iubetur, qui bonis cedere vult MEVIVS *de specif. iurat. C. IV. §. 28.* nec dispar ratio quoad hoc beneficium allegari potest.

Dolus & luxuria benef. comp. excludunt.

§. XV. l) Plerique *dolum* desiderant, ut FAGNANVS *cit. l. n. 44.* sed ab hoc parum absunt, qui luxuriose viuunt l. 8. D. *pro emptore*, maxime clerici, quorum vita alios mores omnino postulat, ut merito clericorum priuilegiis priuentur, qui vita sua pessimos quosque superant. Ita optime censent BARBOSA *ad cit. c. n. 22.* & NICOLAUS *de GRASSIS de effect. clericatus effect. VII. §. 32. sqq.*

Ut & delictum.

§. XVI. m) Obiter hoc tantum addidi, cum alias de huiusmodi debitoribus me in hac disputatione non agere, supra modo monuerim. Vid. *cap. I. §. ult. & cap. III. §. 2.* Illustrari hoc poterit ex c. 1. X. *depos.* ubi quæstio est de clerico depositario, qui depositum inique

cipandi sunt: (2) Imo etiam illis, qui negotiantur n).

§. XVII. Tandem quoque (V) videndum, an etiam ^{Quintum} huic beneficio, quod ex c. 3. X. de solut. sibi competere putant, renunciauerint o)? Equidem plures p) dubitarunt, vtrum etiam huic beneficio renunciari possit ad effectum, vt ob debita

iniquie occultauerat, animo furandi & intercipiendi, quo intuitu etiam fur ibidem dicitur. Hinc beneficium nullum indulgendum erat; quin potius iubet Pontifex, eum, si necesse sit, *vinculis alligari*. Vltterius clerici calumniatores, & qui friuole lites protrahunt, in expensas condemnantur, quas si soluere nequeunt, aliter puniuntur, quia hæc condemnatio in expensas genus poenæ est. C. 5. X. de dol. & contum. Nec porro parcendum est illis, qui in fraudem creditorum bona sua alienarunt, sed recte incarcerantur. De GRASSIS cit. l. n. 36.

n) Nam nec hi fori priuilegio gaudent, sed tales clerici mercato- Idem in cler- res iure communi ceterorum mercatorum vtuntur, si ex contractu mer- cis mercatori- caturam concernente conueniantur, vt nec diffitetur de GRASSIS cit. eff. bus.

VII. num. 63. sqq. Conf. supra cap. II. §. 21. lit. v. in not.

§. XVII. o) In antiquis chirographis frequentissime hæc clausula Renunciatio beneficii cap. Odoardus. occurrit: Ich renunciere auch hierbey allen Rechts Wohlthaten, ins besondere dem c. Odoardus: adeo vt chirographis, nomine ecclesiæ & monasteriorum conscriptis, inferi soleat, quia ipsi clerici sub ecclesia & monasteriis intelliguntur.

p) Imo plerique negatiuam tuentur; qui vero in castra affirmantium eunt, pauci sunt, quia boni. Illam plures Vulgus negantium sequuntur de non admit- GRASSIS cit. l. n. 28. GONZALEZ ad c. Odoardus 3. X. de solut. n. 17. WIEST- tunt. NER ad tit. X. de solut. num. 29. BARBOSA ibid. num. 24. FAGNANVS ibid. n. 74. Inter hos WIESTNER, FAGNANVS, alique nequidem iuratam renunciationem admittunt, quia priuilegium hoc non singulis, sed toti ordini datum, cui nec per iuramentum renunciari potest. Eodem argumentandi genere ipse vtitur Pontifex in c. 12. X. de for. compet. supponitque, tale iuramentum esse contra leges. Alias ineptias addit FAGNANVS cit. l. quibus probare conatur, eiusmodi iuramentum contra bonos mores esse, quia, ait, carceris squalor contra æquitatem naturalem est, & ex hoc sequitur inhumanitas & crudelitas; liberi hominis caro & corium non possunt esse in obligatione.

bita incarcerationi queat clericus, quoniam condemnatio in solidum sit contra reuerentiam, his personis debitam, & tali renunciatione toti ordini, cui priuilegium hoc datum, præiudicetur q). Quidam tamen r) hoc restringunt ad renunciationem simplicem, *iurata* excipientes, ne alias in periurium inciderent, adeoque ante obtentam absolutionem permanere in carceribus debeant.

An beneficio
competentiæ
& cessionis
possit renun-
ciari?

§. XVIII. Verum interpretes in hac quæstione omnia turbant & miscent. Omnes ad vnum defendunt, in eo textu, de quo hætenus actum, agi non de *cessionis*, sed pinguiori beneficio, *competentiæ* scilicet. Attamen, si omnium rationes conferantur, potissimum illuc redeunt: An clericus possit renunciare beneficio cessionis? Quod tamen nolunt esse in quæstione, dum generatim quærunt, an renunciari possit beneficio *cap. ODOARDVS*? Distincte potius procedendum & inquirendum: (1) An possint renunciare beneficio competentia? quod affirmandum) censeo. (2) An beneficio cessionis? quod itidem arbi-

An relaxatio
renunciationis
peti possit?

q) Conf. supra *cap. III. §. X. lit. i)*

r) Ita sentit CAROLVS de GRASSIS *cit. l.* sed meo iudicio ludit. Ait enim, *renunciationem validam esse, posse tamen eundem petere relaxationem, nec hanc esse denegandam.* Certe non satis sibi constat: si enim obligatur ex tali renunciatione iurata, obligatur quoque, ne semet, inuito creditore, ab ea liberet, quod tamen facit petendo relaxationem. Reuera non obligatur, cuius in potestate est, ut non sit obligatus, quia absolutio talis ei non debet denegari, ut expresse addit. O barbaram philosophiam!

Effectus re-
nunciationis.

§. XVIII. s) Neque dum hoc affirmo, statim assero, clericos carceri esse mancipandos, quem effectum renunctio huius priuilegii minime habet; sed eum tantummodo, ne alimenta necessaria excipere, verum omnibus potius bonis spoliari, vel, ut lenius dicam, priuari queant. Interim autem hoc ipso non statim amittit beneficium cessionis, quia, cum omnis renunctio sit stricti iuris, extendi nequit, & consequenter per renunctationem, amisso beneficio competentia, non simul amissum cense-

arbitror, cum nulla obftet ratio, quo minus se ad carceres obligare queant, prout obligatio obftagii & cambialis liquide docet t).

§. XIX. Hoc facile concefferim, renunciationem talem debere effe expreffam: neque enim illa inducitur ex solo *iuramento*, quod debito a clericis adiectum eft, cum etiam hoc intelli-

Renunciatio
non colligitur
ex iuramento.

cenfetur beneficium commune, quod etiam laicis indultum eft, *ceffionis* nimirum. Equidem vrgent, tendere talem renunciationem in præiudicium *status clericalis*, quod ita in iftius opprobrium mendicare, aut alias fordide viuere clerici teneantur, vt philosophatur WIESTNER *cit. l. n. 29*. Nefcio tamen, an vnus, alteriusue inopia toti ordini opprobrium adferat. Senatorius ordo & confiliariorum eft fatis honeftus, imo ampliffimus: Ponamus, competere senatoribus & confiliariis hoc beneficium, quod nonnulli docent; an ergo ei renunciare poffunt? Facilius hoc indulgebunt, & quidem recte, cum vnus, alteriusue senatoris, confiliarii, aut Doctoris inopia tali ordini nullum præiudicium inferat. Militibus fane renunciatio hæc cum effectu iuris non denegatur, *arg. l. penult. C. de pact.* & cum alias iura militum clericis adoptent, cur hanc potestatem illis denegabunt? Forfan ideo, quod tantum in *fauorabilibus* milites fint, non in odiofis. Sed hanc refponfionem solidior non fert iurisprudencia. Enimuero non probo duritiem creditorum, fi renunciationi huic rigide infiftant; qui potius omnibus modis inducendi funt, ne iure suo vtantur: Interim fi ad misericordiam, cui leges non funt scriptæ, flecti nequeant, fententia fecundum pacta conuenta omnino ferenda erit.

t) Non defuere, qui exiftimarunt, ceffionis beneficio nullo modo renunciari poffe, quos fatis modo refellit B.STRYK. *in cautel. contr. feft. II. c. 7. §. 39*. Interim quod fpeciatiim miniftros ecclefie concernit, diftinguo inter *iudicis* & *Principis* officium. Ille fecundum pacta & conuenta iudicat, & quia nemo cogitur, vti beneficio ceffionis, ideo eum, qui declarauit, fe nolle vti hoc beneficio, condemnet ad carceres. Princeps autem, qui pacta fubditorum etiam temperare potest, fi inde ecclefie adferri incommodum videt, huius renunciationis effectum fufpendere non impeditur, cum omnia iura fubditorum fubordinata fint faluti publicæ, ad quam primario princeps refpicere debet.

Beneficio ceffionis quousque renunciari queat?

telligatur sub clausula, rebus sic stantibus u), & proinde falsa & erronea sit doctrina, iuramentum habere effectum *renunciationis* omnium beneficiorum x).

Quando beneficium competentiae cesset?

§. XXI. Referuntur praeterea adhuc plures casus y), in quibus hoc beneficium clericis debitoribus interpretes denegant, dum simul docent, quam strictis hoc cancellis inclusum sit.

§. XXI.

§. XIX. u) Hoc satis innuit Pontifex in *cap. 25. X. de iureiur.* & recte adstruit CAROLVS DE GRASSIS *cit. l. n. 20.*

Iurans non renunciat.

x) Plenissimus hac in doctrina est SERAPHINVS DE SERAPHINO *de priuil. iuram.* & additionator eius BENCKENDORFF; sed, quod negari nequit, vterque plenissime & sapissime errat. Speciatim *priuil. 56.* putant, iuramento, quod debito annexum est, tolli beneficium competentiae, quod habeat vim specialis consensu & renunciationis, quæ ratio tamen id petit, quod est in principio. Qui iurat, non renunciat, & qui privilegiis cessionis & competentiae utitur, minime intendit, solutionem prorsus declinare, sed eam tantum tamdiu suspendere, donec ad meliorem fortunam peruenerit.

Nouem referuntur casus.

§. XX. y) Refert BARBOSA ad *cap. 3. X. de solut.* nouendecim casus, in quibus partim beneficium *cessionis*, partim *competentiae* cessat, quæ duo ubique confundit. Nonnullos iam in antecedentibus modo adduxi; reliquos ergo hic examinabo. Excludit itaque hoc beneficium (1) in debitore *pensionis*, quam ex *beneficio* alii debet. Equidem GRATIANVS *cap. 222. num. 53.* in diuersam abit sententiam, sed sine ratione, quia pensiones afficiunt ipsum beneficium, & præcise ex eo solui debent, fauoremque alimentorum pro se habent. (2) Si creditor clerico debitore pauperior existit, quod itidem admitto, quia in genere in tali casu beneficium competentiae cessat. (3) Si clericus coniugatus est: hunc enim indignum privilegiis clericalibus censent, quod ad nostra fora applicari non posse, quilibet videt. (4) Quando clericus est de fuga suspectus, quod etiam admittit HARTMANNVS HARTMANNI *lib. II. obs. pract. c. 2. obs. 4.* Hoc vero tantum eo pertinet, ut possit incarcerari ad impedendam eius fugam, non vero, ut eo ipso amittat beneficium *cessionis* vel *competentiae*. Sed tam late extendunt dispositionem *dict. cap.*, ut omnem incarcerationem eo ipso prohibitam esse, credant, quod tamen vix inde euinci

§. XXI. Quia vero in honorem ministerii hic honos clericis debetur, ne ob *debitum* facile incarcerari queant, & præterea beneficium competentiae personalissimum sit; hinc per se inde fluit: (1) uxorem, viduam, aut liberos Pastorum beneficio competentiae non gaudere: (2) incarcerari quoque illos posse, nisi iure communi beneficio cessionis gaudeant z).

Est hoc beneficium personalissimum.

§. XXII.

euinci potest. (5) Si clericus negavit debitum, in poenam scil. mendacii, quia indignus est beneficio, qui negat beneficii fundamentum. (6) Si post condemnationem suscepit terminum, h. e. certo tempore soluere promisit, quia hoc modo *competentia* beneficio renunciasset censetur. Sed cum plerique interpretes renunciationem non admittant, vix est, ut hanc quoque limitationem approbari possint: accedit, quod renunciatio, quia non praesumitur, sed expresse fieri debeat, inde vix colligi queat. (7) Si clericus heres sit debitoris, nec confecit inuentarium, quod praesumptio contra eum militet; verum hodie sine difficultate ad iuratum specificationem admittendus erit. (8) Si actione reali conuenitur. (9) Si bona aliena, tanquam tutor vel gestor, administrauit &c.

§. XXI. z) Priuilegio *fori* enumeratae personae quidem gaudent. Quod inter alios statuit **Braunschw. Kirch-Ordnung de a. 1709 art. 14. §. 2.** In den übrigen sollen die Prediger, deren Frauen und Kinder, von denen weltlichen Gerichtbarkeiten, gänzlich eximiret seyn, dieselben auch insonderheit für ihre Personen, wie auch die Küster und Schul-Diener, auf keine Land- und Forst-Gerichte citiret, sondern, wenn dieselbe womit erweislich beschuldiget würden, solche Beschuldigung von denen Beamten und Superintendenten coniunctim untersuchet, die Strafe nach der Land-Ordnung dictiret, selbige aber der Kirchen zugewendet werden soll. Add. supra c. II. §. 17. lit. k) in not. Ita etiam priuilegia *fori*, aliaque, quae non sunt personalissima, a Dd. familiae clericorum indulta fuere. vid. SCHILTER *instit. iur. canon. lib. 1. tit. 18. §. 8. ibique in not.* Sed recte asserit Dn. LUDOVICI in *proc. Consistor. cap. V. §. 4.* illud in genere admittendum non esse. Idem quoque de heredibus clericorum suo modo asseritur, uti IDEM d. l. §. 6. ostendit. Ast pudendum certe est, quod IAC. ANTON. MARTA in *tr. de iurisd. p. 4. cent. 1. cas. 44.* asserit, priuilegium *fori* nimirum ad clericorum concubinas quoque extendendum

Quae personae foro clericorum priuilegiato gaudeant?

Quid iuris, si
clericus se no-
mine ecclesie
obligauerint?

§. XXII. Denique multum quoque refert, vtrum cleri-
ci nomine proprio, an vero intuitu functionis ecclesiasticæ con-
traxerint? Priori casu eis gaudent priuilegiis, de quibus hacte-
nus actum est. Posteriori autem non *se*, sed *ecclesiam* obligare
voluerunt, quo casu non primario ad beneficia, quibus clerici,
qua tales, gaudent, respiciendum, sed recurrendum ad iura sin-
gularia ecclesiis debitoribus indulta, quæ varia sunt zz),
sed a meo scopo aliena.

Eisdem tamen
non competit
benef. compe-
tentia.

dum esse. Sed hæc omnia ex ea ratione facta & prorogata sunt, quia fori
priuilegium mixtum est. Sic etiam alia priuilegia communicantur vxor-
ibus & liberis, obseruante HERTIO *de transit. priuil. personal. ad alios* §.
15. & 19. at non *personalissima*, quibus annumeratur beneficium compe-
tentia. HERTIVS *cit. l. §. ult.* LAVTERB. *de benef. compet. §. 7.*

Debitum in
rem ecclesie
versum esse
debet.

§. XXII. zz) Huc pertinet, quod ob æs alienum bona ecclesiastica,
imo vasa sacra vendi possint; *auth. hoc ius porrectum C. de SS. eccles.* quod
vsuræ leuissimæ quadrantes tantum creditoribus indulgeantur, eisque
contenti esse iubeantur: per *cit. auth.* quod creditor ante omnia ostende-
re debeat, debitum in ecclesie vtilitatem versum fuisse, per *cit. auth. in f.*
maxime si ad eius solutionem deueniri debeat ad alienationem rerum
ecclesiasticarum. B. STRYK. *in vs. mod. tit. de reb. cred. §. 37.* Spe-
ciatim tamen in *ordin. Magdeb. polit. c. 49. §. 22.* hac de re ita cautum est:
Es sollen weder die pia loca, wie sie Namen haben, noch die Städte hin-
füro, ohne unsere oder unserer Magdeburgischen Regierung ausdrückli-
che Bewilligung, Geld auf Zinse zu entlehnen befugt seyn. Da aber sol-
ches, vor publication dieser Ordnung, geschehen wäre, soll so wol denen
piis locis, als Städten, das beneficium *l. ciuitas ff. de reb. cred.* derogestalt
zu statten kommen, daß die Zahlung ehe nicht wider sie erkannt, noch voll-
streckt werde, bis die Gläubiger zur Gnüge beybracht, daß das Anlehn in
derer piorum locorum, oder der Städten scheinbaren Nutzen verwen-
det worden, ob auch gleich bey Stiftern das ganze Capitul, bey Clöstern
die Aebte oder Pröbste und Conventualen, und bey den Städten die
Viertels- und Gemeinheits-Meister in das Anlehn ihr Bollwort geg-
ben, zu dessen Beybringung denen Gläubigern die Raths- und andern
Rechnungen zu ediren seyn. 2c. Reliqua iura, ecclesiis ære alieno obrutis
competentia, lubens prætereo, qui clericis tantum, non vero ecclesiis
ius dicere volui, aliis hanc spartam commendans.

CLARISSIMO ATQVE DOCTISSIMO
DN. CANDIDATO

S. P. D.

IUST. HENNING. BOEHMER. D.

EA occupauerat olim omnium animos sententia, clericos immunitatem in omnibus, quæ oneri illis esse queunt, sibi vindicare posse: tum quod legum ciuiliū vinculis prorsus essent soluti; tum etiam quod fors Dei, & res spiritualis nominari deberent, quæ iure ipso diuino immunitatem quandam habere credebatur. Accedebat noua ratio, quod Episcopi, Abbates, alique Theologi primarii iuris canonici interpretes essent, qui in dilatandis priuilegiis clericorum propriam agebant causam, & quorum tradita Legistæ, quo olim nomine iuris Romani interpretes insignire solebant, sine iudicio & examine suscipiebant, & defendebant. Rariores erant, qui ad exemplum PETRI de FERRARIIS iis se opponebant: tum quia sciebant, se crabrones irritaturos esse; tum etiam quia adeo logico destituti erant iudicio, vt de argumentorum ponderibus iudicare non possent. Monstra opinionum sunt, quas de priuilegiis clericorum adferunt NICOLAUS de GRASSIS, FELICIANVS de OLIVA, ALEXANDER SPERELLVS, alique, quos enarrare admodum prolixum foret. Quamuis vero ab eiusmodi quiquiliis in multis capitibus hodie repurgata sit iurisprudentia; non desunt tamen, qui quandoque antiquata regustare, & sub prætextu opinio-

num

num communium erronea recoquere intendunt. In doctrina de clerico debitore manifestum deprehenditur huius rei vestigium, prout in hac dissertatione TVA, CLARISSIME CANDIDATE, egregie ostendisti. Postquam enim per aliquot annos & in hac & in aliis academiis illis disciplinis, quæ in melius mentem formare possunt, præsertim vero iuri, egregiam dedisti operam, talemque & vita, & moribus, & alacritate animi TE præbuidisti, ut alii præsertim TE intuerentur, & ex formula TVA vivere cuperent, iter illud, quod aliis immensum videtur, felici conatu, cui nihil inuium, absoluidisti, ut portum securus subire posses. Quod ut ostenderes, subiecisti TE consuetis examinibus, in quibus ruditionem TVAM Facultati nostræ sufficienter probasti, simulque desiderasti, ut publico quoque TE examini sistere posses. Tale itaque thema elegisti, in quo rationes veras iuris a falsis, solidas ab erroneis & superficialiis discernere, & quam caute inter tot fluctus in praxi procedi debeat, demonstrare posses. Conatus ex voto cessit, nec vino vendibili suspensa hedera opus est. Sicuti vero hoc ipsum præsertim mihi, cuius conuictu & ædibus hætenus usus es, non potuit non pergratum accidere; ita binis verbis etiam de egregiis TVIS conatibus TIBI gratulor, & quævis fausta, salutis TVAE inseruientia, omni animi impetu TIBI apprecor. Vale. Dab. in Academia Fridericiana d. XXVII. Nou. MDCCXV.

Böhmer, Justus Henning,

<<Diss. inaug. iur.>> de clerico debitore

Hala Magdeburgica 1735

4 Diss. 2007#Beibd.6

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10825517-1

VD18 10418032-006